

MEDOBČINSKI HOROSKOP 71

CELJE

Živeči pod znamenjem treh zvezd (Celjani)

Vsako škrbino
zazidate s trgovino,
tako da Merkur, če bi bil
še dandanes živ,
sredi Celja
skakal bi od veselja.
Železniško vozlišče
se odvozla

in ponovno razišče
in se spozna,
da se urediti dā.
Dima bo dosti premalo.
Vsak meščan
vsaj malo
bo hodil v letovišče,
v rekreacijsko središče
na Golovec egipčanski,
kjer zrak bo božanski.
500 družin ne bo
v zvezdah sreče iskalo,
ker v občini se jim bo
stanovanja po planu dalo.

LAŠKO

Živeči pod znamenjem pivskega
vrča (Laščani)

»Prišli trgovci z novci
k vam bodo prav zares, haha«
in vas prosili:
»Se kaj storiti dā?
Kaj bi lahko zgradili
tovarno sira—pora?
Je sploh podpora,
če v njej rudarje
bi zaposlili?«
Bo Pivo — cvetje
(v)pitje in petje.
Z vseh strani
trume ljudi
bodo prihitele,
da pivo po višjih cenah
piti bi smele.
Za komunalno Terase
namesto vsak zase
iz svojega fonda,
iz fonda tovarne
malo doda se.

MOZIRJE

Živeči pod znamenjem gondole
(Mozirjani)

V članstvo ZK
vstopita dva
nova moža.
V Elkroju edini
najbrž izstopi
ker samega sebe
več ne zastopi,
ker namreč ne more
se sklicevati na zборе.
V kmetijstvu prevaga
takle program:
kmet naj admira,
kmet prosperira,
nič ne pomaga,
ta, ki omaga,
kriv si je sam.

SLOVENSKE KONJICE

Živeči pod znamenjem belega
olja (Konjičani)

Ne boste zamudili
priložnosti,
da z malo prožnosti
bi kredite dobili
in turizem razvili,
kolikor se najbolj dā.
Zato bi storili
usodno napako,
če ne bi zgradili
vsaj večji hotel
ali manjši motel.

ŠENTJUR

Živeči pod znamenjem aluminijskega
stola (Sentjurčani)

Vaš trg še ne bo
postal mesto,
čeprav imate
križišče in cesto

z zebastimi prehodi
in drugo, kar zraven sodi.
Usmerite se
na periferijo komune
in vsepovsod odprete
samopostrežne štacune.
Spor z Dobjem se poravna,
vsak občan vodo ima,
če dežuje.

ŠMARJE

Živeči pod znamenjem brušenega
stekla (Šmarčani)

Biti razviti
ali nerazviti,
ne bo več vprašanje,
moral boste ugotoviti,
da vsak občan je
bolj ali manj razvit.
Za sto eno delegacijo
vam priznajo dotacijo.
Vsak deficit
kot cesta se poravna
in zravna.
Harine Zlake
strokovnjake
dobijo,
ki iz atomskih toplih
ne študijo (to je že vic),
ampak bombo atomsko
vam naredijo!

VELENJE

Živeči pod znamenjem rudarske
svetilke (Velenjčani)

Do konca leta
se vam obeta
razvoj na vsej črti.
Kruha dobi
3 tisoč novih ljudi.
V komunalni, obrti
in drugih panogah
vse bo na nogah.
Možna sta dva
referenduma z DA.
Stara vas
se modernizira
in se za vas
bazen sprojektira
in tudi zgradi,
da se telo nekje osveži.

ŽALEC

Živeči pod znamenjem hmeljske
kobule (Žalčani)

Dolgčas vam bo,
ker ne bo
med vami prepira,
ki bi prinesel
kak sklep razsodišča.
Hmeljska izbira
lepe princeze
v kmetijske procese
vam vnese
nova gledišča.
Hmeljišča
kobul bodo polna.
Zmagajo tudi stališča,
da manj šlo bi zemljišča,
če hitra cesta
mimo vašega mesta.
bila bi le polpasovna.

Celje, dne 29. decembra 1970 — Številka 51 — Leto XXIV — Cena 60 par

NOVI TEDNIK

Glasilo občinskih organizacij SZDL Celje, Laško in Žalec

Tokrat na naši naslovni sliki pek in ne dimnikar. Konkretno — LUDVIK DIVJAK, ki že 21 let uspešno peče kruh in pecivo. Zdaj dela v Merxovi pekarni v Celju. Tudi njegovo delo je izraz blagostanja. »Imamo srečo, da ne poznamo pomanjkanja kruha! Dovolj ga imamo. To pa moramo ceniti. Da bi ga tudi v prihodnje bilo veliko belega, črnega, rženega... da bi ne bilo lačnih ust nikjer na svetu! Zase si pa želim, da bi se čimprej vselil v lastno hišo in da bi v okviru kolektiva kmalu prišli do nove pekarnice, do nove tovarne kruha.« (Foto: M. Božič)

Srečno, zadovoljno in uspehov polno novo leto 1971 vsem našim naročnikom, bralcem, sodelavcem in poslovnim prijateljem.

UREDNIŠTVO IN UPRAVA
NOVEGA TEDNIKA

4.000

Srečno in veselo po cestah v Novo leto! Predvsem srečno in čim manj veselo. Kako potrebna je takšna želja! Ni več metra asfaltiranih cest celjskega območja, kamor ne bi kanila človeška kri.

107 ljudi ne bo praznovalo na Silvestrovo, 107 mož, žena, fantov, deklet in otrok ni pričakalo 1971. leta. Prehitela jih je smrt — iznenadila jih je na cesti. To je dolga vrsta najrazličnejših krst. Dolga vrsta ljudi, ki so zaradi nekaj sekund svoje ali tuje nepazljivosti bili ob tisto kar je človeku najdražje — življenje. Ob takšni številki lahko upravičeno govorimo in pišemo o moriji na naših cestah in o tem, da so med nami morilci. Kdo so ti ljudje? Povsem običajni občani, ki morda še muhe ne bi ubili. Toda na cesti so se spremenili. Med njimi so bolniki — ljudje, ki za vsako ceno hočejo vsem pokazati zadnjo stran svojega avtomobila, ljudje, ki hočejo biti vedno na čelu kolone. Gre za ljudi, ki so popili deci ali liter preveč, sedli za volan ali kot peči omahovali po sredini ceste. So ljudje, ki so s trdim delom in številnimi žulji prihranili toliko, da so kupili avtomobil. Občutek za volanom, da je ves svet njihov, jih je pogнал v smrt. Osebe, ki ljubijo hitrost in zaničujejo tiste, ki vozijo previdno in počasi, mnogo jih danes ni več med nami.

Strahotna je številka 4.000! Toliko je bilo in verjetno še nekaj več, prometnih nesreč v letu 1970 na cestah našega v bistvu tako majhnega celjskega prostora. Koliko ranjenih, teže in laže, razbitih avtomobilov, motorjev in koles? Koliko bolniških postelj? In koliko žalnih oblek, trpljenja, solza in strahu mater, očetov, možev, žena, sester, bratov in otrok? Če bi združili vse solze bi narasle v potok, v reko.

Ob vsaki nesreči, vsaki smrti si znova in znova postavimo vprašanje ZAKAJ? Vprašajmo se vselej, kadar vidimo rešilni avtomobil, ki z zavijajočo sireno hiti na kraj nesreče. Analizirajmo globoko v sebi, kje so vzroki cestne morije. Ogromno jih je v nas samih. Vprašajmo se ZAKAJ tedaj, ko bomo vinjeni sedli za volan, ko bomo hoteli prehitovati na ovinku, ko bomo besni, da nas je prehitel nekdo v fičku. Vselej ZAKAJ in najdemo odgovor v pameti. Po njem se ravnamo. Zakaj bi prehitel v ovinku, če morda le nekaj metrov naprej preži smrt. Ne dovolimo ji, da nam bo iz dneva v dan ugrabljala naše najdražje. Vsaj ne na cesti.

Naj ne bo SMRT tista, ki bo naša stalna spremljevalka v prihodnjem letu. Premnogokrat je bila v tem, od katerega se bomo na Silvestrovo poslovili.

Srečno vožnjo v Novo leto!

Milan Seničar

SMRT PEŠCA

RADOSAV POPOVIČ, 30, iz Velenja, je vozil iz Zalca proti Celju z zasenčenimi lučmi s hitrostjo 80 do 90 kilometrov, kot je sam povedal. V Drešnji vasi je stekel čez cesto pešec FRANC KNEZ, 48, iz Stopč pri Laškem. Voznik ga je prepozno zagledal. Knez je bil mrtev na kraju nesreče.

HITROST NA SPOLZKI CESTI

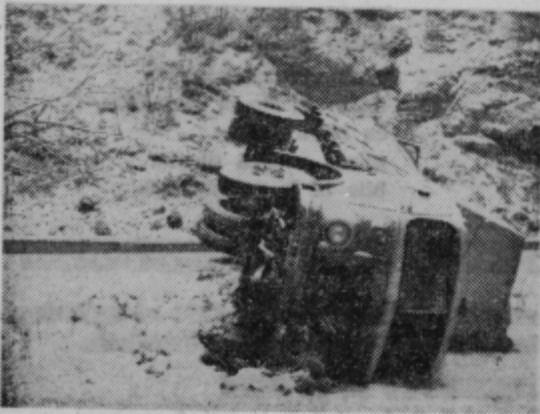
MILAN MARTEK, 21, začasno je bil zaposlen v ZR Nemčiji, je vozil z osebnim avtomobilom iz Vojnika proti Celju. V Skofji vasi ga je zaradi neprimerne hitrosti zaneslo na desno stran ceste, kjer je trčil v ograjo. Trčenje je bilo tako silovito, da je voznik takoj umrl. Hude poškodbe so dobili sopotniki IVAN MARTEK, 24, MARIJA MARTEK, 19, in MARIJA KURI, 18.

KOLESAR PRED AVTOMOBIL

IVAN SKOFIČ, 50, iz Ljubljane, je vozil z osebnim avtomobilom proti Celju. V Zalcu je s straniške ceste zavozil predenj kolesar FRANC OMLADIČ, 73, iz Loznice. Kljub zaviranju in umikanju je voznik kolesarja zadal. Omladič je oblezel na cesti s hudimi poškodbami.

ZASENČITE LUČI

VILIBARD PODERGAJS, 27, iz Ljubljane, je vozil s tovornim avtomobilom iz Celja proti Mariboru. V Zečah mu je pripeljal nasproti drug tovornjak, katerega šofer ni zasenčil luči. Tako Podergajs ni pravočasno opazil kolesarja RUDOLFA SANČIČA iz Slovenskih Konjic, ki je vozil pred njim. Pri trčenju se je kolesar laže poškodoval.

Naj se za vas ne prične Novo leto v jarku

JUNAŠTVO 10-LETNEGA STANKA VREČKA:

FANTIČ, A ZARES ČLOVEK

«Stric so šli mimo, zavili na brv in nena doma padli v potok. Tekel sem tja in skočil v vodo. Bili so težki, pa jih nisem mogel izvleči. Le glavo sem jim držal iz vode, ker se mi je zdelo, da bodo umrli...»

«Prišli so mimo tista teta, ki imajo majhno kolo kot jaz in mi rekli: »KAR PUSTI GA NAJ LEŽI TAM, SAJ JE NAVAJEN TEGA...« S Slavčem sva nato strica spravila na breg. Ko pa so se čez čas zbudili in poskušali vstati, so zopet padli v vodo. Jokal sem in klical na pomoč, pa me ni nihče slišal...»

Pred dnevi je travnike okrog Lipovca pri Ljubečni zametel sneg. Stanči Vrečko, po domače Gabrovega Peplja sin, kratkohlačnik, šolar tretjega razreda, zdaj več ne pase krav. Do nedavna, ko ni in ni hotela priti zima, pa je moral vsak dan na pašo.

V Zepini, kjer obrača avtobus, moraš zaviti v levo, proti grozdu kmetij in marofov. Na manjši vzpetini stoji tretja po vrsti Vrečkova kmetija. Tukaj je danes praznik. Gospodar je iz Celja pripeljal traktor. Na kredit, lep, rdeč, čisto nov traktor. Vsa družina je zbrana okrog njega. Gospodar Jože, gospodinja Slavomila in vseh šest otrok. Na visokem sedežu traktorja sedi mali Stanči. Krmari stoji, ker drugače ne vidi čez krmilo. To je torej ta — Stanči.

TRAGEDIJA V POTOKU

Gospodar Jože, ki nas prvi presenečen pozdravi, saj nas ne ve kam uvrstiti, nam po pojasnilu z nasmeškom pokaže na »pastirja« Stanka. Najmlajši od fantov je, pa je pastir, de v šali. Nato pa doda: »Jože je starejši, pa vidite, da se debeli. Ta je bolj počasen, ta Stanči pa vseh muh poln...»

Pogovor nadaljujemo v prostorni kuhinji. Zbrani so vsi, tudi dekleti, ki sta najstarejši, ena se uči za šiviljo, druga obiskuje v Vojniku tečaj za traktoriste. Mali Stanči se nerodno preseda na stolu in počasi pripoveduje, kako je bilo tistega dne, ko je moral na pašo, doma pa so stric vrteli film. (Očeov brat iz Maribora je velik fotoamater in je ob obisku prikazal diapozitive. Dogodek, ki je do bil širok odmev med otroki).

«Pasel sem krave na travnikih in hodil ob potoku. Po drugi strani pa so pritiščali kolo stric Tinče. Rekli so mi: »Kaj je pobiču, pazi, da ne boš padel v vodo.« Nato so šli nazaj. Zavili so na brv in tiščali kolo pred sabo. Nena doma sem jih zagledal, kako nekaj krilijo in čof, padli so v potok. Tekel sem tja in skočil v vodo. Bili so mrtvi! Ne čisto mrtvi? Toda niti živi. Počkušal sem jih spraviti na breg, pa nisem mogel. Vpil sem na pomoč. Stric pa so ležali v vodi, jaz sem jim držal glavo na zraku. Potem se je z mopedom pripeljal sosedov Slavčič. Pomagal mi je in sva ga spravila na breg. Mimo so prišli neka teta, pa nama niso hoteli pomagati. Rekli so:

«Kar pusti ga, naj leži tam, saj je navajen tega...», in so šli naprej. S Slavčem sva se z mopedom odpeljala v vas, da bi koga obvestila naj pride po strica. Ni bil nikogar. Ko sem prišel nazaj, so stric še vedno ležali tam, mokri in v trdem spanju. Čez čas, ko je tudi mene že zeblo, ker sem bil moker, sem strica stresel in poskušal zbuditi. Čez čas so se stric res obrnili, me pogledali in nekaj rekli. Nato sem jim pomagal, da bi vstali. Ko so že stali, so nenadoma padli — nazaj v potok. Zopet sem skočil v vodo. Držal sem jim glavo nad vodo in jokal. Strah me je bilo, pa ni bilo nikogar, ki bi mi pomagal. Tudi Slavčija ne...»

CAS, KI JE ENAK VEČNOSTI

Fantek, ki je komaj dobro prerasel mater, je stoječ v ledeni vodi poldrugo uro pridrževal ponesrečenčovo glavo nad vodo. Ponesrečenec se je po vsej verjetnosti že pri prvem padcu poškodoval in bil nezavesten. Tako tudi pri drugi nesreči. Padel je mrak, pomoči pa od nikoder. Končno sta ob potoku prišla dva starejša možka, ki sta nosila drva. Šišala sta obupno hlipanje in klice na pomoč. V potoku sta zagledala otroka, ki je obnemogel stal v vodi in držal v rokah glavo. Odvezala sta vrv jo vrgla fantku, ki jo je navezal okrog vratu ponesrečenca, da so ga dva metra visoko potegnili na breg.

Pri Vrečkovih je z mrakom nastal preplah. To tembolj, ker se mali Stanči ni odzval klicem očeta. Pomislili so na nesrečo, po iskanju pa so ga našli vsega mokrega, s cvokotajočimi zobmi.

Veliko srce v malih prsih — komaj 10-letni Stanko Vrečko

Roka, ki je bila namenjena fantovi zadnjici, je obvisela v zraku, ko so zvedeli, kaj se je zgodilo. Fantu so skuhal vroč čaj in ga spravili v posteljo, kjer je ostal dva dni. K sreči ni bilo hujših posledic. Medtem so ponesrečenca, bil je Martin Kukovič, 42-letni invalidski upokojenec iz bližnjega Razgorja, sorodniki spravili domov. Kukovič, po domače Tinko, nekdanji borec, je ostal zadnja leta sam v svoji novi hiši. Hči se je poročila z nekim oficirjem, žena pa odšla v tujino. Vse, kar mu je nekoč kaj pomenilo, za kar se je boril in stradal, se je zdaj razblinilo v nič. V življenje iz dneva v dan, med posadanjem ob peči v Svetčevi gostilni pa med dolge noči in dneve ob samoti. Ko smo ga poiskali, je ob srečanju s fantkom po zaraščenem obrazu priteklo nekaj solz. Razjokal se je kot otrok. Fantek je nemo s svojimi toplimi očmi zrl v ta izmozgan in zgaran obraz, po katerem so drsele solze.

Ko je Stanči prišel v šolo, mu je neka teta dala čokolado in 4 metre flanele. Ni vedel zakaj, šele doma so razvozljali, da verjetno za dogodek ob potoku. Ob našem odhodu, se je dobro oho-motan odpravil za sestrico, ki je pred hišo drsala po snegu s skrivenčnimi dilcami. Prosil jo je naj mu jih malo posodi. Tudi on jih bo imel, ko si bo dovolj prihranil. Takrat bo kupil nove, lepe, rdeče, take z robniki.

JANEZ SEVER

Martin Kukovič — Tinko nima besed v zahvalo malemu rešitelju, ki mu je ob zadnjih razočaranjih znova vtil vero v človeka.

Boletina in Francika Turk, 21, delavka, Čaber.

ZALEC

Franc Anzele, 26, Vransko in Marija Skornšek, 22, Salek.

CELJE

Poročilo se je devet parov, od teh: Vitomir Crepinšek in Nada Halužan, oba iz Celja; Stanislav Petrovič in Marica Gašpert, oba iz Celja; Fridrik Cavs, Loka pri Zusmu in Ivanka Gabrovec, Zvodno; Danijel Mirnik, in Ivana Iskrač, oba iz Leskova ter Leopold Zolgar Laško in Marjana Ramšak, Trnovlje.

LASKO

Alojz Pušnik, računovodja, Globoko in Zdenka Selič, fakturistka, Smarjeta.

SENTJUR PRI CELJU

Jožef Forza, 68, upokojenec in Angela Kopriva, 49, kmetovalka, oba iz Planinske vasi; Martin Fiedler, 24, delavec,

1 mesec, Celje; Terezija Toplišek, 71, Kozje; Franc Pečnik, 70, Dobrova; Franc Krištan, 67, Podgaj; Franc Strašnik, 86, Hrenova.

LASKO

Peter Knez, 60, gostilničar, Marija Gradec; Franc Knez, 48, poljedelec, Stopce; Franc Laznik, 72, upokojenec, Rečica; Karl Logar, 92, upokojenec, Smarjeta; Jožefa Kranjc, 55, gospodinja, Brunk; Ivan Rotar, 12, šolar, Radeče; Michael Cigole, 71, upokojenec, Obrežje; Ivan Drobne, 67, upokojenec, Veliko Širje; Jožef Mehle, 72, kmetovalec, Reka.

SENTJUR PRI CELJU

Franciška Podkrižnik, 86, upokojenka, Primož; Marija Pahole, 68, kmetovalka, Repno.

SMARJE PRI JELSAH

Ema Prah, 82, Irje in Marija Dobnikar, roj. Zigart, 57, Zadrže.

ZALEC

Franciška Lisec, roj. Uriigel, 67, Kržišče; Franciška Jordan, roj. Godeša, 77, Dobrteša vas; Marija Zupanc, roj. Poteko, 63, Petrovče in Ivan Kač, 84, Dobriša vas.

CELJE

23 dečkov in 33 deklic.

LASKO

2 dečka.

SENTJUR PRI CELJU

1 deček in 1 deklica.

DEZURNA LEKARNA

Do sobote, 2. januarja 1971 je dežurna lekarna Center, Vodnikova 1, od sobote od 12. ure dalje pa Nova lekarna, Tomšičeva.

MIR, ZDRAVJE IN POTEM VSE OSTALO

Smo na pragu leta 1971.

Izbrali smo 71 ljudi s 71. željami v prihodnjem letu in z 71. poklici s celotnega področja, ki ga pokriva Novi tednik.

Kaj si želijo ljudje najrazličnejših poklicev!

Predvsem mir in zdravje, kajti – tako pravijo in prav imajo – potem pride tudi vse ostalo. In med mirom ter zdravjem je razpetih kot žile v telesu mnogo drobnih osebnih želja. Naša želja pa je, da bi se spekter pisanih želj in želja v letu 1971 vsem uresničil.

Danica Hriberšek, gospodinja, Lokrovec pri Celju: »V naslednjem letu si želim predvsem srečo za volanom.«

Anica Bider, natakarica, Rečica ob Savinji: »Želje? Vse kar si želim in kar potrebujem si moram sama kupiti.«

Osvald Švere, tehnik lesne stroke, Nazarje: »Končati moramo s kaosom v našem gospodarstvu zaradi nelikvidnosti, v novo hišo si želim čimprej napeljati elektriko pa da bi doživel, da bi otroci doštudirali.«

Bogomir Lešer, mesar, Braslovče: »Mislim, da bi si vsak človek moral želeli samo mir, kajti ob miru bomo imeli vse. Poleg tega bi si rad čimbolj uredil stanovanje.«

Franz Pretner, upokojeni klobučar, Braslovče: »Da bi v prihodnjem letu toliko pridela, da bi lahko poplačal vse davke in da bi naša družina solidno živela.«

Matija Dobrovc, podkovač, Nazarje: »Želim si samo zdravja, da bi lahko delal pa da bi se končno cene nekoliko umirile.«

Marija Vipave, prodajalka časopisov, Mozirje: »Celotno

splošno stanje naj se izboljša, še bolj pa bi rada, da bi se v Mozirju razvila holtikultura. Izredno rada imam rože, ki kraj in stanovanje naredijo prijetnejši.«

Jože Volk, steklar, Mozirje: »Zdravje v družini in da bi mi tudi v prihodnje šlo v poklicu tako dobro kot doslej.«

Anton Pirečnik, ključavničar, Skorno: »Rad bi končal vajensko šolo in delal z varilnim aparatom.«

Zdenko Pirnat, avtomobilčar, Preloge: »Doseči čimbolj strokovno izobrazbo ter da bi v Velenju dobili umetno drsališče. Rad drsam in igram hokej.«

Ana Strožič, kuharica, Gaberke: »Pričakujem otroka in želim, da bi bil zdrav.«

Danica Melanšek, laboratorijski tehnik, Velenje: »Da bi naredila strokovni izpit.«

Danica Herzog, receptorka, Velenje: »Želim, da bi se podjetje in Velenje tudi v bodoče tako širila, kot doslej, zdravje v družini in mir v svetu.«

Nežka Rihter, perica, Velenje: »Nikoli naj ne bo vojne in da bi se v družini razumeli.«

Andrej Taušič, glasbenik, Velenje: »V godbo, ki jo vodim, zajeti čimveč mladine in jo naučiti lepih melodij.«

Martina Jovan, gostilničarka, Crnoba: »Zadovoljiti vse goste, čimveč prispevati k razvoju turizma in razširitev lokala.«

Janko Vellgošek, predmetni učitelj telesne vzgoje, Griže: »Da bi se uspeli rokometni Griž uvrstiti v republiško rokometno ligo.«

Drago Podvornik, grafik, Celje:

Teka Cukala, uslužbenka, Vransko: »Zdravje in sožitje med ljudmi.«

Slavica Pilko, prodajni referent, Trnovlje: »Mir na svetu, zdravje v družini in stabilizacija našega dinarja.«

Greta Pahor, referent odpreme, Teharje: »Zdravje, svoje stanovanje in malo višji osebni dohodek.«

Erika Hribernik, ekonom, Celje: »Tako srečno sem preživela letošnje leto, da si v prihodnjem želim reprizola

Herman Stamol, delavec, Celje: »Ker že nekaj časa delam v Zahodni Nemčiji, si želim čimprejšnjo vrnitev v domače okolje.«

Franz Lesjak, kmet, Smilavž pri Taboru: »Da bi kmet končno postal enakovreden ostalim poklicem v naši družbi.«

Ivan Udovič, »serviser« za smuči, Celje: »Dokončen mir v svetu, da bi bilo manj prometnih nesreč in da bi vodilne telesnovzgojne organizacije v bodoče enakovrednejše obravnavale tudi borilne športe.«

Drago Božič, strojni rezalec papirja, Celje: »Da uspešno končam grafično šolo.«

Ivan Kolšek, kmetijski tehnik, Andraž: »Že kot otrok sem doživel vojno in je ne želim nikoli več.«

Karel Završnik, frizer, Polzela: »Čimprej se moram vseliti v lastno hišo in v njej odpreti svoj lokal.«

Danilo Vošnjak, poslovođa, Parizlje: »Ljudem želim čimveč denarja, da bi nam posel še boljše cveteli.«

Miloš Frankovič, ekonomist, Braslovače: »V kratkem bo žena rodila in najbolj srečen bom, če se bo vse dobro končalo.«

Bruno Vodopivec, igralec, Celje: »Človek bi si ob vsem tem, kar se dogaja okoli nas najbolj pravzaprav želel majhno željo, ki je lahko tudi velika, da bi vse ostalo vsaj tako, kot je.«

Janez Perkovič, premikar, Poljčane: »Ob miru se da vse ostalo narediti.«

Tone Obrovnik, elektro tehnik, Laško: »Še naprej naj bo mir, ker je to osnova za vse. Če bo še zdravje in razumevanje v družini, potem bom imel vse!«

Jože Tombac, stomatolog, Celje: »Med ljudmi naj vlada mir, v zdravstvu pa se naj čimprej uredijo vsi problemi.«

Franz Salobir, inšpektor za varnost prometa, Celje: »Pretrajljiva kronika nesreč v letošnjem letu naj bo manjša. Na površinah, kjer se odvija promet, je treba upoštevati tudi pešce.«

Stane Lesjak, kemijski tehnik, Celje: »Zdravje pri sebi in v družini, potem lahko pričakujem uspehe tudi na drugih področjih.«

Anka Seles, administratorica, Celje: »Imam preved

osebnih želja, ki bi lahko prišle v javnost.«

Franček Kramer, novinar, Celje: »V novo leto bomo z novimi ukrepi mi stopili, in želeli bi, da bi jih v sreči izpolnili. Novo ime še ni nikdar ničesar uredilo, a upajmo, da to sedaj se bo zgodilo.«

Jože Korun, pomožni delavec, Dobrteša vas: »Uspehi v športu.«

Milan Hohnjec, vzdrževalec telefonskih linij, Celje: »Čimmanj pokvarjenih telefonskih linij na vezah med odgovornimi!«

Ivan Zelenšek, vodja kurilniške podružnice, Celje: »Da se končno napravi red v državi.«

Peter Krajnc, mizar, Celje: »Mir in zdravje.«

Milan Sojč, vozovni preglednik, Laško: »Elektrofificirana proga do Celja.«

Jože Geršak, profesor, Celje: »Izgradnja šolskih delavnic.«

Franz Reberšak, rokovalac signalnovarnostnih naprav, Celje: »Poleg zdravja in miru v svetu še uvrstitev celjskih nogometašev v II. zvezno ligo.«

Drago Bradač, strokovni sodelavec DU Celju: »Večja razumevanje ljudi za kulturo.«

Franz Rozoničnik, strojevodja, Celje: »Modernizacija železniške proge skozi Celje.«

Helena Lukman, prodajalka srečk, Celje: »Strah me je vojne.«

Karle Kulišič, profesionalni boksarski trener, Celje: »Oživitve boksa v Celju.«

Tone Goršič, profesor telesne vzgoje, Celje: »Da bi se v okviru srednjeročnega programa v Celju rešil problem športa.«

Marjan Božič, teleprinterist, Celje: »Končati visoko upravno šolo.«

Marjan Lešer, električar, Parizlje: »Da bi bilo vsaj tako, kot je.«

Ferdo Krivec, skladiščnik, Celje: »Na ulicah in drugje čimmanj prahu.«

Mitja Pipan, pedagog, Celje: »Da bi Celje postalo vedno močnejše gospodarsko in kulturno središče.«

Ivan Smodej, kabelski monter, Celje: »Da bi tam pazili, kjer največ zapravijo, pa bo vse O. K.«

Lojzka Ocvirk, cvetličarka, Celje: Čimveč izbranega cvet-

ja, da bi lahko zadovoljila vse ljubitelje cvetja.«

Valter Štajner, profesionalni atletski trener, Celje: »Pred koncem mojega službovanja naj bi ženska ekipa AD Klavdivarja osvojila prvo mesto v državi.«

Ljubo Milenkovič, premoženjsko pravni referent, Celje: »Da bi končal pravno fakulteto.«

Rudi Pogorelec, trgovec, Celje: »Končanje šole.«

Jože Zupančič, turistični delavec, Celje: »Osebnih dohodkov naj ostanejo na isti višini, da se bodo ljudje še lahko udeleževali naših potovanj.«

Jože Zorko, fotograf, Celje,

Anton Mužerlin, tranziter, Sentvid pri Grobelnem: »Mir, potem pride vse ostalo.«

Rafko Brečko, sprevodnik, Pongrac: »Boljše kot letos.«

Franz Pekošak, šofer, Strmec: »Srečno vožnjo.«

Franz Starček, pek, Celje: »Letos sem napekel čez milijon izdelkov, prihodnje leto pa jih naj bi bilo dveh milijonov.«

Ljubo Milinarič, aranžer, Celje: »Čimveč lepih izložb.«

Franz Bernard, miličnik, Celje: »Da bi se narodi med seboj spoštovali!«

Anton Milnar, knjigovez, Celje: »Da bi bile moje rešene križanke kdaj tudi izrebane.«

Drago Koštomaj, strojni stavec, Celje: »Mirno življenje in umirjena cena.«

Konrad Faktor, čevljar, Celje: »Največje bogastvo sta mir in zdravje.«

Ernest Piki, upokojeni oficir, Celje: »Da bi ljudje več dali na patriotsko zavest, ki se je spreminila v dinar.«

TONE VRABL

Prebujanje športa v Savinjski dolini

PISE: T. TAVČAR

Na območju Občinske zveze za telesno kulturo Zalec je bilo v letošnjem letu športno življenje bolj razgibano kot v minulem letu. Tudi kvaliteta športnikov se iz leta v leto vidno popravlja tako, da bomo lahko že morda v letu 1971 imeli kakšno ekipo, ki bo sodelovala v prvi slovenski ligi. Vsekakor se z razvojem porajajo tudi problemi, ki pa jih je mnogo. Občinska zveza za telesno kulturo Zalec je v tem letu dobila od Skupščine občine Zalec petdeset tisoč din, kar pa je za 41 društev in to 11 društev TVD Partizan, 8 šolskih športnih društev, kegljaška društva, šahovska, nogometna, taborniki, pianinci in še druga društva, ki so vključena v občinsko zvezo Zalec vsekakor premalo. Tako je npr. TVD Partizan Petrovčev dobilo 1800 din, kar je v kraju, kjer jim delovne organizacije ne morejo pomagati z denarjem, premalo. Ekipe TVD Partizana tekmujejo v štajerski rokometni ligi in bi minimalno potrebovali za nemoteno delo saj 5000 din. Poleg financiranja pa je problem primanjčovanja kadrov za vadbo kot so razni trenerji in vadiatelji. V občini je res nekaj dobrih vadiateljev in trenerjev, vendar so z delom tako preobremenjeni, da za šport nimajo časa ali pa ker društva nimajo denarja, da bi jim povrnila vsaj minimalne stroške.

Če na kratko pogledamo, kako so se športniki osvojili ekipe, ki nastopajo v raznih ligah uvrstili, bomo videli, da smo v tem letu dosegli kar viden napredek. Odbojkarji Partizana Braslovče in Sempetra dobro igrajo in so na lestvici na vidnem mestu. Košarkarji Zalca so se potegovali za vrh v II. slovenski ligi — važod, vendar jim je za las ušlo prvo mesto. Poleg tega si je Partizan v Zalcu zgradil dve novi igrišči za tenis. Velika pridobitev je tudi nova telovadnica. Rokomet v Grižah in Petrovčah je šport številka ena. V letošnjem letu so Grižani bili po prvem delu na drugem mestu, igralci Petrovč pa na osmem. V Petrovčah so dobili tudi novo telovadnico, ki jo bodo člani Partizana zlasti izkoristili v zimskih mesecih. Nogometaši Partizana Polzele so po osvojenem prvem mestu v II. skupini nekoliko slabše pričeli v prvem razredu, Zalcanci pa se držijo v drugem delu lestvice. Po nekaj letih zatišja so se prebudili zopet v Gotovljah in tako nogometaši Partizana nastopajo v II. skupini CNP. Šahisti Zalca so se uvrstili v republiško ligo in po enoletnem igranju izpadli iz nje. Šah je priljubljen tudi v Sempetru, ki nastopajo v štiristoznega avtomatskega kegljašča pričeli z organiziranim delom, ki se jim bogato obrestuje.

Smučarski center v Ljubovljah dobiva iz leta v leto več obiskovalcev predvsem zaradi možnosti nočnega smučanja. Smučišče je razsvetljeno do 21. ure.

V letošnjem letu sta se prebudila tudi Partizan v Prebolu in Taboru in pričela z organiziranim delom. Partizan na Gomiljskem se v letošnjem letu ni preveč izkazal. Pred leti je bil med najboljšimi, letos pa bi verjetno ostal na repu lestvice.

Ze vrsto let so SSD v občini organizirala najlepše in najbolj množične manifestacije in tekmovanja, katerih tudi v letošnjem letu ni manjkalo.

Celjski borilni športi v vzponu

PISE: J. KUZMA

V zadnjem obdobju so napravili velik kvaliteten skok celjski borilni in tekoatletski klubi. V prvi vrsti moramo omeniti dvigalce uteži pri Partizanu Celje in predstavnike nove športne discipline — karate.

DVIGANJE UTEŽI: V DRUGI ZVEZNI LIGI — Dvigalci uteži pri Partizanu Celje so skromni športniki. Ob minimalni finančni podpori delujejo v skromni sobici, velikosti 7 x 4 metre že več kot deset let. Bratje Urankar, posebno pa Jože in Slavko pa sta v zadnjih letih napravila iz nekdanjih skromnih začetkov ekipo, ki je letos v regularnem tekmovanju bila osma v Jugoslaviji in druga v Sloveniji.

Mimo tega ekipnega uspeha pa je Jože Urankar danes gotovo eden najboljših jugoslovanskih dvigalcev v lahko-težki kategoriji. S svojih rezultatom 380 kilogramov v trilateralu že trika na vrata državne reprezentance.

Toda njihova moč je v izredno homogeni vrsti. Denarja nimajo in čudi nas, kako da se še ni našel mentor za te izvrstne športnike. Stari milijon denarja in sekcija bi bila rešenja vseh finančnih težav. S svojimi rezultati pa bi lahko ugodno reklamirali razna celjska podjetja. Toliko za premi srek ob vstopu v novo leto.

V prihodnjem letu sodelujejo v II. zvezni ligi — zapad. Pričakujejo ostro borbo in najboljšo mesto, kar bi pomenilo vstop v I. zvezno ligo. Z njimi v konkurenci sodelujejo trije bosanski klubi, Split, Velenje in Prevoje. Toda največji nesprotnik celjski ekipi so nova pravila. Ta zahtevajo, da se od dvignene teže tekmovalca odšteje trikratna teža tekmovalca. Ker pa je celjska ekipa priljučena teža po lastni teži, išče Jože Urankar, lažje in krepke fantje, ki — naj bi nadzirali svojo težo za 20 kilogramov, kar bi prineslo oca. 60 kg čiste teže. Dolgoletni tekmovalci Lichtneger pa bo prevzel tehnično vodstvo kluba.

KARATE: NAJBOLJSI NA BLAZINAH, TODA DRUGI NA RAZPREDELNICI — Karate gojijo v Celju že tretje leto. Sedaj vodi sekcijo Rudi Jakhel. Celjski tekmovalci so v posebnih ligi Budokai drugi za Zagrebom pa četravno za Zagrebčane na zadnjem srečanju v Celju premagali 3:2. Mimo tega pa imamo Celjani v Maruši republiškega prvaka, njegov klubski tovariš Denič pa je bil drugi v sezoni 1970.

Torej popolna premoč na slovenskem. Škoda je le, da ima karate dve organizaciji v Jugoslaviji in Sloveniji, kar preprečuje, da bi se na enotnem tekmovanju pokazale prave moči tekmovalcev. Nekaj pa je gotovo — organizacija Budokai je mnogo bolj organizirana in temu primerno so tudi uspehi.

JUDO: PRVA REPUBLIŠKA LIGA PREMOČNA — Judoisti Ivo Reye so v lanskem oziroma letošnjem spornadamskem delu prvenstva presenetili na republiškem prvenstvu in osvojili v drugi ligi prvo mesto. Sedaj tekmujejo v I. republiški ligi. Tekmovalcev imajo dovolj, enako kot karateisti, toda najboljše moči so v JNA ali na delu v inozemstvu. To pa je tudi ovira, da niso najbolje štartali. Toda kljub temu lahko pričakujejo ugoden plasman in obstanek v ligi.

Tako je med treni borilnimi športnimi kolektivi v Celju. Ti prejema izredno majhno finančno podporo, toda kljub temu so med najboljšimi v republiki. V bodoče bomo morali tem disciplinam nuditi vsaj osnovne pogoje za delo.

Bila je prava dama

Večkrat sem imel priložnost videti športne tragedije in drame na športnih igriščih. Toda takrat bi se vsekakor odločil za največji uspeh celjskega športa, s katerim lahko primerjamo še samo veselje atletov po osvojenem ekipnem državnem prvenstvu ali odlične rezultate Lorigerja, Stamejčičeve in drugih na atletski stezi v Celju.

Bilo je pred petimi leti v Slavovskem Brodu. Poročal sem s kvalifikacijskega tekmovanja za vstop v zvezno rokometno ligo. Delo ni bilo težko in kaj kmalu smo z hotelskih sob dobili zvezo vsi poročevalci iz Slovenije.

Nihče med nami ni pričakoval uspeha celjske ekipe. Bili so to sami mladi igralci. Toda dež in zvižčajnost celjskega vodstva je opravila svoje. Celjani so prišli na turnir s popolno opremo in še kar prvi dan se je to pokazalo kot najboljši. V bitlu so Celjani z nogometnimi čevlji nadigrali nevarni Bečej 10:9. Prva ovira je bila premagana. Zadnje srečanje pred 4000 gledalci proti domači ekipi Partizana pa je odločilo o zmagovalcu. Vsi so že videli domačine v društvu najboljših. Celjo vodstvo tekmovanja in sodniki. Toda glej, mladinci iz Celja so pokazali zobe.

Zmagali smo 12:8 in po srečanju smo vsi, prav vsi Celjani jecali. Pričakovali rokomet in enotnost se ne da opisati in ponoviti.

DOPISNIKI PIŠEJO O SEBI

Skozi vse leto skrbijo zato, da ste dragi bralci obveščeni o vseh športnih dogodkih na celjskem področju in tudi drugje. Takrat, ko se drugi namenite v naravo na prijeten izlet ali doma prebirate lepo knjigo, vse v upanju, da boste športne dogodke izvedeli kasneje iz časopisov in radia, oni ta čas presedijo ob športnih igriščih, z beležnico v rokah in fotoaparatom ter kasneje ob pisalnem stroju ter telefonu vse samo zato, da bi preko tiskarskih strojev in časopisa posredovali najnovejše športne dosežke naših ekip in športnikov.

O svojem dolgoletnem poročanju pišejo Jože Kuzma, Tone Tavčar, Oto Holzinger, pozabiti pa ne smemo tudi Toneta Goršiča, Staneta Pertinača, Jožeta Lubeja in vseh ostalih, ki s svojimi prispevki redno polnijo našo športno stran v Novem tedniku ter športni pregled v Radiu Celje. Vsem hvala za sodelovanje. Športno stran pa bomo v prihodnje, zlasti če jo bomo povečali na dve strani še popestrili, obogatili in izboljšali.

AKROBATSKI SKOK

Lansko zimo sem se odpravil na Golte, da bi dobil neko vest, ker pa je bilo vreme lepo in primerno za smuko, sem seboj vzel tudi smučič in prijatelja z enako opremo. Ko sem izvedel, kar sem imel izvedeti, sva se odpravila na sedežnico in se pogumno spustila z vrha v dolino. No, prvih nekaj metrov je šlo vse po sreči, potem pa so se pokazale pomanjkljivosti moje opreme. Najprej so se mi odpele smučiči, ker pa nisem imel varnostnih vezí, so se odpeljale naprej. Sledil je akrobatski skok v daljavo za eno, potem pa še za drugo smučko. Srečno sem jih ujel in seveda zopet poskusil svojo smučarsko srečo. Mislim, da mi ni treba praviti, da se je prizor že po nekaj metrih ponovil in potem sem se seveda raje odločil, da bom iz varnostnih razlogov nesel smučiči na mesto na nogah na ramah. Da more biti to presneto smešno sem sklepal iz nasmejanih obrazov gledalcev.

T. TAVČAR

POROČANJE SREDI AMONIKA

Bilo je pred dobrimi desetimi leti. Pismočosa mi prinese telegram. Ze sem pomislil na najslabše, ko preberem:

Pojdi takoj na Jesenice stop s finala državnega prvenstva poročaj trideset vrstic čakamo med 21 in 22 uro stop pozdrav urednik

Na pot sem šel kot zeleonec, kajti do takrat je bil moj sdelokroga Celje. Nestrpnost sem pričakoval začetek srečanja. Mežaklja, ki se je dvigala nad umetnim drsališčem na Jesenicah, je bila neprijazna. Imel sem tremo. Še dobro, da so mi bli ogra-

nizatorji na roko. Toda, kljub najboljšemu začetku se je zadnje srečanje prvenstva zakasnilo za debelo uro. Jesenice so postale ponovno državni prvaki. Sodnik Kerkoš iz Celja pa je odžvižgal konec tekme dobrih petnajst minut pred deseto uro. Kaj pa sedaj. Pošta ni delala in edini telefon na igrišču je bil zaseden od kolegov iz Ljubljane, Zagreba ter Beograda. Kaj naj napravim. Ze sem v mislih poslušal strogega urednika, ko mi glavni strojniki drsališča, s katerim sva zdravila gripo v bifeju pokaže skrivnostno pot med stroje in prevzame me sumljivi vonj po amoniaku. Toda našel sem le telefon. Mnogo je ropotalo in smrdečo, toda svoje poročilo sem kljub temu oddal v skoraj nemogočih pogojih sedeč na zabojih. In to še pred vsemi ostalimi kolegi! Zato pa se danes vedno spominjam že upokojenega strojnika, ko preberem poročilo o hokejistih Jesenic!

J. Kuzma

MED SODNIKE PO NAKLJUČJU

Bilo je pred šestimi leti, ko sem še aktivno igral košarko pri ZKK Celje. Na eni izmed tekem sem sodnika nekam poslal. Prijavil me je in dobil sem šest mesecev prepovedi igranja.

V tem času sem premišljeval, kaj naj naredim: ali naj počakam, da mi poteče kazen in nadaljujem z igranjem ali naj igranje za vedno opustim in se posvetim sojenju. Po

daljšem premisleku, zato sem imel dovolj časa, sem se odločil za drugo — za sojenje.

V šestih letih sem počasi napredoval. Med prazniki ob Dnevu republike sem polagal praktični del izpita za zveznega košarkarskega sodnika na mladinskem državnem polfinalnem turnirju v Tuzli.

Uspel sem. Postal sem zvezni košarkarski sodnik in to po šestih letih. Danes mi ni žal, da sem takrat počival in premišljeval, kaj naj naredim. Sojenje me veseli in poskušal bom doseči še več.

Vem, da se najtežje šele začneja, kajti osvovitev naslova zveznega sodnika ni vse. Treba bo še mnogo truda in napora pa znanja, da se bom dokončno prebil med najboljše jugoslovanske košarkarske sodnike.

O. Holzinger

KONJENIKI BREZ STRAHU

V mestu ob Savinji je med ostalimi športi zelo popularen in znan konjeniški šport. Ze vrsto let njegovi člani po vsej Sloveniji, Jugoslaviji in tudi v zamejstvu dosegajo takšne rezultate, ki jih uvrščajo med najboljše.

Kljub težavam, ki se pojavljajo v klubu — pomanjkanje sredstev, dragi konji in druga oprema, problem hipodroma, drag prevoz konjev na tekmovanja itd. — pa člani nadaljujejo z delom in treningom ter tako dokazujejo, da se da tudi brez posebne pomoči marsikaj narediti in doseči.

Najboljše moči imajo v Vladu Rancigaju, Evi Završnik

in Matjažu Čiku, nič manj pa ne zaostajajo Franček Mesarič, Jože Podrgajs, Branko Špegljič in Branko Beltram.

Prvi trije so se po napornem treningu uvrstili v prvo garnituro jugoslovanskega jahalnega športa, Vlado Rancigaj pa je v lanskem letu po oceni v Sportskih novostih bil najboljši konjenik Jugoslavije!

Težave imamo, vendar je v nas neta žilica, ki nam daje voljo in pogum, da se prebijamo naprej brez kakršnihkoli pomislekov, da bi morda prenehali. Vsi ljubimo ta plemeniti šport, povezan z razvedrilom, požrtvovalnostjo in ljubeznijo do živali. Naš cilj:

Vesti iz SINDIKALNEGA športa

S tekmovanjem v kegljanju so bile končane 6. sindikalne športne igre. Skozi vse leto se je 44 sindikalnih organizacij s svojimi ekipami borilo za uspehe v posameznih panogah in za skupni plasman v konkurenci članov, starejših članov (nad 35 let) in članic.

SSI postajajo vse bolj popularne in množične in ne katerim že tudi dokaj stalna oblika rekreacije. Vsako leto so pokazatelji množičnosti (število tekmovalcev, ekip in sindikalnih organizacij) vedno večji. V ilustracijo navajamo nekaj statističnih podatkov o igrah, ki naj bi od slej spremljali razvoj oblike športne rekreacije in bili v pomoč komisiji za rekreacijo pri ObSS Celje pri sestavljanju programov.

V konkurenci članov je sodelovalo 44 sindikalnih organizacij, pri star. članih 21 in pri članicah 19.

V primerjavi z lanskim letom se je pri moških povečalo število vseh ekip od 203 na 243, pri ženskah pa od 28 na 46. Skupaj je poraslo število ekip od 231 na 289 ekip.

Na SSI je nastopilo po podatkih komisije 1431 tekmovalcev (1291 moških in 140 žensk), ki so nastopili povprečno v eni ali dveh panogah. To pomeni 5,2 odst. vseh zaposlenih v Celju pri čemer pa moramo upoštevati, da precejšnje število zaposlenih ne stanuje v Celju, da je bila udeležba omejena in da manjši kolektivi v nekaterih panogah sploh ne morejo sodelovati.

Največ tekmovalcev je nastopilo v nogometu 456, kegljanju 383, namiznem tenisu 187 in smučanju 178. Pri tekmovalkah pa jih je bilo največ na tekmovanjih v odbojki in kegljanju 52.

(o rezultatih bomo poročali v naslednji številki)

T. Goršič

v prihodnjem letu pripraviti v Celju takšno konjeniško športno prireditev, ki bo kazovala vso lepoto, eleganco in nevsiljivo privlačnost. Morda bo to tudi tisti moment, ki bo spomnil odgovorne, da v Celju obstaja poleg drugih tudi konjeniški šport.

Nataša Zagor

NAJBOLJŠA KOCUVAN IN LUDVIGOVA

V TRADICIONALNI ANKETI NOVEGA TEDNIKA IN RADIA CELJE ZA NAJBOLJŠEGA CELJSKEGA ŠPORTNIKA IN ŠPORTNICO V LETOŠNJEM LETU STA PO MNENJU ANKETIRANCEV NAJBOLJŠA ATLET MIRO KOCUVAN, ČLAN AD KLADIVAR IN KEGLJAVKA PARTIZAN – KOVINAR ŠTORE EVA LUDVIG, ČLANICA TVD

Znani so najboljši športniki v letošnjem letu v Celju. Po pričakovanju sta zmagala atlet Miro Kocuvan in kegljavka Eva Ludvig. Oba sta naslov najboljšega celjskega športnika osvojila prvič. Pred dvema letoma sta zmagala atleta Simo Važič in Marjana Lubej, lani ponovno atleta Drago Zuntar in Nataša Urbančič, letos pa smo dobili nov zmagovalni par, ki pa prvič ni popolnoma atletski. To dokazuje, da je pri moških vodilni sport atletika, da pa je med dekletih prišlo do zamenjave predvsem zato, ker sta vodilni celjski at-

letinji Nataša Urbančič in Marjana Lubej iz razumljivih razlogov slabše ali sploh ne-uvrščeni, po drugi strani pa je z osvojitvijo bronaste medalje na svetovnem prvenstvu ter vrsto drugih odličnih rezultatov prav zablestela kegljavka Eva Ludvig. Ostale, predvsem mlajše atletinje še čakajo na svoje najboljše rezultate, katere lahko pričakujemo že v prihodnjem letu.

Nekaj statističnih podatkov: Med športniki je osvojilo točke 29 športnikov iz enajstih športnih panog (najštevilneje so zastopani atleti — 8, sledijo rokometarji 6, hokejisti na ledu — 3 itd.), med prvo deseterico pa je največ atletov — 3, sledita dva rokometarja, strelec, dvigalec uteži, košarkaš, hokejist na travi in »konjenik«. Med športnicami je osvojilo točke 19 športnic iz sedmih športnih panog, najštevilneje pa so razumljivo zastopane atletinje — 8, sledijo presenetljivo plavalke — 4 itd. Med desetimi najboljšimi pa je ponovno največ atletinj — po dve kegljavki in plavalci ter po ena »konjenica« in odbojkarica.

Vsi anketiranci so glasovali za Kocuvana, Vivoda, Trzana, Ludvigovo, Urankarjevo, Ocvirkovo in Završnikovo. Maksimalno število točk je osvojila Ludvigova (150), Kocuvan pa je bil »krajšji« za štiri točke.

Vrstni red: športniki:
1. Kocuvan, atletika, 146 točk,
2. Vivod, atletika, 132 točk,
3. Tržan, streljanje, 115 točk
4. Urankar, dviganje uteži 84 točk.
5. Telič, rokomet, 59 točk,
6. Male, atletika, 58 točk,
7. Rančigaj, konjeniški sport, 41 točk,
8. Presinger, rokomet, 38 točk,
9. Sagadin, košarka, 19 točk in 10. Emil Kolenc, hokej na travi, 13 točk.

Sledijo: Vanovšek, kegljanje in Vravnik atletika 9, Levstik, rokomet, 8, Niko Marković rokomet, 7, Čik, konjeniški sport, 5, Svet, atletika, Koren, rokomet, Kolenc in Podsedenshek hokej na ledu, 4, Zuntar, atletika in Zilnik, odbojka, 3 točke, Draksler, šah, Lednik, hokej na travi, Stane Kokolj, hokej na ledu in Lešek, atletika po dve točki. Po eno točko pa sta osvojila Hladen in Tanko.

Športnice:
1. Ludvig, kegljanje, 150 točk,

EVA LUDVIG

Foto: E. Krajnc

2. Urankar, atletika, 108 točk,
3. Lubej, atletika, 105,5 točke,
4. Ocvirk, kegljanje, 92 točk,
5. Završnik, konjeniški šp., 79 točk,
6. Marolt, atletika, 74 točk,
8. Perčič, plavanje, 42 točk, in 9.—10. Leban, plavanje ter Grum, odbojka, 22 točk.

Sledijo: Orač, atletika, 10 točk, Jukič, odbojka, 8 točk, Hodnik, rokomet, 7 točk, Samec, atletika, 6 točk Pongrac, šah, 5 točk, Dobrotinšek, pla-

vanje, 4 točke, Kastelic, atletika, 3 točke in Kolenc, atletika ter Seničar, plavanje, 2 točki.

Podelitev priznanja bomo opravili med 15. in 30. januarjem v dvorani Narodnega doma na posebni javni radijski oddaji, ki jo bo direktno prenašala radijska postaja Celje.

V imenu uredništva se vsem stalnim in občasnim športnim sodelavcem zahvaljujemo za sodelovanje, ki ga bomo poskušali v prihodnjem letu še okrepiti in dopolniti.

TONE VRABL

— Nataša Urbančič, ki je poleg Mira Kocuvana edina celjska športnica v zveznem razredu, ki kandidira za nastop na prihodnjem evropskem prvenstvu in olimpijskih igrah v Münchnu, trenutno živi v Avstraliji. Stalno trenira, njeno kopje pa leti tudi po 82 metrov in še daleč. To je več, kot je trenutni svetovni rekord! Kaj se nam obeta? Predvsem to, da bomo Celjani tako kot že vrsto let imeli tudi na naslednjih olimpijskih igrah možno zastopstvo. Presenečenja — pozitivna — so dobrodošla. To pa Nataša zmore!

Marjan Hladen, ki je prišel med celjske atlete iz Maribora, bo naslednjo atletsko sezono verjetno počival. Velika nada celjske atletike, predvsem pa teka na 110 m ovire in 400 m ovire, gre na operacijo meniskusa. Škoda, kljub temu pa iskrena želja za čimprejšnje okrevanje!

Še vedno je odprto vprašanje prihoda Marjete Peče iz Ljubljane v AD Kladiivar. Tamkajšnje društvo svoje najboljše atletinje ne izpusti, da bi v celjski sredini ob večjem številu močnejših tekmovalcev lahko dosegla svoj cilj: nastop na prihodnjih olimpijskih igrah. Morda pa bo uspel novi predsednik AD Kladiivar Juro Kislinec! Tudi tu je njegova naloga — seveda poleg vsega ostalega.

Kako je z rokometarji? Počivajo in ne počivajo! Večina članov prve ekipe je v zadnjem času veliko nastopala — predvsem z uspehom in to v dresu republiške reprezentance na turnirjih v Grazu in Zagrebu — ostali pa čakajo. Obljubljajo, da bodo s pripravami za prihodnjo odločilno sezono pohiteli. Želimo jim uspeh! Iskren!

Tone Sagadin je član ljubljanske Olimpije, ki z zelo majhnim uspehom in majhnim številom zares kvalitetnih igralcev nastopa v zvezni ligi. Sagadin, Celjan, ki je do pred kratkim nastopal za KK Celje, je s svojimi kvalitetai opozoril in zbudil tudi zanimanje trenerja Olimpije Iva Daneua. Sedaj sedi samo na klopi. Čakamo na njegov trenutek. Celjani pa naj nadaljujejo v republiški ligi — tudi z uspehom!

Nekdo je užaljen. Upravičeno! Drugi so dobili že po nekaj odlikovanj, najvišjih! — nekateri pa nič, kljub temu, da že dolgo vrsto let delajo v športnih organizacijah. Brez filozofiranja! Predano. Amatersko. Nekdo ima abonma! Na odlikovanja! Najvišja! Drugi pa so razočarani. Še enkrat upravičeno. Meditacija!

Še vedno so in bodo na slepen tiru kegljači. Želijo moderno avtomatsko štiristezno kegljišče. Kegljiači so perspektivni, veliko zanimanja so pokazale tudi sindikalne športne ekipe — torej treba je narediti samo še kegljišče. Tu pa se ustavljamo! Škoda!

Plavanje! Poleti v bazenu in delno v Savinji, pozimi v — banji! Doma! Dvakrat dol in dvakrat gor! Za rekreacijo! Odgovorni pa se naj še naprej pripravijo o gradnji zimskega bazena. Glavno, da se pripravimo. Tako vsaj ne pozabimo, da nekaj potrebujemo.

Mlajši Kokolj, hokejist na ledu, je prišel v širši izbor za kandidate, ki naj bi nastopili na prihodnjih zimskih olimpijskih igrah v Saporu na Japonskem. Velik uspeh!!

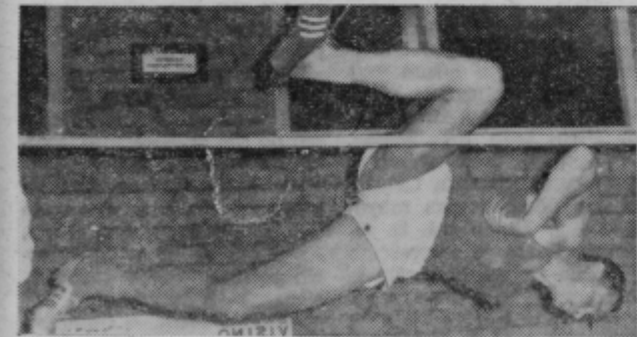

Kaj potrebuje Celje? Kvalitetni in atraktivni sport! To so atletika, rokomet, hokej na ledu, košarka... Skrbeti je treba za osnovo, istočasno pa dati vso moralno in ostalo pomoč najboljšim celjskim športnikom. Njihovi uspehi niso samo njihovi, so tudi naši. Zavedajmo se predvsem nečega: ne spoznavati in priznavati športnika samo takrat, ko dosega vrhunske uspehe temveč mu priznajmo uspehe tudi takrat, ko zaradi neuspeha to dejansko niso.

MIRO KOCUVAN
Foto: J. Sever

VEDNO MED NAJBOLJŠIMI

Na fotografijah so eni izmed najboljših celjskih športnikov v letošnjem letu. Vivod (atletika, fotografija zgoraj), Male (atletika, fotografija desno zgoraj), Rančigaj in Završnikova (konjeniški sport, fotografija desno spodaj) in Urankar (dviganje uteži, fotografija skrajno desno) so med najboljšimi celjskimi športniki.
Foto: E. KRAJNC

PO TIRIH JE HITELA SMRT

Usoden cestno-železniški prehod v Spodnjih Lažah

Alojz Šrot je danes upravičeno nasmejan.

V hiši, katere belo pročelje krasí velika tabla z napisom: Alojz Šrot, izdelovanje okrasov, se tako kot drugod pripravljajo na novoletno veselje. Tudi v tej veliki enonadstropni hiši, z obeležbo Spodnje Poljčane 13, bodo okrasili jelko, se obdarovali in si zaželeli veliko sreče. Morda bo pri njih še bolj veselo, kot drugje, saj je poglavar družine — Alojz Šrot — pred dnevi gledal smrti v oči. Le malo je manjkalo in v Spodnjih Poljčanah 13 bi videli namesto nasmejanih obrazov rdeče obrobljene oči.

Ogromna bi bila vrsta krst z vsemi tistimi, ki so v tem letu umrli v prometnih nesrečah. Znova in znova nas pretresejo novice, da je ta ali oni izdihnil na črnem asfaltu. Ni več kilometra, ki ne bi bil rdeč od človeške krvi. In kako smo lahko srečni, če smo bili že zapisani smrti, da nas je od nje delilo le nekaj kratkih sekund, pa smo ji ušli.

Alojz Šrot je človek, ki je letos ušel smrti.

Zrl ji je v oči. Imela je svojo številko, kolesa in dve luči.

Ime ji je bilo lokomotiva.

Alojz Šrot ima vozniški izpit že osem let. Doživel je že prometno nesrečo, zelo težko, ki pa je ni zakrivil sam. Pred nekaj meseci je kupil nov avtomobil in zanj odštél čez 30.000 dinarjev. Brez avtomobila je nemogoče za zasebnike, je pripovedo-

val, ko sem ga obiskal na domu. Čeprav mu je avtomobil tako potreben, ni niti za trenutek pomislil nanj tedaj, ko je šlo za vprašanje — nov avtomobil ali življenje.

Bila je noč, kot vse druge. Noč, ki pa jo bo Alojz Šrot pomnil vse življenje.

»Bilo je 23. novembra — ponoči, ko sem se pripeljal mimo mličnika Atanasa Lukoviča, ki je ob cesti popravljaj moped. Rekel sem mu, naj pusti moped v tem mrazu in da ga bom zapeljal domov.«

Šrot in Lukovič sta popila kavo, sedla v avtomobil in se odpeljala po makadamski cesti proti Spodnjim Lažam. Cesta je prav takšna kot vse makadamske ceste v Sloveniji. Polna lukenj. Vodi preko dveh železniških prehodov, ki so jih popravljali prav tisti dan, ko sem se peljal na kraj nesreče. Moram reči, da prehodi niso najbolje urejeni, vse preveč je gramoza okoli tirnic. Z glavne ceste se odcepi stranska proti vasi Spodnje Laže, kjer je tretji železniški prehod.

Pri znaku STOP sem zaustavil. Nato sem zapeljal čez prehod. Ko sem bil preko prvih tirov, sem se rekel: Majko mila, to je pa nevarno. Prepeljal sem še drugi tir, tretjega pa že mnogo težje. Pričelo me je zanašati in tedaj sem privozil do zadnjega tira. Nenadoma so začela zadnja kolesa kopati. Nisem točno vedel, ali sem nasedel,

ali pa kolesa ne najdejo opore. Vlaka še ni bilo.

In tako je Alojz Šrot obstal nekaj po polnoči na tiri železniškega prehoda. Vlaka res še ni bilo, vendar kako strašoten je občutek nemoči in zavest, da se lahko vsak hip prikazejo v daljavi luči lokomotive.

»Zaklical sem Lukoviču, češ, porini me. Izskočil je. Čez nekaj trenutkov sem zagledal luči vlaka. Najprej sploh nisem vedel, kje je Lukovič. Skozi okno sem zavpil: beži, vlak je tu. Zadnji trenutek sem še vključil alarmne naprave, ki jih ima Opel Kadet 70 — Caravan. Lukovič je medtem tekkel proti vlaku in mahal s kapo, da bi ga zaustavil. Izskočil sem.«

Avtomobil je star dva meseca, kupljen za težko prisluzen denar. Vendar Šrot je vedel, kaj mora narediti. Čeprav je poizkušal vse, se vo-

zilo ni premaknilo. Dvignjen nivo makadamske ceste in praznina med cesto in tiri izpolnjena z debelim gramozom sta povzročili, da so se kolesa zavrtela na mestu.

»Bežal sem proč. V takšnih trenutkih človek misli bliskovito. Vedel sem, da lahko avtomobil prereže na pol in se ustrašil, da ga dobim v hrbet. Tekel sem pet metrov stran, ko je zaropotalo.«

Le nekaj sekund ga je rešilo najhujšega. Ponoči je zelo težko oceniti pravo razdaljo vlaka, ki se približuje. Luči so na lokomotivah majhne in človek pomisli, da je vlak mnogo dalje kot v resnici. Šrot danes priznava, da je hotel rešiti avtomobil, toda sla po življenju je bila mnogo močnejša.

»Nikoli še nisem bil tako blizu smrti. Šele potem sem se tega jasno zavedal. Po ti-

stem, ko je zaropotalo, sem dobil takšno tremo, da nisem mogel odpreti ust. Tako sem stisnil ustnice, da jih nisem mogel normalno razpreti. Avtomobil je bil popolnoma uničen in povsem nemogoče je, da bi ostal živ. Tako sem se počutil, kot da bi mi nekdo streljal v čelo, med oči in jaz gledam vanj. Tedaj sem se ustrašil za Lukoviča. Bil sem tako zmeden, da nisem vedel v trenutkih po nesreči ali je ostal v avtomobilu, ali je izskočil. Strahovito me je šokiralo.«

Šrot je bil pač človek, ki je zrl smrti v oči in se rešil. Pravzaprav ni čudno, da se je ta nesreča zgodila. Kot pripovedujejo domačini v Spodnjih Lažah, ni to prvi avtomobil, ki je obstal na prehodu. Precej jih je bilo, največ traktorjev. Seveda so jih vse pravočasno potisnili s tirov.

Ko so Šrot in drugi čakali prihojnji dan komisijo na kraju nesreče je čez prehod zapeljal traktor in obstal. S skupnimi močmi so mu pomagali naprej.

»Naslednjič nisem več peljal čez. Pustil sem avtomobil pred prehodom in šel peš naprej. Nikdar več.«

Tako je Alojz Šrot zaključil svojo pripoved. Žena in mala hčerka sta ga ljubeče pogledali, vedoč, kako malo, malo je manjkalo in bi bili brez moža in očeta.

Zato bo praznovanje novega leta v Spodnjih Poljčanah 13 toliko bolj veselo.

Srečno in veselo ter da bi se s previdnostjo, prisebnostjo in obzirnostjo tudi vsi drugi izmaknili nesrečnim dogodkom na cestah leta 1971.

MILAN SENIČAR

KAPITAL VIDALIJEVE MAME

Laško 13. Stara, vase zgrbljena hiša. Domačnost je pod njenimi stropnimi tramovi in toplota kot le malokje. Ne samo toplota, ki veje od peči, predvsem tista, ki greje človeka od znotraj.

Vidalijeva mama je bila sama, a niti malo osamljena. Ko da sem slišal odmeve njenih sinov, hčera, snah, zetov in vnukov. Morda je bila kljuka vrat še topla od roke katerega od njih.

Pred dnevi so bili vsi pri njej, ko je praznovala petinšestdesetletnico, razen Iva, ki je na tujem, vsi živčiči seveda.

»Včasih ne morem verjeti, da je bilo vse res, kar sem doživljala...«

Z majčkino praznovanja bi pomislili, da je nekoč trinajstka ob podboju hišnih vrat z vso lhto uveljavljala svojo pravico prinašanja zle usode. Pri štirih letih brez mame, pri enajstih brez očeta, je Marija Vidali postala Laščanka, žena čevljarskega mojstra. Ko je bilo v hiši že sedem otrok, se je v sosesčino vgnezdila tvrdka Bata. To je bil polom: Vse večerje in vsi zajtrki so v tej hiši leto in dan prinašali le dvoje. Zgance in kavo. In kolikor se je tresla še za to skromnost...

Vojna. Trinajstka je spet zagospodarila. Viliha, najstarejšega sina, so ji v Celju postavili pred zid, upepelili v Gradcu skupaj z zaročen-

cem najstarejše hčere Zofije in to kak mesec pred nameravano poroko, leta 1942.

Še dvakrat je smrt segla pod streho hiše številka 13 in zledenila toploto ognjišča, najprej po tašči, potem po možu.

In potem je trinajstka zgubila svojo moč. Skozi vrata ob njej se je zvrstilo šest porok in babici na obisk pritekalo še pet vnukov.

Oči Marije Vidali so se zrosile. Solzam sreče so se pri-mešale dve pekoči, za Viliha starejšega in zlasti za Viliha mlajšega. Zakaj sreča mater, ko naposled le pride, ni popolna?

Še sam bi bil podvomil, da je bilo vse tisto pekoče, trpko vse res. Njen obraz je vse jasnejši, mlajši, čeprav noge počasnejše.

Kaj je pomlajevalni eliksir, ki pomlajuje Marijo Vidali? Njeni otroci. Njihova ljubezen do nje, njihova medsebojna ljubezen.

Potem sem se spomnila besed neke tujke, kateri se je potožila pred dolgimi leti, ko je morala ob tolikih otrocih poiskati delo in zaslužek. Neznanka ji je rekla:

»Bodite srečni, ti otroci so vaš kapital!«

Tujka je bila prerok. Novoletni prazniki Marije Vidali ne bodo pustili, osamljeni, betežni.

O, ko bi bili vsi otroci bogastvo mater...

JURE KRASOVEC

BLIŽA SE ČAS
KO BO PRIŠEL — DEDEK MRAZ

igračice
in razna
praktična
darila
so že
pripravljena

VELEBLAGOVNICA
TIKONINA
CELJE

TRI NOVOLETNE VOŠČILNICE

OBRNIMO STARO GESLO: PO EDEN IZ VSAKE TREH ORČIN USTANOVITELJIC NAŠEGA ČASNIKA ZA VSE OBCANE, VSI OBCANI PA SVOJIM »MOŽEM« PRI KRMILU ŽELIMO IZPOLNITEV NOVOLETNIH ŽELJA.

OLGA VRABIČ
PREDSEDNICA SKUPSCINE OBCINE CELJE

Zaključek leta je določen mejnik, ob katerem se nehoti porajajo ocene o prehojeni poti, o doseženih uspehih in prognozah za bodoče leto.

Ceprav še niso zbrani in ocenjeni vsi rezultati tekočega leta mislim, da globalno vzeto lahko ugotovimo, da je leto 1970 bilo uspešno na vseh področjih dela in življenja v občini. Gospodarstvo v občini, če izvzamemo Cinkarno, ki je v postopku sanacije, je pomembno popboljšalo svoje poslovanje. Znatno so povečani skladi za razširjeno reprodukcijo, porastla je produktivnost dela, popboljšala se je rentabilnost poslovanja. Napori, ki so jih vložile delovne organizacije v krepitev gospodarstva v tem letu vsakor pomenijo ohranitev in predstavljajo povoljno osnovo

za štart v prihodnje leto in boljšo pripravo za vključevanje v splošne stabilizacijske napore.

Napredek beležimo tudi v delovanju družbenih dejavnosti. Na področju šolstva so vidni rezultati sanacijskih ukrepov, ki smo jih izvajali zadnja leta na tem področju. Popboljšani so učni uspehi, moderniziran in izpopolnjen je proces vzgoje in izobraževanja. V letu 1970 smo napravili tudi znaten korak v saniranju kulturnih dejavnosti in s tem tudi pridobili dobro osnovo za samoupravno urejanje tega pomembnega področja. V letu 1970. leta so napredovale tudi socialne službe. Iz-

boljšana je skrb za ostarelo prebivalstvo, ustanovljene so nove službe in posvetovalnice, namenjene boljšemu varstvu otrok in družine. V zdravstveni službi so modernizirani mnogi postopki in uspešno izvedena vrsta preventivnih akcij.

Končno je bilo leto 1970 zelo uspešno tudi na področju komunalnega urejanja mesta, v regulaciji hidrosistema, razširjanju kanalizacijske mreže, modernizaciji cestnega omrežja itd.

Mislim, da spričo doseženih rezultatov lahko z optimizmom gledamo v prihodnje leto. Ob vstopu v novo leto 1971 želim vsem delovnim organizacijam in samoupravnim

skupnostim mnogo uspehov v njihovem delu, vsem občanom in njihovim družinam pa mnogo osebnega zadovoljstva in sreče.

JOŽKO ROZMAN
PREDSEDNIK SKUPSCINE OBCINE ZALEC

»Predvsem želim, da bi se delovne organizacije čim bolj intenzivno vključile v nov gospodarski sistem oziroma nadaljnje izpopolnjevanje gospodarske reforme. V to se je treba vključiti s čimvečjim zaupanjem in istočasno poiskati takšne instrumente, ki bodo do kraja upoštevali vključevanje in večje zaupanje, instrumenti pa morajo biti takšni, da bodo izpolnjevali naša zaupanja in pričakovanja.

Vsem kmetijskim proizvajalcem, tako privatnikom, kooperantom in družbenemu sektorju, da bi se kmetijska politika čim bolj uredila ter

da bi kmetijci končno dobili tisto mesto v naši družbi, ki ga glede na pomen tudi zaslužijo. Pri tem mislim na resnične socialistične odnose tako v delitvi, kot tudi na tržišču.

Vsem delovnim ljudem in občanom pa želim čimveč uspehov v prihodnjem letu, veliko osebnega zadovoljstva, skratka srečno 1971-to leto. S skupnimi napori in prizadevanji bomo lahko dosegli tisto, kar smo si zadali.

potem je to veliko. Izberiva najvažnejše:

Tako je predsednik skupščine občine Laško tovariš Miha Prosen začel in nadaljeval:

»Želim, da bi stabilizacijski ukrepi bili res dosledni in do kraja izpolnjeni. Ker nimilo prizadevanj tudi naša občina in povzročajo tudi obilo skrbi, sem toliko bolj zavzet, da bi ti ukrepi učinkovali enakomerno na vseh ravneh, da bi zares težo doprinosi vsi enakomerno tudi nosili.

In v občini?

»Glavna želja je, da rudnik v letu 1971 dokončno začnemo preusmerjati na novo proizvodnjo, da začnemo graditi. Močno si želim, da bi občani v krajih, ki jih pokriva šolski okoliš Rimskih Toplic, v prihajajočem letu dočakali začetek gradnje nove osemletke. Čas je, da se izboljšajo osebni dohodki strokovnim službam v občini, ki so sedaj žal na 54. mestu od spodaj v republiki. Zelo močno pa mi je pri srcu tudi to, da bi v letu 1971 učinkovitejše poskrbeli za stare, onemogle, predvsem pa osamele občane.

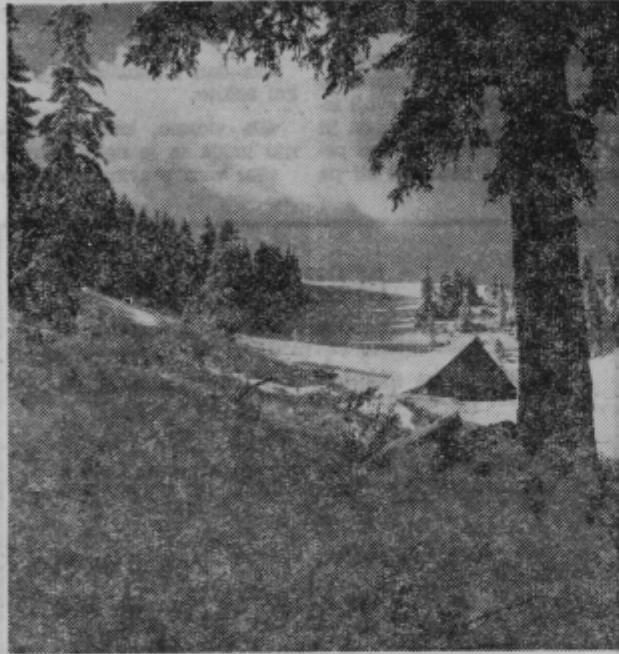
In še kaj?

»Rekla sva le nekaj želja. Torej še eno. Da bi delovni kolektivi v občini tudi v bodoče imeli vsaj toliko razumevanja in posluha za reševanje najbistvenjših problemov v občini kot zadnja leta. In ne nazadnje! Vsem občanom želim sreče, zdravlja in uspehov v novem letu!«

MIHA PROSEN
PREDSEDNIK SKUPSCINE OBCINE LASKO

»Kdo lahko danes nekaj zanesljivo obljubi. Zadnja seja občinske skupščine, kot veste ni bila prav nič praznična. A, če vprašujete po željah,

KOLEKTIV, TO JE MOJ PONOS...

Neverjetno. V tisti uri, ki sem mu jo ukradel za intervju, ni niti enkrat zazvonil telefon. Bila sva sama, čisto sama, le na njegovi pisalni mizi je bil kup papirja, kup tistih obrazcev, ki jih dajejo elektronski stroji in ki nudijo toliko različnih in potrebnih podatkov ter opozoril o proizvodnji, zalogah, prodaji in podobno. Le ta kup je še čakal, da ga bo vzel v roke in seznanil s stanjem tistega dne.

Ta uvod je veljal obisku pri direktorju Aera v Celju, Radu Jenku. Da, samo ta uvod. Na vrsti je pogovor!

Vprašanje: Vaše delo je razpeto med dvema točkama, med tovarno Aero in turizmom. Kako gledate na rast kolektiva, ki ga vodite že vsa leta po vojni?

Rado Jenko: Mislim, da je najvažnejši razvojni koncept, ki smo ga osvojili pred mnogimi leti. Vsi smo vedeli, kaj hočemo. To smo sprejeli. Tu se je krepila miselnost celotnega kolektiva. Tu je bila njegova vzgoja. Naš kolektiv karakterizira umirjenost, sigurnost, zaupanje v strokovnjake in vodstvo podjetja. Zaradi tega nas niso mogli pretresati, še manj pa raztrgati, morebitni slabši notranji odnosi. Teh ni bilo. Naš kolektiv je v bistvu nov, star petindvajset let, ki ni obremenjen s starimi razmerami. V številkah je zrasel iz 22-članskega kolektiva v kolektiv, ki šteje danes 620 sodelavcev. Vrednost proizvodnje se je v tem času povečala za okoli 2.800-krat. Seveda, pa je to razmerje danes težko primerjati.

Vprašanje: Kakšna je vaša splošna ocena celjskega gospodarstva?

Rado Jenko: Čeprav beležimo zlasti letos viden napredek, sta-

nje ni takšno, kot bi si ga želeli. Menim, da gre pri tem za premajhna lastna sredstva in nezadosten kreditni potencial in ne nazadnje za kadrovske probleme. V našem gospodarstvu je premalo sposobnih kadrov. Tu mislim tako na strokovno usposobljenost kot na osebne kvalitete. Prav v tem je tudi odgovor, zakaj velika večina naših gospodarskih organizacij nima razvojnih programov.

Vprašanje: Ali se vam ne zdi, da bi dosegli lepše uspehe v gospodarstvu, če bi se kolektivi med seboj poznali, če bi bili bolj povezani?

Rado Jenko: Absolutno točno. Ko sem letos prvič pripravil sestanek z direktorji nekaterih večjih kolektivov, smo šele spoznali, kjer smo in kaj bi lahko dosegli, če bi sodelovali. Pri vsem tem ne gre samo za proizvodno, poslovno in tehnično sodelovanje, marveč tudi za mnoge pobude, ki se lahko rodijo v skupnem delu.

Vprašanje: Če bi vas vprašal, na katero delo ste v zadnjih dvajsetih letih najbolj ponosni, kaj bi odgovorili?

Rado Jenko: (Vprašanje ga je spravilo v zadrego. Nikoli nisem pomislil na vse to, je priznal pri sebi.) Mislim, da je to le podjetje, naš Aero. Ponosen sem na to, da smo osvojili moderen koncept poslovanja. Vesel in ponosen sem, da gre v tem primeru za zadovoljen in sinhroniziran kolektiv.

Vprašanje: Predpostavljajva, da bi lahko takoj ukrepali in rešili nek celjski problem. Katero bi izbrali?

Rado Jenko: Takoj bi naročil nov urbanistični načrt mesta Celja. Dosedanji je slab in pre-

živel, razen tega pa ni vsklajen z gospodarstvom.

Vprašanje: Kako preživljate prosti čas?

Rado Jenko: (Spet odmor in nasmešek na obrazu). Pravzaprav prostega časa ne poznam. To dobro ve tudi soproga. Kolikor ga sploh je, ga posvečam turizmu.

Vprašanje: Kot direktor uglednega kolektiva veliko potujete. Kako se počutite na potovanjih in kam se najrajši odpravljate?

Rado Jenko: Poleg konkretnega dela, zaradi katerega grem tudi na pot, skušam vedno poiskati še kaj novega, kaj takšnega, kar bi lahko s pridom uporabili ali vsaj delno posnemali. Za nas je namreč velikega pomena, da smo v proizvodnji in sploh v poslovanju na tekočem s splošnimi evropskimi razmerami. Glede drugega dela vprašanja, pa tole: vsaka država ali vsako mesto ima svoje značilnosti. Zato tu ne poznam vrstnega reda in razlik.

Vprašanje: Ali ste zadovoljni s sedanjim stanjem turizma na celjskem področju?

Rado Jenko: Kar velja za gospodarstvo, drži tudi za turizem. Premalo investiramo v gradnjo modernih kapacitet. Golte in Rogaska Slatina sta premalo v okviru možnosti, ki jih imamo. To se seveda pozna v prometu. Vse to velja tudi za Celje, kjer bi nujno potrebovali vsaj sodoben hotel. Menim, da bi občinska skupščina lahko sprejela vsaj pobudo, da bi se zadeva premaknila z mrtve točke.

Vprašanje: Otepševalno in turistično društvo proslavlja letos 50-letnico obstoja. Kakšno mesto ima ta organizacija v celjskem družbenem življenju?

Rado Jenko: Društvo je imelo in ima pri razvoju mesta velik vpliv. Izreden je njegov delež pri vzgoji prebivalcev. Gre za ljubezen do mesta. Društvo uživa velik ugled in prepričan sem, da ga Celjani cenijo.

Vprašanje: Delovne prostore Aera krasijo mnoge skulpture in slike znanih mojstrov. Zakaj?

Rado Jenko: Privatnih mecenov kulture ni več. Zato bi morale zlasti delovne organizacije pomagati razvoju kulture. To lahko naredijo tudi z odkupom del znanih in drugih mojstrov. To bi bilo za Celje velikega pomena, zlasti še ob tej revščini, ki nas spremlja. Samo zamislite si, kaj bi bilo, če bi danes nekdo predlagal, da bi v našem mestu postavili spomenik Pravaču ali Veroniki Deseniški? Ideja bi propadla. Zato naš kolektiv podpira kulturna prizadevanja; gre pa pri vsem tem tudi za vzgojo človeka. Nanjo nismo pozabili!

Vprašanje: Nekoč ste bili znan športnik in med prvimi skakalci ob palici v Celju. Kako gledate na današnji celjski šport?

Rado Jenko: Priznati moram izreden napredek. Zato le škoda, da ne morem biti več aktiven. Dosegli smo pomembno ravnotežje med atletiko in drsanjem. Zdaj bi predlagal le to, da dobi drsališče streho, mesto pa pokriti plavalni bazen.

Vprašanje: Ker smo v času, ko se poslavljamo od starega in stopamo v novo leto, smo polni želja. Katera je vaša?

Rado Jenko: Želim, da bi se celjsko gospodarstvo okreplilo, saj lahko le močne gospodarske organizacije rešujejo še druge probleme.

MILAN BOZIC

ČE KAJ PRAZNUJETE, PONUDITE ASBACH URALT, NAJZNAMENITEJŠI NEMŠKI VINJAK. PONUDITE GA ZLASTI SVOJCEM, KO SE BODO VRNILI NA OBISK Z DELA V NEMČIJI, KAJTI POČUTILI SE BODO KOT DOMA.

STABILIZACIJSKA

Spet je preteklo, kot bi se reklo, enoletno prehodno in prelomno obdobje. Na vseh področjih, na vseh območjih je bilo čutiti inflacijo, zato smo odločno šli v stabilizacijo. Vsak mora imeti svoj stabilni program, kajti če bo vsak sam popolnoma stabilen, bomo stabilni vsi in nas nestabilnost sploh ne ogrozi. Predlagal bi, da uvedemo dan stabilnosti in dan konvertibilnosti. Ker z ledom se zima je obotavljala, je o problemu vlada razpravljala in sklenila, da led bo kar sama naredila. Če inveci (trici) je spremenimo v investicije in če dinar le malo še devalviramo, smo lahko prepričani, da ne shiramo in da dalo nekako se bo živeti. Pri tem pa bo bolj ljudem, ki niso pretesno zapeti in ki ne nosijo pasov, ker jim ne bo jih treba zategovati, in tistim, med brati, ki vsega imajo, ki jim ne reforma in ne stabilizacija ne more do živega, ker kratkotalno vedo, kaj je mahinacija. Gre in nam bo šlo po meri in modri, saj ta, ki se minija naveliča, si torej lahko tudi maksu sposodi!

Dihur

HVALA VAM

— Hvala vam na celjski pošti, ker ste nam omogočili telefonske priključke na Ostrožnem.
— Hvala vam, tovariši pri »Izletniku«, ker ste poskrbeli za kulturnejši prevoz potnikov iz nekaterih krajev Savinjske doline.
— Hvala vam, drugovi, ker ste poskrbeli za izgradnjo najmodernejših cinkarn drugje. In še enkrat hvala, ker ste znali naš denar tako obrniti, da smo topilci po ukinitvi topilnice v Celju postali še bolj navadni proletarci.
— Hvala vam, tovariši pri EMO in »Gorenju«, ker ni prišlo že letos do integracije. Bal sem se namreč za svoj stolček. Saj se razumemo!

CENEJŠI IZVOZ

Sedanje vodstvo Cinkarne poleg drugih aktualnih problemov poskuša čim manj boleče rešiti dosedanji način izvoza in uvoza. Baje iščejo tistega člana prejšnjega vodstva, ki je uspel naplahtati carinike, da se da v tujini iz cinka »dodelati« natrijev sulfat, ki so ga tako uspešno uvažali. Celjska carinarnica

jim je namreč za obdobje dveh let poslala skromen račun v znesku 45 milijonov starih dinarjev, kolikor je po njenem mnenju ta prekršek vreden.

Zato zdaj nekateri menijo, da bi bilo ceneje »izvoziti« v dodelavo nekega strokovnjaka.

NEGATIVNA IZKUŠNJA

Če že nismo gospodarsko bogati, imamo vsaj neprecenljivo bogastvo v izkušnjah. Tudi Janez Diskutant je imel bogato izkušnjo. Vedno znoval, kadar je posedal po sestankih in sejah, a to je bilo na dnevnem redu, je lahko poudaril, ugotovil ali podčrtava zato, ker je važno in pomembno, ker moramo mnenja in izkušnje čim bolj izmenjavati. Sebično bi bilo, je mislil ob tem Diskutant, če bi človek ostal le pri svoji izkušnji, pa se je odločil, da bi svojo bogato izkušnjo na prvem sestanku izmenjal ali pa

jo celo tudi zamenjal.

»Tovariši!« se je oglašil, ko so že kakšni dve uri razpravljali prav o problemu, o katerem je že poprej slišal neštete razprave. »Če dovolite, bi se tudi jaz vključil v tole diskusijo. Tovariši so izmenjali nekaj mnenj, nekateri so stvari tudi ponavljali, zato bi jaz morda posreboval, hočem reči, izmenjal svojo izkušnjo. S tem problemom imam namreč večletno izkušnjo.«

»Na dan z izkušnjo!« je rekel nekdo.

»Da vidimo, kakšno izkušnjo ima!« se je oglašil drugi.

»Saj vam pravim... hočem

reči,« je povzel Diskutant, »da bo nad mojo izkušnjo morda marsikdo razočaran in bo morda celo rekel, da sploh ni izkušnja...«

»Naj že pove, kar misli, da ne bomo delali predolgih uvodov,« ga je zopet prekinil nekdo.

»Dobro,« je povzel Diskutant, »moja izkušnja, če hočete, je negativna. Jaz namreč sploh ne verjamem, da bo iz vsega kaj in da bomo ta problem, o katerem smo že tolikokrat diskutirali in ga tako premlevali, lahko kdaj rešili. Torej je moja izkušnja v tem, da smo brez moči, dokler samo govorimo, oziroma je ta izkušnja taka, da pravzaprav samo govorimo...«

»To pa sploh ni nikakršna izkušnja!« se je z zadržanim nasmeškom vmešal eden od diskutantov.

»Takšno izkušnjo imamo tudi mi,« je pripomnil drugi.

»Naj tovariš Diskutant rajše pove, kako se take stvari rešujejo, če ima kakšno izkušnjo!«

»E, vidite, tovariši, tega pa ne vem,« je rekel Diskutant. »Lahko vam pa povem, da se ne rešujejo in da je to torej negativna izkušnja.«

Ni dosti manjkalo, da bi ga bili z njegovo negativno izkušnjo pognali skozi vrata.

Dihur

AFORIZMI

HUMOR JE NAJDRŽAJI PAS, KI NAM POMAGA, DA LAHKO ZADOVOLJNO PLAVAMO PO REKI ŽIVLJENJA.

RAD ISCEM RESNICO, KAJTI TAKRAT SEM PODOBEN GROBARJU, KI JE VEDNO SAM.

...

DISKUTANTINAJ BI NAJPREJ MNOGO RAZMISLJALI IN SELE POTEM GOVORILI, NE PA NAROBE.

...

BOLJE JE UMRET OD PONOSA, KAKOR ŽIVETI NA KOLENIH.

...

LJUBEZEN JE IZ STEKLA, RESNICA IZ DIAMANTOV.

...

NAJRAJŠI IMAM TISTE HEROJE, KI NIKOLI NISO PRELIVALI KRVI.

...

NEZADOVOLJSTVO JE NAJUCINKOVITEJSI KORAK K NAPREDKU ČLOVEŠTVA.

JURE SARLAH

PRISPEVEK REPUBLIKI

Med navdušenci, ki poleg stanovanjcev Otoka III. še zdaj ne morejo dojeti genialne rešitve celjskih urbanistov z

vpeljevanjem tovornega prometa v stanovanjsko naselje po Čopovi ulici na ljubljansko vpadnico, je tudi nekaj skromnih delavcev celjske vodne skupnosti.

RESITEV

Celjski gospodarstveniki doslej niso mogli v obstoječem celjskem gospodarstvu odkriti panoge, ki bi bila nosilec srednje in dolgoročnega razvoja. Nekateri se na osnovi dosedanjih pozitivnih rezultatov z zavodi navdušujejo nad ustanovitvijo novega zavoda za napredek izgube.

Tudi ti navdušeno čakajo, da bi se čimprej poleglet otvoritveni prah in bi začeli z razkopavanjem križišča. Urbanisti so namreč v preveliki ihti preskočili drobno, polmetrsko cev vodovoda...

TV NOVOST

Letos smo v našem televizijskem programu dobili resnično novost. Napovedovalke namreč pred televizijskim dnevnikom blagohotno opozarjajo naročnike, da naravnajo svoje sprejemnike na sobno jakost. To je vsekakor prav, vendar zlobneži že pravijo, da so se za takšno opozorilo odločili najbrž zato, da sosedji, če slučajno nimajo televizijskega sprejemnika, ne bi slišali slabega programa.

Celjska občinska skupščina

objavlja

na temelju pravilnika o ažurnem poslovanju

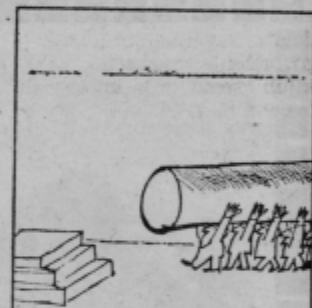
RAZPIS

PROSTIH DELOVNIH MEST

VEČ STROKOVNIH SODELAVCEV

ki bodo pomagali rešiti blizu 800 nerešenih zadev s področja urbanizma.

Zaposlitev pride v poštev za določen čas, dokler namreč zadeve ne bodo rešene. Samo resne ponudbe je poslati ustrezni službi.

PROGRAM ZA PRIPRAVO PROGRAMA

Takoj potem ko je prišlo do stabilizacijskih ukrepov in ko so v občini pričeli temeljito in vsestransko razpravljati o vseh prednostih predlaganih rešitev, so se na vrat na nos sestali tudi vodilni tovariši v Fiksu.

»Znano vam je,« je dejal direktor, »da moramo tudi mi pripraviti svoj stabilizacijski program. In to takoj, kajti ne smemo biti med zadnjimi, z novim letom pa bomo morali startati iz jasnih pozicij. Dodal bi, da ne smemo biti preveč zaskrbljeni, čeprav vse stvari še niso znane in ne vemo...«

»Oprost, tovariš direktor,« se je vmešal glavni računovodja, »vemo, da nam bo predla hudičevo trda.«

Ko so zatem podrobno analizirali in osvetlili gospodarski položaj Fiksa, so morali ugotoviti, da jim bo res predla hudičevo trda, saj so skoraj ves

dohodek požrle plače, napol prazni skladi in zamrznjene cene pa so še povečale nelikvidnost. Sklenili so, da nemudoma ustanovijo posebno stabilizacijsko komisijo, ki bo pripravila stabilizacijski program.

»Pregledali smo naše obrate od zunaj,« je poročal kasneje predsednik, »in moram reči, da ne kažejo znakov nestabilnosti. To je vsekakor zelo spodbudno, kajti vemo, kako zastarele so naše tovarne. No, kljub temu je komisija ugotovila, da bo treba s podporniki ojačati sevarno steno in zato predlaga, da pokličemo statika. Komisija je prišla do zaključka, da moramo Fiksu zagotoviti naprej popolno zunanjo stabilnost, potem se bomo lahko posvetili naši notranji stabilizaciji. To bo seveda precej težje, ker ne vemo, kje naj bi začeli polcati. Predlagamo, da pripravimo

program za pripravo stabilizacijskega programa.«

Predlog so seveda sprejeli. V programu za pripravo programa, kot je bilo rečeno, je treba dati polno podporo stabilizacijskim ukrepom, da ne bi kdo mislil, da so morebiti proti. Treba pa bo računati z nekoliko večjimi osebniimi dohodki, pač glede na porast življenjskih stroškov, in se zavzeti za sprostitev cen. Te bi morale biti po grobih izračunih vsaj za 30 odstotkov večje, če bi hoteli ekonomsko rasti, kolikor pa bodo priznali še kak odstotek višje cene, bi bilo to samo v korist večje akumulacije in razširjene reprodukcije.

Program za pripravo stabilizacijskega programa so torej v Fiksu dobro zastavili, kakšen bo šele sam stabilizacijski program!

(oh)

BRSTIČI

Literarno glasilo
celjske gimnazije

»Vrsta srednjih šol v Sloveniji izdaja literarna glasila, toda le malo je takih, ki bi se lahko pohvalile s takšno tradicijo, kot jo imajo naši brstiči, ki izhajajo že trinajsto leto. Dijaki naše gimnazije smo ponosni na vztrajnost in prizadevnost mladih literatov, ki iz leta v leto prenašajo svoja čustva, misli in opažanja na papir in tako omogočajo izdajanje našega glasila...«

Urednica Mojca BOGATAJ

ALI RES NE LAŽE?

Ze ves dan je deževalo, proti večeru pa so se začele nabirati megle. Ozračje se je močno ohladilo in ni bilo več tiste težke sopare, ki je že nekaj dni visela nad pokrajino kot zlovesč znak. Noč je bila tiha in lepa. Na nebu so se že pojavile prve zvezde.

Skoraj vsa okna so bila razsvetljena, balkoni pa so bili prazni — razen enega. Rahela je naslonjena na ograjo, znova čakala, da se bodo odprla vrata na balkon v I. nadstropju. To je bila že njena vsakodnevna navada. Vedno je upala, da bo zdaj zdaj zagledala Bojana. Toda počasi se je navadila na to, da ni bilo nikogar. Morda je bilo celo bolje tako, saj sta se ob vsakem srečanju sprla. Običajna bila namreč trmasta in vroče krvi.

Kadarkoli sta bila vsak na svojem balkonu, se je razvil takle pogovor: »Špela, pridi dol! Bova šla v parkec.« »Lepo te prosim, ne začeni spet. Ali res ne moreš biti niti enkrat malo resnejši?« »Saj sem resen... pridi no, boš kaj povedala.« »Daj no mir, saj si že zopra...!« Pa bi tako rad bil ob tebi. Jaj, kako bi bilo čudovito! »Buda!« Navadno jo je takole govoričenje razkačilo, kajti kljub vsemu je le imela rada Bojana in jo je bolelo, ker se je takole nesramno šalil. Potem je šla v stanovanje in se jezila, ker ni šla dol.

Tudi ta večer je pričakujoče strmela na balkon pred seboj. Polovica balkona je bila razsvetljena, polovica pa je bila v temi. Kadarkoli se je

premaknila svetlobna proga, je hitro dvignila pogled. Toda navadno takrat ni bilo nič. Takrat pa je luč kmalu ugasnila. Verjetno so šli spat. Rahelo je to strašno razjezilo. »Torej je temule trapa-stemu fantu čisto vseeno, če stojim tule?« Besno je zažvižgala skozi zobe. Nekdo ji je z žvižgom odgovoril. Začuden je pogledala na temni balkon. Sedaj je v soju zvezd zagledala temno postavo, ki je malomarno slonela ob ograji. Nerodno ji je bilo, ker bi si lahko mislil, da mu je nalašč zažvižgala. »A, ti si!« je zato rekla skoraj razočarano. »Ja, kaj pa motiš ljudi, ki spe, s tem svojim brižganjem?« »Veš kaj, vljuden pa sploh nisi, še malo ne!« Bila je jezna. »No, to bi lahko zamolčala, ker že vem. Si mi že povedala.« »Včasih se sprašujem, če si še človek.« »Torej večkrat misliš name? To je pa lepo. Veš, tudi jaz velikokrat sanjam — o tebi!« »No, veš kaj, sedaj si neokusen.« »Ne preglasno, draga moja! Ljudje spijo. Pridi dol!« Pred očmi se ji je kar zabliškalo od jeze. Tako hladnokrvno jo je zavrčal. Z največjim veseljem bi ga ozmerjala. »Prav, pridem.« je jezno zabrusila, še pruden je pomislila na to, kaj je rekla.

Odtrgala se je od ograje, stekla skozi stanovanje na stopnišče in v trenutku je bila na dvorišču. Bojan je bil medtem že splezal z balkona.

»Veš, zdajle bi si zaslužil tako pridigo, da bi, da...« Ni mogla več naprej. Stala je

pred njim in iskala besedo. Zaman. Sele sedaj se je zavedala, da je podlegla svoji želji, ki se ji je doslej vedno hkrati upirala. To se ji je zdelo nekaj popolnoma nemogočega. Odititi pa ni smela, če ni hotela priznati poraza. Tako je stala, Bojan pa se ji je komaj zaznavno smejal. »Veš, Špela, zelo rad te imam, pa čeprav si še tako trmasta in bojevita. Daj, sediva na tale štor, mi boš kaj povedala.« Hotela mu je nekaj odgovoriti, pa jo je že potegnil k sebi na štor. Bila je brez besed. Ko ji je ovil roko okoli vratu, se je rahlo naslonila nanj, čeprav je v njej kričalo, naj odide. Vse je delala proti lastni volji. Hotela ga je žaliti, udarila bi ga, a jo je nekaj držalo trdno v nevidnih pesteh. V resnici je že priznavala poraz. V oči so ji stopile solze. »Spusti me! Takoj!« je skoraj zakričala in se skušala otresti njegovega

objema. Še močneje jo je objel. Ona pa ni imela niti moči niti volje, da bi ga pahnila proč. »Ti si največji bedak na svetu, da veš!« je otroško zajezikala, potem pa je tiho dodala: »Rada te imam.« Raje ni razmišljala o tem, kar je rekla. Rekla je in konec. »No, vidiš... ali ni veliko lepše priznati resnico, kot lagati drug drugemu in samemu sebi?« Samo to je rekel in prvič je bil resen. Takega ni spoznala. Da, tudi on je že odrasel. Na to se je morala privaditi. Čakal je, da bo spoznala, da je lažko v ljubezni močna — če hoče, da lahko dokaže, kako veliko lahko potrpi, preden pride do cilja.

In nenadoma je vedela, zakaj je bil tako čudno otroški. Tudi on jo je imel rad. To jo je vzradostilo in ni več imela občutka, da je poražena...

SILVA RAJH

Foto: Tone Vrabi

MOJCA BOGATAJ

SOŠOLKA

Zagledale so se oči v meglo,
zagledale so se in široko razprle.

Nič se ni dalo razločiti,
le medli obrisi dvoma
so se kot pijane postavne
majali v daljavi.

Srce je vtrepetal, kot da je ranjeno.
V bolečini se je rodila želja,

sfrotala je kot ptica
visoko med oblake.
Borila se je z vetrom in udarjala s peruti,
toda veter je bil močnejši.
Nosil jo je, nosil,
nato pa jo je s hladno brezčutnostjo
vrget ob tla.

Vtrepetala je ptica,
omahnila je glava,
ostal je le veter...

JANA BOZIC

SLAVICA KROFLIČ

PESMI

I.

Zdaj ostajam tu:
med samoto brez,
na robu neznankega obupa,
ki mi vrača lažno večnost
za resnico preteklega trenutka.

II.

Večnost se oglaš v meni!
Simfonije usode
so zgrnile name senco edine besede,
ki ji še verjamem.
Večnost se oglaš v meni...
Rdeče jabolko ljubezni
so pred mano raztrgale
temne pošasti trenutka.
Večnost se oglaš v meni...
Bel pajčolan resnice
je žalost potopila
v brezmejno morje nekesanja.

IV.

Prihajam iz včeraj...
Odhajam v jutri...
In ostajam v danes,
kjer so trenutki ljubezni podobni večnosti,
ki je že zdavnaj položena v izsanjane poljane;
kjer je resnica prazna igra usode,
ki ne pozna razlik med krivico in bolečino
in kjer je življenje postalo kletka za ljudi,
ki padajo v brezno svojega trenutnega odkritja

VII.

Med rosne trave,
vse dehteče od mimulega poletja,
sem položila bel izraz svojega razodetja.
Med krila belega metulja
sem vtakla kristalne sanje za noči,
ko naju bo resnica združila za neskončne čase.
Med zvezde sem vkovola tvoj obraz,
da tam bi premostil razdalje med Venero in Marsom,
ki se ljubita kot ti in jaz.

BEG

Bil je zatopljen v misli, ga ljubiti, nihče! Bežati mora, podzavestno je pritiskal na plin. Avto je drvel, poskakoval in se tresel. Bil je jezen. Skrajni čas je, da kupi nov avto.

Tedaj je nenadoma na cesto priletela žoga in za njo še deček. Pritisnil je na zavoro, gume so obupno zacvilile... bilo je prepozno. Svet se je izgubljaj, bil je sam, obupno sam, ničesar ni vedel, slišal, čutil. Bila je sama tema. Nato je začul prodoren krič, za njim še enega in še in še, kot bi ves svet kričal. Odprl je oči, pa si je zaželel, da jih ne bi, da bi premagal doslej skoraj neznan občutek: strah. Neka ženska, verjetno otrokova mati, je kričala z rokami, kričala in mu grozila. Morilec, morilec, samo ta beseda je odmevala povsod. Ampak on vendar ni kriv, bila je nesreča. Stopil bo ven in jim povedal. A kaj bo potem z njim? Da, zasliševali ga bodo, zaprli in nato morda izpustili. Toda ves svet bo uničen, le kdo bo še potem govoril z njim,

ga ljubiti, nihče! Bežati mora, bežati od tod.

Pritisnil je na plin in končno... nič več grozečih pogledov okoli njega. Kako je vse enostavno! Toda začel se je zavedati, da mora nekaj ukreniti, če hoče, če hoče še naprej ostati na svobodi.

Policijska ga bo gotovo iskala in končno tudi našla, vselej je tako.

Ustavil je. Misli so mu begale sem in tja. Bil je ves zmeden. Sklenil je, da bo zapal. Cim je zaprl oči, je videl dečka in okoli njega kri; ljudje so se grozeče zgrinjali proti njemu, bil je vključen v živi obroč. Boril se je, se branil, a zaman. Začeli so točiti po njem, ga suvati. Ves poten se je zbudil; ni se še otresel strahu, ko je zaslišal zavijanje policijskih siren. Oddahnil se je, bežanje ga je utrudilo.

Minevali so dnevi v strahu in negotovosti, vse do takrat, ko je porota izrekla: »NI KRIV.«

MOJCA KOREN

POPOLDNE

Razkošna svetloba preplavlja v neštetihi slapovih ulico, se odbija od oken in tone v temačnih kletih. Vse je utihnilo, veter se je prihuljeno odplazil na umazana dvorišča in na zvoniku je kot raztrgana cunjica obvisel polprozoren oblak. Na balkonu leno mežlika pisana mačka in zdi se, kot da se je čas ustavil.

Tesno mi je pri srcu, ko tako samo stopam med hišmi, ki kot izumrle srepijo v sonce. Iz temne veže veje hlad; plima nebesne modrine zaliva vrhove, potapljajoče se v valove oblakov.

Na vrtu obcestne zlaščičarne sedita zaljubljenca in pijeta limonado. V dekletove lase se je ujel sončni pramen in ji kot drobna kapljica spolzel po vratu navzdol. Med odprtimi vrati stoji natak in preganja muhe, ki mu sedajo na potno plešo. V ozadju temnega prostora sloni nevidna silhueta...

»Boš sladoled?« »Ne, hvala.« Najine stopinje gluho odmevajo na razbeljenem tlaku. Na rami čutim lahek pritisk tvoje roke.

Hiše ostajajo za nama, v krošnjah se prebujajo prve popoldanske sape.

»Nocoj pridem...« Azurni svod nama zastira pogled v temo. »Kaj je za oblaki?« »Ljubezen.« Za zastrtim pogledom ti trepeče smeh. »Po-

NA STRANSKEM TIRU

NEVSAKDANJA ZGODBA 46-LETNEGA VINKA BANOVŠKA Z LOPATNIKA, KI JE OBUPAL KOT ŽRTEV MALOMARNOSTI IN BIROKRACIJE.

Vinko Banovšek, v dneh, ko je sijalo še jesensko sonce. Takrat je prosil, da so ga prenesli na plan, da bi vsaj z nekaj časa ubežal postelji in samoti v sobi.

● Po hudi nesreči v kamnolomu, je Vinko Banovšek ostal težek invalid. Ker pa poškodbe niso takoj ugotovili, bi moral nazaj na delo. Začela so se romana. Od komisije do komisije, s sodišča na sodišče, dokler ni čisto obnemogel.

● Po tolikih letih se je v Banovškovi zadevi zdaj začelo le malo jasni. Sicer počasi, vendar pa le. Žal še vedno ni deležen razumevanja in pomoči, ki bi jo zaslužil.

Danes 46-letni Vinko Banovšek z Lopatnika pod Paškim Kozjakom, nekdanji rudar in pozneje delavec v kamnolomu, že nekaj let leže preživlja svoje življenje.

Obnemogel in obupan živi v svoji hiši na Lopatniku in pričakuje dan, ko naj bi njegovo »zadevo« končno rešili. Kot delavec Vegrada v Vele-

lju se je 6. julija v kamnolomu ponesrečil. Do nesreče je prišlo, ko je skupaj z Mihom Zužekom, Stankom Bričnikom in še nekom poskušal očistiti stene grušču po odstrelu. Z vrha so se spustili navzdol in steno čistili. Niso bili navezani, niti ustrezno (po zakonskih določilih) zavarovani pri tem nevarnem delu. Med delom se je nenadoma sprožil plaz grušču in za sabo potegnil tudi Banovška. Ta se je poskušal rešiti s skokom, vendar mu to ni uspelo.

»Po nesreči je delovodja Majnarič rekel, naj si malo oddahnem v baraki. Bil sem slab, vendar hujših zunanjih poškodb ni bilo videti. Postalo mi je slabo. Pozneje sem se nekako zvilkel do doma in obležal. Naslednji dan so me odpeljali k zdravniku Gamsu v Velenje. Menil je, da sem se udaril na hrbtenico v križu in mi določil bolniški stalež.« pripoveduje ponesrečeni rudar ter si z obema rokama podpira, pridržuje glavo, ležeč v postelji. Kuha ga tudi vročina. Angina.

Bolečine in slabost sta minila, drugi pa so menili, da simuliram. Jaz naj bi simuliral, ko sem bil priden, pošten in vesten delavec. Toda saj veste, kako je to. Da ne bi podjetje trpelo škodo, ker nismo bili pri delu ustrezno zaščiteni, odgovarjal pa bi tudi delovodja, o nesreči niso obvestili delovne inšpekcije, niti varnostnih organov. Mislili so verjetno, da bo vse v redu, da se bodo praske zacelile in gremo dalje...

Trpel sem nevzdržne bolečine, če sem se le premaknil. Po dobrem mesecu dni sem odrinil končno v Celje, da bi s pomočjo rentgena ugotovili, za kaj gre. Ugotovitev je bila grozna. Ko so mi namreč preskani hrbtenico, so ugotovili, da imam tretje vratno vretence za 7 milimetrov izmaknjeno! Ker je od nesreče preteklo toliko časa, se drugega ni dalo več narediti, kot vrat obložiti z mavcem...«

PRITISKANJE KLJUK, PROSJE IN TOZBE

Da bi bila nesreča še večja, se je rentgenski posnetek poškodbe — izgubil. »Zopet so mi začeli očitati, da simuliram,« nadaljuje svojo žalostno zgodbo Banovšek.

»Zadeva se je zavlekla že v drugo leto, komisije, ki so me pregledovale, niso imele rentgenskega posnetka, zato so vedno zaključevali, da v resnici nisem — bolnik. Sele komisija, ki me je pregledala 4. aprila 1968. leta, je ugotovila, da sem »invalid, ki pa lahko opravlja lažja dela«. Tako so me spoznali za delozmonega. Jaz pa drugače nisem mogel hoditi, kot da sem si glavo — pridrževal... Iz podjetja so me obvestili, da moram priti na delo. Zoper ugotovitev komisije sem se pritožil, vendar so vztrajali, da moram na delo. Vsi so mi govorili: »Banovšek, saj vidimo, da ne morete delati, saj vidimo, da ste bolnik, toda preko mnenja in ugotovitev komisije — ne moremo!« Jaz sem se pa komaj vlačil naokoli. Kako naj bi vsako jutro ob štirih krenil od doma v dolino, da bi lahko prišel na delo, če tudi okrog hiše brez tuje pomoči nisem mogel?«

Pritožbe so romale naokrog, vendar se aparat birokracije ni niti za ped premaknil. Končno se je pritožil na Vrhovno sodišče v Ljubljano, vendar je to pritožbo zavrnilo. Pritožil se je na Vrhovno sodišče v Beograd. Zahtevali so nekaj dodatnih podatkov, nakar so po letu dni vse skupaj vrnili z obrazložitvijo, da je vloga zapoznala, in da zato primera ne morejo obravnavati...

»S tem se je prižgala tudi zelena luč na Vegradu. Na osnovi ugotovitve komisije so zahtevali, da se vrnem na delo. Nič ni pomagalo, da sem se pritoževal, da nisem bil sposoben na delo. 7.

aprila letos, so me izključili iz kolektiva, »ker se nisem hotel javiti na delo«. Medtem so me svojci prepeljali v Zagreb na pregled k specialistu. Na osnovi rezultatov tega pregleda sem končno dobil pravico do ponovnega pregleda komisije v Celju. Ta je končno ugotovila, da sem 100-odstotni invalid. Socialno zavarovanje pa me je na osnovi te ugotovitve z dnem izključitve v Vegradu — upokojilo.«

KOLIKŠNA NAJ BO INVALIDNINA?

Čeprav je Vinko Banovšek, oče treh mladoletnih otrok, edini hranilec družine, saj tisto nekaj zemlje pod Paškim Kozjakom družine ni moglo prehraniti, zdaj končno bil upokojen, medtem je tudi psihično povsem propadel, se je zadeva zopet zapletla zaradi — višine pokojnine. Ko se je pripetila nesreča, je imel Banovšek mnogo manjšo plačo, kot jo imajo danes delavci, ki opravljajo isto delo v istem podjetju. Za pokojnino pa služijo osnovna prejemkov zadnjih dveh let. V tem času pa je on prejemal le »bolniško« in nekaj časa še te ne, ker je nastal že omenjeni spor z delovno organizacijo. Kdo naj zdaj krije in izplača razliko in kolikšna naj ta bo?

Letos oktobra in novembra je odvetnik končno na sodišču uspel ovreči izključitev iz delovne organizacije. Toda s tem zadeva ni končana. O tem nevsakdanjem primeru smo razpravljali tudi z vodilnimi delavci v Vegradu. Ti so nam povedali, da bodo poskušali problem sporazumno s socialnim zavarovanjem rešiti, vendar tega dostej še niso uspeli.

VINKO BANOVŠEK pa, čeprav naveličan in izmučen, še vedno čaka in pričakuje, da bo njegov problem rešen. Ne zaradi njega. Tudi zaradi družine, otrok, ker je sam preveč obupan.

J. SEVER

KMETIJA, KI RASE IZ HRIBOV

»Za mene je največji simbol in nekaj nedosegljivega — naša mama. Ne morem dojeti in razumeti, kje so našli moč, vendar so sami z majhnimi otroki aspeli na pogorišče, katerega so našli po prihodu iz taborišča zgraditi vse nekdanje objekte in dva nova povrh. Res je, plačali so grozno ceno, saj so zdaj popolnoma izmorgani in obnemogli, vendar so ustvarili pogoje, na katerih lahko zdaj jaz naprej gospodarim. Tu gori v hribih je tako: ko eden obnemore, ga zamenja drugi, vendar obnemoremo hitro...«

Nevsakdanje oblikovana korenina, znamenje za Vilija Majerholda gostišče, je tu v Logarski prvi kašipot, ki ti približa Matkov kot. Znamenje je zdaj zametano s snegom, ki kar pada. Malo višje, ga je lani neka ženska merila. Padlo ga je 8 metrov in 42 centimetrov. No, zdaj smo šele na začetku zapoznele zime, torej je prostora še dovolj...

Motor avtomobila enakomerno sope po cesti, ki jo je zgradil GLIN. Tu in tam kolesa grabijo v prazno, dobiš občutek, kot da bi obvisel v zraku, ko nenadoma, proti vsem pričakovanjem gume zopet voljno primejo sneg. Po nekaj minutah se naslutit Zibortova kmetija. Vidi se dim, ki čudno odseva od neskončne beline. Zdaj je po vsej verjetnosti že izzvenel zvon, ki bi priklical može h kosilu. Mogoče niti niso zvonili, saj so možeje v jutranjem mraku odnesli s sabo tiste grizljave nabrek-

lih klobas in pijače, ko so odhajali v gozd.

Ne vem za katerim zavojem ostane tudi ta kmetija za nami. Še malo, pa bo treba zagaziti v sneg, kajti ni videti niti kolotečin Rokovega fička. Tega, ki je prelezel ta svet tu gori, da ga ne bi znogetl niti džip.

Kot da bi bila poslopja Covnkove domačije prislonjena v nebo, iztapaajo na bregu. Od daleč je videti kot graščina. Leseno, trdno, neuničljivo, z občutkom, da tamkaj stoji že vekomaj. Ne zavijemo k domačiji, ker Roka ni doma. Les vlači.

Tako, kot vsi tu gori, ki imajo na obleki šlice, ne glede na dolžino hlačnic, da mu le glava sega iznad snega. Vsi, brez milosti. Razen onih, ki so ostali v šoli.

Daleč gori, zdi se mi, kot bi bilo že na oni, avstrijski strani, brnita traktorja. Eden je Rokov. Slišati ju je daleč, ko rohnita. Brnenje je slišati podobno, kot med vojno, ko so tu čez letela letala.

ROKOVA PERSPEKTIVA

V snegu, ki je bil razdeljen le na dve kolotečini traktorskih koles, so se kolesa avtomobila nenadoma ustavila. Nikamor več. Tudi prav. Treba bo v sneg.

Ko je že dobro objel mrak te hribe, verjetno tudi zobovje jamskega medveda v Potočki Zijalki in so se začele utrinjati redke luči, še redkejših kmetij tu pod Oljševo, se je začelo brnenje traktorjev približevati. V daljavi se je pokazalo dvojje mežikavih luči.

Premočena in zasnežena sta izstopila dva možakarja. Eden izmed njiju je bil Covanok Rok. Mlad možak, človek bi dejal — fant. Okrog 27 let jih šteje. Pred leti je prevzel domačijo. Covanokovo. Toliko in toliko hektarov pašnikov, toliko in toliko deset hektarov gozdov, toliko in toliko deset ovac, nekaj krav, volov in vse ostalo: žago, mlin, kovačijo, električno... Vse, kar ima večina kmetij tu gori.

Posedli smo za mizo, Rok si je otresel z obraza sneg. Led na obrveh in trepalnicah je ostal. Naročili smo liter rdečega. Da bi se pogreli, pregreli.

»Včasih mi pride, da bi obupal. Pustil vse skupaj in se zaposlil. Tako, kot moji vrstniki. Pa kaj, ko prave vrednosti za kmetijo ne bi

dobil. Poleg tega pa so za to kmetijo izgoreli mama, njihova mama in tako nekaj pokolenj nazaj. Izgorel sem tudi jaz.«

— Kako ti, saj si še mlad. »Pred dnevi sem se vrnil iz Maribora, kjer sem bil na specialističnem pregledu. Ugotovitev so porazne. Koliki brez hrustanca, premaknjeno vretence hrbtenice, revmatični sklepi kronični revmatizem. Kaj bi našteval. Včasih me tako boli, da se še vleč ne morem, drugič sem čisto trd...«

GENERAL BREZ VOJSKE

Počasi smo izpili kozarce, v izbo se je zavlekel mrak in mir. V peči je bilo slišati prasketanje. Bilj smo tiho. Zdelo se mi je, da slišim, kako z njunih oblek kaplja voda.

»Ko so se mama po vojni vrnili z nami otroki domov, so našli le pogorišče. Oče je padel. Ne boste verjeli, da so mama sami z nami otroki obnovili vse poslopje. Garali so od zore do mraka, skrbeli za nas, skrbeli za obnavljanje črede ovac in pozneje goved. Ne vem, kako so zmogli. Vem pa to, da sem izrabil takrat, ko sem kot šolar moral poprijeti pri spravi luči, podiranju, kmečkemu opravilu. Zato mi danes skločejo kolki. Zdaj je boljše. Imam traktor, av-

ZGODBA O FANTKU, KI JE ZRASEL V GOSPODARJA, DOBREGA GOSPODARJA VELIKE KMETIJE V MATKOVEM KOTU.

tomobil, vendar z njim ne morem odpeljati žene delj, kot do Solčave, ker se morava vrniti, da bi nakrmila živino. Kmetijski strokovnjaki mi pravijo, da bi lahko še več dosegel z našo kmetijo. Verjamem, toda naj sami poskusijo! Naj pridejo za eno leto.

Nič ne rečem, zadruga nam pomaga. Toda kolikšna je ta pomoč? Kdaj smo je bili deležni? Zakaj nas je od devetih kmetov ostalo tu gori še troje? Je to toliko opevana kmečka revolucija? Vprašajte Logarjevega doktorja, kaj meni o kmetovanju? Eno leto je gospodaril, pa kaj je dosegel. On je študiran, doktor, če njemu ni šlo, kako naj gre nam? Nam gre zato, ker ne računamo vložnega dela in živimo borneje, kot katerikoli delavec.«

Možje naokoli so mu prikimali in pritrjevali. Navajali primere kmetij, ki so propadale zdaj po vojni. Druge so ostale. Ljudje se ne dajo. Vztrajajo in zmagujejo. Cena ni važna. Vsaj doslej ne. Njihovo življenje obsega le delo, delo in delo ter včasih obisk doline in v njej cerkve. Ob praznikih. Zdaj menijo, da se jim je odprl nov svet, ko so jim začeli odkupovati mleko. Ta

večer so pri Zibortu pravkar preizkušali možno napravo. Draga je sicer, toda potrebna in velika pridobitev. Zbrani so bili vsi, tudi tisti, ki morajo do kmetij pol ure hoditi na računam, preračunavam in načrtujem. S to novo cesto smo dobili več, kot si kdorkoli predstavlja. Kaj turizem, kaj izletništvo. Nam se je dolina približala, v nekaj minutah smo z avtomobilom v svetu. Ko bi le bilo več rok za delo. Pa jih ni. Druga težava je v tem, da tudi dekleta nočejo več v hribe.

»Računam, preračunavam in načrtujem. S to novo cesto smo dobili več, kot si kdorkoli predstavlja. Kaj turizem, kaj izletništvo. Nam se je dolina približala, v nekaj minutah smo z avtomobilom v svetu. Ko bi le bilo več rok za delo. Pa jih ni. Druga težava je v tem, da tudi dekleta nočejo več v hribe. Koliko mladih, godnih mož je tu gori samskih. Ne dobijo žen. Zato počasi odhajajo, čeprav so tako, kot jaz navezani na to zemljo. No, z mehanizacijo se odpira tudi nam malo več življenja. Dostojnega. Toda jaz vsega tega ne bom doživel, ker gre napredek prepočas. Mogoče se to nam zdi, vendar je tako. Poglejte: trda tema je, moram hiteti, da pridem domov uredit še živino, saj žena sama ne more. S svitom bom na nogah, in mi lahko verjamete, da ne bom imel časa videti lepoto naših gora, ker me bo že prej strelnila stvarnost življenja tu gori. Mi tu živimo, nismo izletniki...«

NANI

DOBRA VOLJA NAD VSE

Zanija Uraniča ni lahko srečati na celjskih ulicah, saj je vedno prezaposlen. Kadar pa ga srečaš, si lahko prepričan, da boš dobre volje in nasmejan, ves čas, kar bosta skupaj. Zani ima namreč čudovito lastnost, nadvse rad se smeji, pripoveduje šale in vedno zabava vso družbo ne glede na leta. Dobra volja mu je nad vse. No, kljub temu je zel, resen. Posebno tedaj, ko opravlja svoj poklic ofset strojnika v centru za instruktazha in razvoj grafike v Cinkarni Celje.

Prešernov — Krasnoja Vidočka, ga ni, ki bi se ubranil smehu.

Danes, ko vsakdo odgovori na vprašanje o počutju s tarnanjem, je Zani eden redkih, ki ne morejo prehovati, čeprav seveda nekoliko pretirava.

Ko je še delal pri Celjskem tisku, so ga izvolili za predsednika centralnega delavskega sveta. Le ob tem še danes rad potoži:

»Samoupravljanje je prav gotovo čudovita stvar, toda ljudje zaradi vsakdanjih nevesčnosti, kot so navijanje cen in najrazličnejših skrbi, premalo sodelujejo kot samoupravljalci.«

Da, ko bi bilo več ljudi takšnih, kot je Zani Uranič. Ljudje, ki se radi nasmejijo, ki so polni tovarštva in želje, pomagajo sočloveku. Lepše bi bilo.

M. SENIČAR

Ko sem ga nekoč vprašal, kaj je najteže v grafični stroki, mi je hitro dejal:

»Seststogramski karton če ga je poln k mion.«

Kljub svojim srednjim letom se je vselej rad udeležil najrazličnejših mladinskih manifestacij. V Vinkovcih je moral kot bobnar pri nekdanjem sestavu Črni dečki razdeliti med navdušene poslušalce več kot petdeset

avtogramov. Med tistimi, ki so se zbrali v zdraviliški dvorani na Dobrni na koncertu Črni dečkov pred leti, je bil visok in črni Zani najbolj priljubljen. Največkrat družbo razveseli z odlično recitacijo lepe Vide v več jezikih. Ko začne: Franc Francova

ZLATI PAR Z BLATNEGA VRHA

GOLOB Ivan in Neža iz Mrzlega polja sta nedavno proslavila lep jubilej, ko sta pred matičarjem v Jurkloštru po 50 letih ponovno ponovila »daa in si še enkrat obljubila zvestobo.«

Življenjska pot jubilarntov je bila vse od otroških let do danes težka in naporna. Ivan si je moral že kot mlad sant samostojno služiti svoj skromen košček črnega kruha pri tujih ljudeh in nato z 20. letom oditi na delo v tujino — v nemške rudnike. Leta 1914 ga je potegnila v svoj odkop I. svetovna vojna. Bil je v Karpatih na ruski fronti. Okušal je rusko vojno ujetništvo in garal na ruskih veleposestvih. Po končani vihti I. svetovne vojne se je ves izžrpan vrnil domov, kjer pa ni našel dela. Zato se je napolnil besariti v slavonske gozdove in ostal tam več let. Svojo življenjsko družico je spoznal v slavonskih krajih, kjer je živela pri svojem »ajcuc«.

Svojo skupno življenjsko pot sta nastopila pred 50 leti v Vočini v Slavoniji. Po sedmih letih sta prišla na možev rojst-

ni dom na Blatnem vrhu in prevzela kmetijo.

V zakonu se jima je rodilo 10 otrok, ki sta vse vzgojila v zavedne in napredne Slovence, vsem zadržjo vojno preživelim otrokom pa pripomogla do kruha.

V letih zadnje vojne, sta se jubilarnta že zgodaj vključila v NOV. Ivan, prežet z idejami oktobrske revolucije, je bil spomladi leta 1944 izvoljen za sekretarja vaškega OF odbora. V njegovi hiši je bil tedaj tudi prvi partizanski miting. Oba njegova starejša sinova sta odšla v partizane in tudi oba padla. Da bi bila mera njunega trpljenja polna preko roba, je tretji mlajši sin, že na pragu svobode pred rojstnim domom postal smrtna žrtev vojnega materiala. Zaradi aktivnega sodelovanja z NOV je okupator njihovo domačijo sredi zime leta 1944—45 požgal in vse premoženje izropal — ostala sta z majhnimi otroci v snegu brez hrane. Zmagala pa je njuna upornost. Zgradila sta nov, še toplejši dom, ki je njunim otrokom in vnukom res pravi dom, kjer se vsi radi ob raznih družinskih praznikih snidejo.

VEČ POMOČI JIM JE TREBA NUDITI

V soboto dopoldne (19. t. m.) so se zbrali k občnemu zboru člani celjskega KLUBA ZDRAVLJENIH ALKOHOLIKOV. Polagali so obračun delovanja v prvem letu obstoja kluba (ustanovljen je bil 22. novembra lani na pobudo zdravstvenega osebja psihiatričnega oddelka celjske bolnišnice, predvsem primarija dr. Boga Lamovca in zdravnice dr. Petričičeve.

Klub šteje danes okoli 70 članov, zdravljenih alkoholikov, ki so se zbirali vsak ponedeljek v čakalnici psihiatričnega oddelka bolnišnice, kar se zdalec ni primeren prostor. Šele v zadnjem času jim je uspelo pridobiti druge prostore, sejno dvorano v zgradbi množičnih organizacij v Gledališki ulici v Celju si bodo delili z nekaterimi organizacijami. Iz referata predsednika upravnega odbora, tov. Stamejčiča, kot iz izvajanj ustanovitelja kluba, dr. Lamovca in udeležencev razprave je bilo povzeto, da je klub zaoral ledino v doslej neznani dejavnosti, pomoč zdravljenim alkoholikom s krajšim ali daljšim abstinentnim staležem. Znano je, da se zdravljeni, izpuščeni bolnik-alkoholik težko znajde v starem okolju, da mora

imeti izredno močno voljo, da se obdrži v treznosti, abstinenca. Saj naleti najpogosteje na delovnem mestu, — kamor ga težko sprejmejo, ker še premalo razumejo njegove težave, — v nepravilen odnos, zasmehovanje ali pomilovanje, kar ga silno prizadene in potre da često prej ali slej obupa in se zopet znajde v družbi starih »prijateljev« in »svetovalcev«, dokler ne uvidi, da je treba na ponovno zdravljenje. In kdo mu lahko najbolje pomaga, ko se pogreza in krčevito išče pomoči, zaslombe? Poleg strokovnega — zdravstvenega osebja in socialnih delavcev samo zdravljeni alkoholik. Zato je prav tem ljudem, združenim v klubu, nujno z vsemi močmi pomagati, z vsemi sredstvi in na vse možne načine ji je treba podpreti, za kaj to so ljudje, ki lahko sočloveku in s tem družbi izredno mnogo pomagajo. Zdravljenje alkoholika stane najmanj milijon dinarjev, v SR Sloveniji pa je najmanj 40.000 ljudi potrebnih zdravljenja in nadaljnjih 200 tisoč jih preveč pije. Koliko stane to družbo? Koliko ne sreče in osebnih ter družinskih tragedij povzroča tako stanje? Delovne organizacije imajo veliko težav z alkoholi-

ki, saj nekateri ne stremijo nobeni opomini niti odpust. S tem se ga je sicer delovni kolektiv znebil, družba pa ima breme več. Pomagajmo torej klubom zdravljenih alkoholikov, da bodo lahko uredili primerne klubske prostore, razvili družbeno-zabavno dejavnost in tako zdravljenje obdržali v stažu abstinence, med koristnimi člani naše skupnosti. Dostojno jih nekateri delovne organizacije in ustanove podpre z manjšimi zneski, za kar so jim člani kluba hvaležni, z družbene plati vzeto pa je to daleč premalo, posebno pa še vzeto s človeške plati. Pionirjem te izredno koristne in plemenite dejavnosti je treba dati več priznanja v obliki občutne materialne pomoči, ki bo obenem seveda tudi moralna opora, oboje pa v veliki meri zaslužijo. Rešimo jih občutka manjvrednosti, spokornosti, občutka, da morajo zdaj prosičati za oporo, otresimo se stare miselnosti o tem temnem poglavju našega življenja, iztrgajmo bolne iz objema jalove pasivnosti, zdravljenim in njihovim strokovnim pomočnikom in svetovalcem pa nudimo vso potrebno pomoč!

R. U.

PETDESET LET ZVESTOBE TURIZMU

V kratkem bomo počastili plodno delo na področju turizma, ki ga je opravil skozi pet desetletij znani slovenski turistični delavec in publicist Franjo NOVAK iz Maribora po rodu iz Rogaske Slatine. Spomnimo se ga že iz časa, ko je v svoji trdoživi publicistični vni — že kmalu po prvi svetovni vojni — napisal in izdal — poleg številnih strokovnih razprav — svojevrstno literarno delo, nekak turistični roman pod naslovom »JOVO OMIŠANIN«, delo polno Cankarjevnega kritičizma, a v duhu socialnega humanizma; zatem so zagledali luč sveta njegovi slovati predvojni »JUGOSLOVANSKI BISERI«, v zadnjem času pa urejuje znani zbornik »PO JUGOSLAVIJI«.

Nase je opozoril tudi z vrsto literarnih del in turističnih vodnikov — tudi v več jezikih —. Vsa njegova dela so nov, najsodobnejši način propagiranja turizma v besedi in sliki. Opis krajev spremljajo namreč zelo zanimive in napete fabule. S tem razbija enolične obdelave pri opisovanju turističnih lepote in zgodovinskih znamenitosti. Ta metoda obdelave je nedvomno povsem nova zvrst v naši turistični literaturi.

Posebnost Novakovih del je tudi v tem, da v njih nakuže socialne spremembe, propad starega in rojstvo novega — preusmeritev nekdanje družbe v novo družbeno smer.

Z globoko doživljeno vneto za turizem ga je nedvomno navdahnila prijazna rogaška rodna okolica. Njegovo desetletno službovanje v Rogaski Slatini je ob živahni menjavni tujcev, pa tudi domačinov, ki so prihajali v zdravilišče, nedvomno še globlje začrtalo v njegovo notranjost njegovo že prorojeno dovtetnost za naravne lepote.

Potovanje — to je iskanje, je smisel Novakovih zgodb. Vsakdo išče po svoje, vsakdo doživlja po svoje težave. Lepota pokrajine bi ostala neopažena, če ne bi bilo ljudi, ki hrepene po ljubezni, po dobrem in lepem...

Vsa Novakova literarna dela sodijo torej med zdrave, posrečene publicistične podobe na področju naše turistične propagande.

Ob petdesetletnici plodnega turističnega dela tudi naše iskrene čestitke!

M. V.

JANEZ ŽMAVC

SEKIRA

Muzical za vojaški boben in doraščajočo mladino

Dramatik Janez Žmavc je vnet spremljevalec raznih premikov v našem povojnem življenju. Socialnemu razreševanju na kmetih je posvetil le svojo enodejansko Resnica v vinogradu. Zamikal ga je meščanski svet v svojem ohranjanju (Izven družbe, V pristanu so orehove lupine), potem je segel v intimno problematiko sodobnega zakona (Rok in Lea). V ospredje so nato vse bolj silile usode ljudi v novih, spreminjajočih se oblikah življenja Jubilej in Podstrešje). Tragična dogajanja zunanjega sveta so ostajala v ozadju, avtorja so pritegnile možnosti in nemogućnosti bivanja ob manj tragičnih situacijah.

»Sekiro«, musical za vojaški boben in doraščajočo mladino, je celjsko gledališče, žal, odigralo pred precej prazno dvorano. Občinstvo je verjetno pričakovalo novoletno dramsko pravljico za mladino. Delo je več kot to, namenjeno razmišljanjem ljudem. Dramatik je gradil na treh Roševih pravljicah o dobrem in zlem. Zato je v Žmavčevem dramskem tekstu viden epski koncept; ta dviga na površje izrazito spoznavne elemente: krutost in muhavost oblasti, nesmiselnost in logiko vojne, zadrževanje udeležencev, minljivost oblasti, boj zanj in zamegljevanje čevljev. Njihov antipod so preprosta človečnost, lju-

besen in vera v zmago humanitarnih odnosov pri delitvi oblasti.

Trodelnost dejanja naj bi prikazala tiranijo, vizijo sproščene življenja in padec zaslužujočih okov. Prvi del je stopnjeval napetost gledalcev, drugi s popotovanjem v deželo Svetlanijo pa je razpolovil dejanje in škodoval učinkovitosti: slučaj nastopi not deus ex machina in pomaga vreči oblastnike.

To dokazuje, da pravilniče dramske uprizoritve, posebej še iluzionistične, niso vedno najlažje izvedljive. Epska širina je delovala zaviralno. Mogoče bi bila optimistična podoba dežele Svetlanije bolj

učinkovita ob koncu predstave.

Finančna stiska gledališča je verjetno botrovala skromni odrski opremi, svetloba in tema nista mogli prav približati vzporednosti igre v tretjem delu. Stilizirana kulisa je le siromašila pravilničnost.

Dvajsetčlanski gledališki ansambel je dal vse od sebe v tej dinamični igri. Igralci so skrbeli, da niso prešli v pravilnično sprenevedanje, kot ga včasih vidimo v zagreških tovrstnih televizijskih oddajah. Naj se omejim samo na najvidnejše vloge: Pavle Jeršin v vlogi kralja Kozomana nas je osvojil s svojo ležerno, nevsiljivo interpretacijo.

Branko Grubar v vlogi Simona je bil živ in človeška vez dogajanja, prepričeval nas je z izbrano dikcijo in kretnjo, Jadranka Tomažičeva kot Zorislava pa je ustrezno podala podobo lepote, človeške preprošine in ljubezni ob Bogomiru Verasu v vlogi carjeviča.

Režiral je Franci Križaj. Uspešen je bil zlasti v prvem in drugem delu, tretji pa je bil zaradi omejenih možnosti preveč zgoščen. Sceno je pripravila Melita Stihova, kostume Anja Dolenčeva, glasbo Marjan Vodopivec, koreografijo Jana Hajner in borilne prizore Edo Goršič.

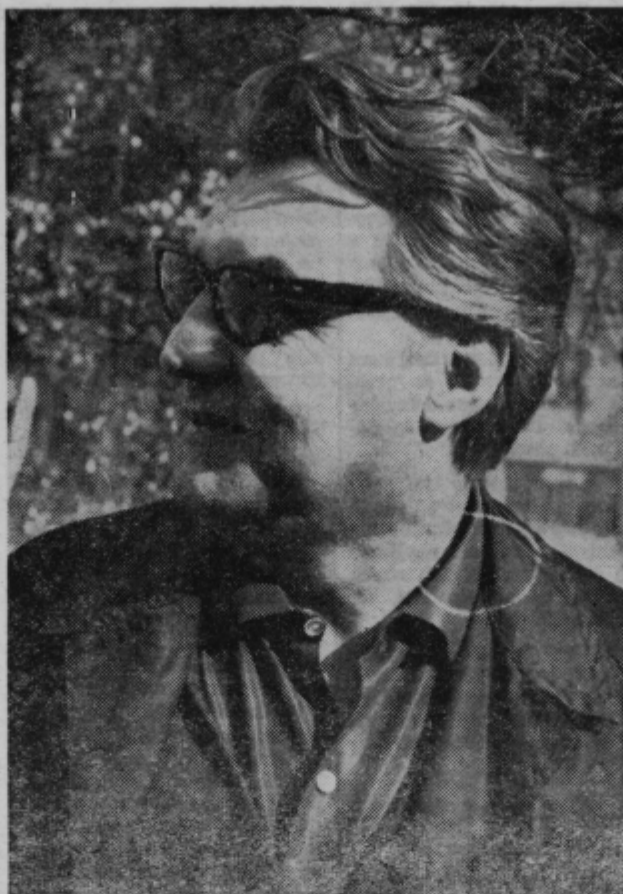
JANEZ ERKLAVEC

SREČANJA V STAREM FOTO ARHIVU

Nehote sem začel brskati po predalih. V teh skromnih dveh letih, kar se grem poklicnega zapisovalca življenja, se je v predalih meni zapane mize nabralo veliko fotografskega materiala. Pred novim letom sem nehote naredil manjšo inventuro, pregledal slike in si z nekaterimi zaželel ponovnega srečanja.

V hitro preteklih 365-tih dneh sem spoznal in fotografiral mnogo ljudi. Se z njimi pogovarjal. Poskušal sem še enkrat doživeti njihov lep svet in jih v teh prazničnih dneh približati vam, ki jih tolikokrat občudujete.

Vse v fotografijah upodobljene osebe so že gostovale v Celju. Z njimi si lahko samo še želimo srečanj. Prijetnih.

Pavle Jeršin je doajen celjskega profesionalnega gledališča. V teh letih, kar živi v Celju, je ustvaril nepozabno paleto neponovljivih in nikoli pozabljivih življenj.

Marsikdo zavida priznanemu dirigentu in glasbeniku Stjepanu Mihaljincu takšno ženo, kot je odlična pevka Elvira Voča. Samo pogledajte jo in priznajte, da bi jo v roke vzeli... Njen glas, njen glas itd.

Olivera Marković, šarmantna dama ruskih šanson in gledaliških desk. Njenega kulturnega podajanja — in še kaj drugega — je vsak pošten državljan vesel. Pa še res je!

»Od nekdanj lepe so...« Slovenke slovele... Nataša Košir — lepo slovensko žensko bitje, ki je zaradi svojih čarov, prav je tako, postalo celo »Misi« Jugoslavije.

Romantično obarvano žensko bitje, ki po spoštovanem soprogu Mojmiru, poskuša biti nekoliko Celjanka. Sicer pa njen lep glas in — priznajmo si! — tudi stas že dolgo vrsto let uživata vse simpatije pošteno mislečih ljudi... To je Majda Sepe, pevka, ki verjetno ne bo nikoli »ugasnila«...

Bine Felc je star maček, ki celo na ledu ne pade, saj igra že vrsto dolgih let hokej v petnajstkratnem državnem prvaku Jesenicah pa tudi državne reprezentance si ne moremo predstavljati brez njega.

Trubadur, ki mu kitara pomeni pot do ženskega srca — to je Delo Jusić, vodja priznanega ansambla Dubrovački trubadurji. S pesmijo se daleč pride. Predvsem pa pri dobrih ljudeh in ženskah!

Tednik — Novi! — ima na svojih strah žensko, ki smo jo v pomembni akciji pred letom ugrabili! Zakaj! To je nekdanja miss Evrope, najlepše dekle starega kontinenta prečastite Evrope, Saša Zajc iz Ljubljane. Srečanje v starem foto arhivu. Tudi z njo. Po vsem tem si lahko natočimo samo še kozarec vina! Na zdravje!

Foto in tekst: TONE VRABL

UBOGLJIVA LEVICA

V razraščeni vrhovih mogočnih smrek na pobočjih južnega Pohorja je pred štirinadesetimi leti veter enako sikajoče zavijal kot dandanašnji. Veter je tedaj raznašal v grape jok malega Franca, enega izmed sedmih otrok Potočnikovih na Skomarju. Zeleni svet, svet pohorskega pesnika Jurija Vodovnika, je postal otroški raj Franca Potočnika in njegovih vrstnikov, in kakor je rasel ta svet in zorel les v gozdovih, je rasel in zorel tudi Franc. Postal je klen možki, ki je namesto drvarske sekire prijel v roko težko kladivo in z njim že 11 let kuje življenje sebi in svoji družini. Franc iz Skomarja je eden mnogih kovačev, ki si v zreški kovaški industriji služijo kruha. Pravzaprav bi lahko izbrali kogarkoli in prišli bi do pričujoče podobe.

Kovač Franc Potočnik se je kovaškemu delu priučil. Ze 9 let sem dela pri padalnem kladivu. Kuje avtomobilске ključje, objemke za batne ojnice..., skratka iz malega koščka razbeljenega jekla nastaja nova oblika, polizdelek, nova vrednost. Vsak dan osem ur stresa njegove roke vsega mogočen stroj. Njegova desnica daje stroju povelja, da dvigne visoko pod jekleno konstrukcijo težko kladivo, ki potlej z vso silo zgrmi na razbeljeno jeklo in utop. Na tisoče, deset tisoče udarcev vsak dan. Levica mora ubogljivo obračati kos jekla.

Ob štirih ali pol petih zjutraj mora Franc iz 11 kilometrov oddaljenega Skomarja na delo. Kadar ni snega, gre del poti s kolesom, preostalo pa peš po bližnji, a nikakor se poti ne da skrajšati na manj kot 7 kilometrov. Poleti se vozi z motorjem. Ne glede na to, v kateri izmenici dela, je vsak dan 3 ure na poti. »Kovaštvo je naporno delo. Človek mora dobro jesti, potem lahko vzdrži,« zatrjuje Franc.

»Boste vztrajali pri tem delu?«
»Moram. Skrbeti moram za petčlansko družino. Šele prvi otrok je začel hoditi v šolo. Gori v hribih na očetovi kmetiji se premalo pridela, da bi nas lahko živelo sedem; nas pet ter oče in mati.«

»Če pridno delate, potem tudi lepo zaslužite?«

»Saj ne rečem. Letos septembra sem zaslužil največ — 128 starih tisočakov, sicer pa tako

od 118 do 125 tisočakov. Norme se ne da kaj prida preseči. So zelo »spanane«. Delati moram pazljivo. V osmih urah moram skovati od 1800 do 3000 ključev. To ni malo. Se za kaljenje ni časa. Kar se plače tiče, bi še šlo, če ne bi ob tem tudi cene rasle. Tako pa nam vse tisto, kar več naredimo, kar več dobimo pobe-re draginja, pa smo spet na istem kot smo bili.«

»Kaj počnete ob prostih sobotah?«

»Delam v tovarni. Tudi ob sobotah delamo, ker so takšna naročila ali pa zaradi okvar na o-rodnih zamudimo čas in je po-tem treba nadoknaditi.«

»Koliko bi po vašem moral zaslužiti kovač na delovnem mestu, kakršno je vaše?«

»Vsaj 150 jurjev. No, potem bi že šlo. Poglejte, pomočnik, ki mi je pred leti podajal koščke razbeljenega jekla iz peči, sedaj zasluži v Nemčiji približno 300 jurjev. Presneto, da mi zaradi tega ni vseeno. Pošteno moramo delati. Toda jaz v Nemčijo ne morem, ker imam tu dom, otroke in ostarele starše. Nekdo mora tudi zanje skrbeti, ali se vam ne zdi tako?«

»Pred leti ste tu imeli prisilno upravo. Je bil ukrep nujen?«

»Pa še kako! Prav takrat sem bil član delavskega sveta. V redu smo tedaj sklenili. Poglejte, stanje se je bistveno popravilo. Če bo tako šlo naprej, bo dobro. Samo plače bi še morali popraviti. Kar zadeva delovne pogoje, so se le-ti zelo izboljšali. Plin je izredna pridobitev in zato lahko boljše delamo.«

»Ta najin pogovor je ob koncu leta. Kaj je bilo izrazito, kar vas je motilo v letu 1970?«

»Da so cene poskočile, to je slabo!«

»In kakšne so želje v novem letu?«

»Da bi se nam povečali osebni dohodki. Tako rad bi si kupil fička, da bi se pod streho vozil na delo in domov. Upam, da se mi bo ta želja enkrat uresničila.«

»Koliko vam ostane prostega časa?« E, tega je malo. Doma moram pomagati. Prej, ko sem še bil ledig, sem igral v igralški družini. Od 14. do 25. leta sem veliko igral. Sedaj pa smo ostali tu gori samo »stari.«

»Kam hodite na dopust?«

»Hm, po dolgem času smo se letos poletni z ženo in otroci od-

pravili peš za tri dni na Roglo. Tri dni smo živeli zdoma, da otroci vidijo malo Pohorja, potem pa spet nazaj na Skomarje. Za morje smo prekratki. Po dva jurja na dan za družinskega člana ne gre. Morje sem nazadnje videl pred sedmimi leti. Če bo kaj boljše, potem ne rečem, da ne bi kdaj šli skupaj na morje. Do takrat nam ostane Pohorje.«

In sploh je Pohorje svet, na katerega je Franc zelo navezan. Pripravljen je ostati tu gori 945 metrov nad morjem, v eni najvišjih vasi na Slovenskem. Tu želi ostati zaradi dela, družine in obeh staršev. Vseh šest bratov in sestra je že zdoma — v Celju, Mariboru, Konjicah in Zrečah — toda eden le mora ostati ob u-trujenih starših, ki jim je jesen življenja ob mladi družini vseeno lažja kot življenje kje v napol podrti bajti in v samotni.

F. K.

VEČ MORALNO-POLITIČNIH SANKCIJ

ODGOVARJA BORIS KMET, OKROŽNI JAVNI TOŽILEC V CELJU

Kot je že običaj, je tudi tokrat prvo vprašanje zastavil intervjuvavec v prejšnji številki NT, direktor SDK Celje, Slavko Verdel. Vprašanje zastavlja Borisu Kmetu, okrožnemu javnemu tožilu v Celju.

»Prosim vas, da odgovorite na tole: na delovne organizacije je prenesena vrsta pristojnosti, na podlagi katerih samoupravno urejajo razna področja finančno-materialnega poslovanja. Delovne organizacije urejajo to s statutom in drugimi samoupravnimi akti (pravilnik o delitvi dohodka, pravilnik o delitvi osebnih dohodkov, pravilnik o uporabi sklada skupne porabe, pravilnik o računovodstvu itd.). Izvajanje teh aktov zaenkrat nihče ne kontrolira. Interni kontrolorji v delovni organizaciji ne more kontrolirati svojih nadrejenih. Služba družbenega knjigovodstva pa za to ni pooblaščen. Kot je znano, v nekaterih delovnih organizacijah nimajo ažurnih samoupravnih aktov, ali pa jih imajo, a jih posamezniki izigravajo in sebi ter svojim prijateljem (tudi izven delovne organizacije) z različnimi malverzacijami pridobivajo premoženje. Kako torej organizirati to kontrolo, da bo učinkovita in da prepreči malverzacije?«

»Kako organizirati kontrolo v podjetjih, da bi bile preprečene malverzacije? Na to tožilec težko odgovarja. V naših zakonih so določbe, ki pooblašajo, oziroma celo nalagajo dolžnosti določenim osebam v gospodarskih organizacijah, da preprečijo sprovanje nezakonitih aktov. Tako ima prav direktor t. im. veto zakonitosti, s katerim mora preprečevati izvajanje nezakonitih odločitev, odnosno zadržati izvedbo nezakonitih sklepov. Notranjo kontrolo zakonitosti več ali manj urejajo zakoni; zakon o gospodarnosti in državnih gospodarskih podjetjih in višji gospodarski združenji po delovnih kolektivih, temeljni zakon o podjetjih, zakon o sredstvih delovnih organizacij, zakon o knjigovodstvu delovnih organizacij, ki ureja vodenje podjetij in nalagajo določenim organom organiziranje notranje kontrole.

Kadar neko zadevo v vrhu delovne organizacije želijo drugače speljati, ima nalogo notranjega kontrolorja delavskega sveta, razen tega pa tudi računovodja in knjigovodja, ki so tudi po zakonu dolžni preprečiti izvajanje nezakonitih postopkov. Knjigovodja na primer mora zavrniti nalogo, ki bi napeljal na nezakonit postopek in mora na nezakonitost takšnega naloga pisмено opozoriti in eventualno tudi obvestiti službo družbenega knjigovodstva. Če se dosledno spoštujejo ustrezni zakoni in notranji akti v delovni organizaciji, praktično ne bi moglo priti do malverzacij. Vzemimo na primer železnice: tu ima določene naloge prometnik, pa vlakovodja, zavirač, kretničar..., skratka te naloge so tako prepletene, da ena drugo dopolnjuje. Če ena od odgovorov, se zmeraj držijo dve, tri. Če je npr. delavski svet sprejel nek nezakonit akt, je dolžnost direktorja, da se postavi temu po robu in uveljavi svoj veto zakonitosti. Če pa je prišla pobuda od direktorja, je na drugi strani delavski svet tisti filter, odnosno organ, ki bo to zavril. Tu so potem še računovodja in knjigovodja, ki ne smejo sprojavati nezakonitih sklepov. Ko bi bila politična zavest članov delavskih svetov, direktorjev in drugih odgovornih oseb na takšni stopnji, kot si želimo, bi marsikakšnega ekscesa ne bilo.

»Slišati je pripombe, da inšpekcijski in drugi organi sicer odkrivajo nepravilnosti, zbrane ugotovitve posredujejo tožilstvu, a do obtožbe vselej ne pride. Ljudje potem ne zvedo za razloge, zakaj neka zadeva ni prišla pred sodišče. Iz tega se navadno porodi pomislek, da se stvari zatakujejo na določenem nivoju. So takšni pomisleki in očitki opravičeni?«

Odgovor: V javnosti se zve za nekatere nepravilnosti, res pa je, da tožilstvo vseh svojih odločitev ne publicira. Dejansko pride v velikem delu do obtožbe, kar pa se ne publicira. Praviloma se publicira obsodba, bodisi delovne organizacije ali pa posameznika šele takrat, kadar je obsodba pravnoomočna. Iz tožilskih pisarn ne pridejo vesti o zadevah preden niso le-te končane. Dostikrat pa, razumljivo, pride tudi do ustavitve kazenskega ali gospodarsko-kazenskega po-

stopka, če tista kršitev nima vseh znakov kaznlivega dejanja ali gospodarskega prestopka. Če ima znake prekrška, potem zadevo obravnava sodnik za prekrške. Tega se potlej ne objavlja in tako javnosti mogoče ni vse znano, kako se je kakšen postopek končal. Delovna organizacija pa je v vsakem primeru o izteku preizkave in o samem postopku obveščena. Ne bi pa se nikakor moglo trditi, da se pri tožilstvu kakšne stvari namenoma ustavijo, ali zaradi kakršnihkoli intervencij. Intervencij od zunaj na tožilstvo ni. Naša politična stvarnost je toliko trdna, da se vsi organi zavedajo, kakšno funkcijo ima tožilstvo in zato neumesnih intervencij od zunaj ni. Tožilstvo posluje po zakonu ne glede na levo ali desno.

»Soglašate z mnenjem, da je vse več tistih, ki na moralno-politično kritiko ne reagirajo, boje pa se kazni?«

Odgovor: Moralno politična kritika se zelo redko kdaj izvaja in uveljavlja. Sodi, da v primeru, kadar fizična oseba napravi kakšno dejanje, ki se lahko označi kot poverba, zloraba uradnega položaja, ali kakršno koli drugo grabežljivost, bi družbeno-politične organizacije morale same izvajati sankcije napram takšnim članom. Uvesti bi morale postopek za partijsko kaznovanje, če je član ZK, ali pa Socialistične zveze, Zveze sindikatov, da takšnemu nepoštenemu članu odvzamejo razne častne funkcije, oziroma ga odpokličejo. Če bi se to dosledno izvajalo, potem bi obstajal strah pred takšnimi sankcijami. Toda takšne sankcije se praktično zelo redko izvajajo. Mi vidimo, da ljudje prekršijo zakone, potlej pa še naprej opravljajo razne častne funkcije v odborih, komisijah ipd. To državljani moti. Ljudje bi se hall moralno-politične kritike, če bi bili sigurni, da se bo dosledno izvajala, v nasprotnem primeru pred tem nimajo strahu.

Strah pred kaznijo, seve, ni vse, ker kazni ima različno funkcijo; na primer preprečiti družbi nevarno delovanje, preprečiti kaznivo dejanje storilcu, oziroma popeljati ga, vzgojno vplivati na druge, da ne bi delali kaznivih dejanj in pa vplivati na razvoj družbeno-moralne etike in etike državljanov. Družbeno-politično delo, osveščanje ljudi in vzgoja ljudi, ne skozi kazenske sankcije, ima večji pomen kot pa sama kazni.

»Kako si predstavljate vlogo tožilstva na sedanjih stopnjah razvoja družbeno-ekonomskih odnosov pri nas?«

Odgovor: Vinga tožilstva se kaj bistveno ni spremenila. Tožilstvo ima možnosti, da o nezakonitostih, ki jih opazi, to sporoča družbenim organom, odnosno, da svoja opažanja o družbenih negativnih pojavih posreduje ustrezni rganom v svrhu odprave nezakonitega ravnanja in drugih za družbo škodljivih pojavov ter za utrjevanje zakonitosti. Pri obravnavanju kaznivih dejanj in prestopkov v gospodarstvu mi na primer obveščamo samoupravne organe v delovni organizaciji, če sodimo, da je koristno zanje in jih opozorimo na pomanjkljivosti, ki so v njihovi delovni organizaciji in da te pomanjkljivosti odpravijo. Tega smo se posluževali doslej in tega se bomo posluževali tudi v bodoče. Je pa res, da do takih primerov redkokdaj pride, saj je odkrivanje gospodarskega kriminala precej šibko. Obstaja tudi precej nezakonitosti znotraj delovnih organizacij, ki so krite s sklepi organov samoupravljanja. Smatrajo, da je koristno za njihovo gospodarsko organizacijo, ne vidijo pa širše, prek svojega plota. Gre za zadeve, ki so trenutno za delovno organizacijo pridobive, za širšo družbo pa ne. Takšno nezakonitost sprovedejo, ni pa nikogar v delovni organizaciji, ki bi se takšnim sklepom upiral. Zato tudi zadeva ne pride do tožilstva.

»Koga predlagate za naslednji intervju?«

Odgovor: Predlagam intervju s sindikalnim funkcionarjem (izbiro prepustim redakciji), in sicer o tem, kakšna je vloga sindikatov pri usmerjanju sestave statotov, pri preprečevanju raznih škodljivih pojavov in pri osveščanju sindikalnega članstva, zakaj ljudi, ki niso razgledani, ki ne upajo ničesar reči v delovni organizaciji, je lažje pridobiti za takšne in drugačne, včasih tudi dvomljive odločitve.

Hvala lepa!

F. KRIVEC

obzira

STONE MAGRIČ

Velika in močna postava, naježen; brki in dobrodušen pogled, tako bi lahko na hitro opisali enega najbolj znanih celjskih mož, ki nosijo miličniško uniformo. To je Tone Magrič, ki je že 22 let preživel v plavi uniformi in ga le še nekaj let loči od zasluženega pokoja. To je eden tistih, ki morajo pozabiti na novoletno noč, ker njihova dolžnost zahteva, da bodo v trenutkih največjega veselja skrbeli za druge in jim pomagali.

71. leto je tudi za Toneta Magriča velika ločnica, saj bo praznoval štiridesetletnico. Ko je z osemnajstimi leti stopil v vrste milice, ni niti pomislil, da mu bo delo v uniformi prešlo v kri in navado. Fant iz Ljubije pri Mozirju je kmalu pristal med najbolj občudovanimi — letečo milico — med fanti na hitrih jeklenih konjičkih, oblečenih v usnjo.

»Bil sem v leteči, ko smo imeli še tako imenovane gucije; čeprav imajo danes fantje na razpolago avtomobile, je bilo nam takrat precej lažje. Tedaj smo pazili predvsem na druge, danes pa v

tem prometu moraš paziti tudi nase.«

Trinajst let je bil pri prometni milici. Neštetokrat je hitel v vetru, snegu in mrazu na kraj nesreče, brez zavetila je voznikov, ki jih je zadržal, jim svetloval ali jih kaznoval.

»Na cesti najdeš prijazne in nesramne ljudi. Ne morem razumeti tistih, ki so bolni na tem, da hočejo biti vedno prvi. Takšni prehitvejo vedno brez obzira in to so vozniki, ki povzročajo nesreče.«

Vse življenje Toneta Magriča je bilo vezano na te jeklene konjičke. Po službovanju v prometni milici je pričel voziti avtomobil za stalno službo v vrave javne varnosti. Kljub temu, da ni več miličnik prometnik, mu še mnogo voznikov pomaha, kadar ga srečajo.

Z vsemi nami, bodo v novo leto stopili tudi Tone Magrič in vsi, ki nosijo plavo uniformo. Morda nas bodo v novoletnem jutru zaustavili na cesti, voščimo jim srečno in veselo tako, da ne bodo imeli z nami dela in skrbi.

MILAN SENCAR

MED FANTI ŠTIRIH VASI

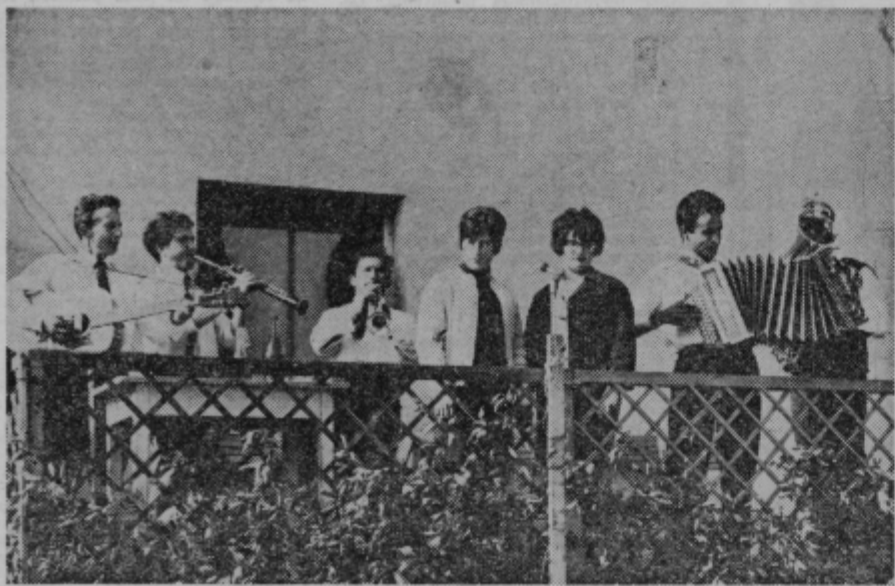
Čeprav je bilo že pošteno mrzlo, tiste dni sneg še ni pobelil gričev okrog Galicije, v katero se zdaj že lahko pripeljete po obnovljeni cesti od Grmovja. Kakšno sončno popoldne bi na njej srečali ljudi, ki s preprostimi orodjem ravnaajo kotanje in utrjujejo teren za stroje, ki bodo njihovo cesto napredili širše, varnejšo in zato tudi hitrejšo. Prihodnje leto bodo namreč praznik občine Zalec praznovali v Galiciji in dotlej bi občani tega območja radi usposobili tudi svojo cesto. O tem mi je pripovedoval harmonikar in vodja ansambla Fantje štirih vasi Franc Tkavc medtem ko sva s ceste v Galiciji zavila na slabšo pot proti Zavrhu. Ta ansambel je bil namreč razlog za naš obisk pri družini Novak v Zavrhu.

Ko sva prišla v Zavrh, je bila že trda tema. Nekje spodaj pa je razsvetljeno okno pripovedovalo, da neka hiša ni prazna. In res je bilo tisti večer pri Novakovih več ljudi kot običajno. V hišici so fantje že pripravili svoje instrumente in kmalu so se skoraj stresle šipe od poskočne polke. Harmonikar Franc Tkavc, trombitist Tine Novak, kitarist Franc Kušar, basist Franc Cvikel in klarinetist Daniel Klep — so začeli svojo redno tedensko

vajo. Vsak četrtek prihajajo k Novakovim iz štirih sosednjih vasi. Naj bo dež ali lepo vreme, naj bodo dobre ali slabe volje, v četrtek sedijo vsak na svoje kolo, moped ali pa jo mahnejo kar peš in grede igrati. Velike želje imajo in veliko volje. Tudi oni bi radi posneli kakšno gramofonsko ploščo, svoja gostovanja na veselicah in podobnih prireditvah pa bi radi obogatili še s kakšnim samostojnim koncertom. Več, da bodo dotlej morali še trdo delati, pa jim to ne jemlje poguma — nasprotno. Nekaj dni po našem obisku so se celo odločili, da bodo poslej nadaljevali pod vodstvom glasbenega strokovnjaka, kajti veselje je včasih premalo.

O ansamblu Fantje štirih vasi iz Galicije smo zapisali teh nekaj prijaznih besed tudi zato, ker je takih ansamblov na našem območju zelo veliko. Mnogi imajo za delo sicer veliko boljše pogoje, vsem pa je skupna ljubezen do narodno-zabavne glasbe, velika želja po popularnosti in razmeroma majhne možnosti, da to tudi uresničijo. Ansambel Fantje štirih vasi pa so zanimivi tudi zato, ker imajo dovolj energije, da svoje želje spremenijo v resničnost.

I. B.

MLADI NE POZABLJAJO NA STARE

Zapis z zadnje seje članov obeh zborov celjske občinske skupščine v letošnjem letu.

Odborniki celjske občinske skupščine so se na seji, v petek, 25. decembra, sicer zadnji v letošnjem letu, srečali z mnogimi vprašanji varstva starejših ljudi pa tudi s tistimi vprašanji, ki se pojavljajo pri kategorizaciji usposabljanja ali boljše rešeno pri zaposlovanju otrok z motnjami v telesnem in duševnem razvoju.

Bogati poročili o obeh problemih je pripravil svet za socialno varstvo oziroma center za socialno delo. Velja

ugotovitev, da so bili tudi na tem področju doseženi izredni rezultati, čeprav s stanjem ne moremo biti povsem zadovoljni. Hvaležna pa je ugotovitev, da je družbena skrb za starejše ljudi našla veliko konkretnih akcij ne samo pri strokovnih organizacijah in pristojnih službah, marveč prav tako na terenu. Tu je veliko aktivistov, ki skrbijo za stare in onemogle ljudi, med njimi pa je dosti mladine, ki jih je skrb zanje postala vsakodnevna obveznost. To še posebej velja za štore in za nekatere druge obrobne predele celjske občine.

Medtem ko kategorizacija usposabljanja otrok z motnjami v telesnem in duševnem razvoju dosega izredne uspehe, nastopajo precejšnje težave pri zaposlovanju te mladine. Ne glede na to so predlagali, da naj bi strokovne službe proučile bodočo organizacijo kategorizacije. Na seji so spejeli še nekaj drugih sklepov zlasti finančnega značaja. V tej zvezi so se odločili, da naj 20% sproščene posebne rezerve občinskega proračuna (milijon din) namenijo za nakup stanovanj za tiste občane, ki jim občina mora zagotoviti stanovanje. M. B.

SENTJUR

KAJ VSE PRIČAKUJEJO ŠENTJURČANI V 71. LETU

DRAMLJE — TRGOVINA

Želja po trgovini — samopostrežnici — je v Dramljah stara že več let. Glede na obljubo Merxa pa v Dramljah z gotovostjo pričakujejo, da bo prihodnje leto tudi njihov kraj dobil sodobno trgovino.

PONIKVA — GASILSKI DOM

Za tako močno in dobro organizirano gasilsko društvo, kot ga imajo na Ponikvi, je pravzaprav čudno, da nimajo svojega gasilskega doma. Zato je želja vseh, ki živijo v Ponikvi, da bi prihodnje leto gradili nov gasilski dom. Lovci bi radi postavili na meji med Ponikvo in Dramljami lovsko kočjo, ki bi pripomogla k še boljši organizaciji lovov za tujce in domačine. V 71. letu pa bo potrebno dokončati tudi ureditev pokopališča in predvsem pokopališke ograje.

LOKA PRI ZUSMU — ŠOLA

Stara osnovna šola v Loki pri Zusmu je pravzaprav že neuporabna. Mladi in stari si zato želijo novo šolsko zgradbo ali vsaj obnovo stare. Tako bodo tudi otroci Loke lahko hodili, kot njihovi sovrstniki v drugih krajih, v sodobno osnovno šolo z modernimi učilnicami in pripomočki.

DOBJE — OBCINSKI PRAZNIK

Dobjami želijo, da bi končno tudi njihov kraj postal organizator največjega vsakoletnega dogodka v občini — občinskega praznika. V mesecu pred praznikom bi obnovili prosvetno dvorano, saj

je v maloštevilnem kraju poteka tako živahna kulturno-prosvetna dejavnost kot pri njih. Dokončno pa bi radi uredili tudi vprašanje statusa njihove osnovne šole.

PLANINA — CESTE

Glede na novo osnovno šolo in moderno trgovino je Planina ostala le ena velika želja — ureditev cest. Nedvomno bo prihodnje leto mogoče urediti ceste v posamezne zaselke okoli Planine ter tako omogočiti prebivalcem boljši dostop v center v vsakem vremenu. Toda največja želja se jim bo le težko uresničila, saj bi zahtevala ogromna sredstva — domačini bi se radi vozili iz Sentjurja domov po asfaltirani cesti.

SLIVNICA — KANALIZACIJO

Slivnica je kot manjši kraj že precej urejena. Hoteli bi le še novo kanalizacijo in ureditev občinskih cest.

SENTJUR

Ceprav so v Sentjurju v zadnjih letih naredili mnogo, mu še vedno manjka precej tistega, kar bi moral imeti center občine. Na prvem mestu je nov zdravstveni dom. Tesni in neštevilni prostori sedanje zgradbe doma že dolgo več ne ustrezajo potrebam. Dokončna ureditev vodovoda in da iz pip ne bi tekla ve črna voda, je druga velika želja. Prebivalci pa bi radi tudi asfaltirali ceste do železniške postaje in posamezne ceste oziroma ulice v samem naselju.

LASKO

UGIBAMO ŽELJE

Kaj bi radi občani laške občine v letu 1971. No, želja je verjetno toliko, da bi z njimi napolnili ves časopis. Ostanimo pri najvažnejših, tistih skupnih.

LASKO: Turističnim investicijam, ki so se že premaknile z mrtve točke, pospešeni razvoj. Napredek tudi k dogodkom žalosti, novo železnico in mrliški voz. Sportni-

ki želijo vsak kakšen nov sportni objekt, kultura ponovno oživetev muzeja, vsi meščani pa ureditev cest in ulic. Za zdravje pa še vsaj enega zdravnika.

RIMSKE TOPLICE:

Kaj drugega kot novo šolo?

RADECE:

Da bi ljubljansko cestno podjetje končno priznalo očetovstvo nad cesto v Jag-njenico. Več delovnih mest v kraju. Da bi se v novem letu zdravili že v zgrajenem zdravstvenem domu.

JURKLOSTER:

Da bi v letu 1971 v vrhovih naenkrat ne ugotovili, kako so kraji ob Gračnici visoko razviti. Kar zadeva cesto, lahko samo želijo, da bi jih zima ne odrezala za mesece od sveta. Sicer pa na veselo snidenje kozjanskih borcev. Našli bodo skoraj nedotaknjeno idilo iz vojnih dni...

BREZE:

Vseeno po kateri strani, samo v dolino bi radi po cesti in ne po kolobitih. Sicer pa so deviški kraj za pobude kmetijskega napredka.

MARIJAGRADEC:

Da bi obljuba za asfaltno prevleko ceste ne dobila še daljše brade.

REKA:

Ureditev ceste vsaj toliko, da bi mogel avtobus do šole. Prva skupina otrok, ki so prešolani v Laško, že ne hodi več pol poti peš. Končali so osemletko.

VRH:

Da bi se pri vodovodu kaj ne zataknilo. In telefon, da bi lahko klicali zdravnika, veterinarja, gasilce.

LAŠKI UPOKOJENCI HVALEŽNI PIVOVARNI

Zgodi se, da se tudi pri nas kaj zgubi. Na tem mestu bi morala biti zahvala laških upokojujencev za naklonjenost, ki jim jo izkazuje kolektiv pivovarne. Toda zgodilo se je, da je njihovo pismo izgignilo brez sledu. Opravičujemo se upokojujencem, stvar pa skušamo popraviti tako, da priznamo naš spodrsrljaj, kolektivno pivovarne pa na koncu le tudi v tej obliki posredujemo prirsčne čestitke upokojujencev za leto 1971 in še enkratno iskreno zahvalo.

VSEM OBČANOM
IN DELOVNIM LJUDEM
ŽELIMO
SREČNO IN USPEŠNO
NOVO LETO 1971!

Komite občinske konference ZKS Celje
Skupščina občine Celje
Občinska konferenca SZDL Celje
Občinski sindikalni svet Celje
Občinska konferenca ZMS Celje
Združenje ZB občine Celje

na se res je ...

Srečali so se stari znanci. Lahko bi tudi rekli, da so se našli nekdanji sošolci in počastili lep jubilej mature.

Po stari navadi so se dobili v gostilni. Večerjo in pijačo je naročal vsak zase. Niso se dogovorili za skupno naročilo niti za skupno plačilo.

Med njimi je bil nekdanji sošolec, ki je imel bolj prazno denarnico. Je šlo pač h koncu meseca. Medtem ko so drugi naročevali bogate porcije najrazličnejših jedil, se je naš sošolec odločil za cenejše naročilo, za možgane z jajčki.

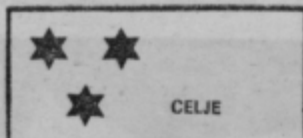
»Ni mi dobro,« se je opravičeval pred drugimi, ki so opazili njegovo skromnost.

Tudi pil je malo.

Ko so se poslabljali, so vsi po večini dobre volje.

Zahtevali so račun. »Naj bi komplirali,« so rekli, »pravite kar skupnega, si bomo razdelili.«

Pa še res je, da je naš sošolec plačal ta večer za možgane z jajčki in za pol litra cvička nič manj kot sedem starih tisočakov. Pa še lačen je bil, da mu je krulilo po želodcu. —an

JUGOBANKA TUDI V CELJU

V sredo, 23. decembra so v Celju odprli ekspozituro ljubljanske podružnice Jugobanke. Otvoritev je bila združena s svečanostjo, na kateri je direktor podružnice Jugobanke v Ljubljani, Tone Koprivnikar, govoril ne samo o vlogi tega denarnega zavoda, marveč tudi o nagibih, ki so pripeljali k odločitvi, da je tudi mesto ob Savinji dobilo ekspozituro te banke.

Gre pač za močno gospodarsko zaledje in za vse tiste posle, ki so jih mnogi že doslej iskali pri ljubljanski podružnici Jugobanke.

Celjska ekspozitura bo opravljala vse posle za državljanke, postopoma pa bo prevzemala tudi naloge za gospodarske organizacije.

Novi in lepo opremljeni prostori celjske ekspoziture Jugobanke so na Titovem trgu, nasproti železniške postaje.

PODELILI ZLATE ZNAČKE

Minulo sredo so na rednem občnem zboru Krajevne organizacije RK Sempeter pregledali svoje uspehe in neuspehe ter ugotovili, da je bila ta organizacija ena najuspešnejših v občini Zalec. Po poročilih in razpravah so podelili tudi najvišja zvezna odlikovanja zlati znak RK, katere so prejeli Groz Anton, Vekoslava Kasestnik, Silva Strucelj, n Matija Tomažič. Poleg tega so podelili še dve republiški odlikovanji in štiri diplome Občinske organizacije RK Zalec. Za novega predsednika pa je bil izvoljen Srečko Kojc.

DEDEK MRIZ NA POLZELI

Naše malčke že nekaj let obiskuje Dedek Mraz, seveda pod pokroviteljstvom krajevne skupnosti. Njegov obisk tudi letos ne bo izostal. Obiskal bo predšolske otroke 30. decembra v popoldanskih urah, v prostorih doma Svobode Polzela. Poleg daril, ki ji bodo otroci sprejeli, jih bo prav gotovo še posebno razveselili pristrčen program, ki ga pripravlja Dedek Mraz.

T. TAVČER

NOVA SAMO-POSTREŽNA TRGOVINA

Savinjski magazin Zalec je preteklo soboto, na Polzeli odprl novo samopostrežbo v centru kraja v prostorih svo-

je klasične poslovalnice. Poslovalnica je moderno in smotrno opremljena, v njej pa bodo na razpolago vsa živila od kruha in mesa do ostalega špecerijskega blaga. Občanl so samopostrežbo sprejeli z veseljem, saj je nakupovanje v samopostrežbi mnogo udobnejše in hitrejše kot v klasični trgovini.

T. TAVČER

NAČRTI IN ŽELJE

Zapisali bomo 1971. leto. Stopamo torej v novo obdobje prizadevanja za uresničitev nekaterih načrtov pa bodo več ali manj nadaljevanje stavega. Za velenjsko občino je na prvem mestu uresničitev programa, ki so ga sprejeli ob potrditvi krajevnega samoprispevka. Gre za šole, ceste, vrtnice in druge objekte,

ki bi sicer čakali dolgo vrsto let.

Zelje in potrebe pa se vežejo tudi na druge dejavnosti. Gorenje večja svojo družino pa tudi asortiment izdelkov. Rudnik postaja vse močnejši. Tu je tudi elektrarna v Soštanju, ob kateri se tudi velenjski rudarji čutijo močne in varne. Lesna industrija se združuje, rudarski šolski center postaja vse močnejši proizvajalec in ne samo vzgojitelj. Na pohodu je trgovina, medtem ko gostinstvo, turizem in kmetijstvo čakajo večji napori.

Geslo »mesto-vasia« se je tu uresničilo. Da bi ne ostalo v pozabi tudi prihodnje leto in vsa naslednja!

O STAGNACIJI

Na zadnji razširjeni seji članov občinske konference SZDL v Velenju so razpravljali o spremembi političnega sistema in o stabilizacijskih ukrepih. Uvodno besedo je imel predsednik občinske konference, Milan Šterban.

Razpravo o stabilizacijskih ukrepih pa je vodil zvezni poslanec, Tone Bole.

Rekli so ob novem letu:

AMERIKANEC: Za vojno ne, za mir se mi borimo, pa čeprav pri tem na tisoče jih pomorimo!

SLOVENEK: Mi, Slovenci, vinca ne prodamo, ker premalo mleka zdaj imamo

RUS: Za dobro internacionalno stanje včasih dovoljeno tudi je klanje

KITAJEC: V OZN so zopet nam vrata zaprli, čeprav smo v zgodovino pred vsemi prodrli

RISI NA EKRANU, DA O EVROPSKEM POKALU SPLOH NE GOVORIMO

(Humoreska)

Rad priznam, da se na tehniko ne spoznam kaj prida, na televizijsko tehniko pa še celo ne. Vem pa, da je v drobovju takega aparata ogromno najrazličnejših delov in naprav in da mora vse funkcionirati brezhibno, če hočemo, da bo tudi slika na ekranu brezhibna. Toda

ker z mojo sliko (v mislih seveda nimam osebne slike) že delj časa nekaj ni bilo v redu, saj je bila videti, kot če bi gledal negativ, sem tudi vedel, da je nekaj pokvarjeno. »Krščen duša« mi je ušlo v ožji družbi lepo vzgojenih prijateljev, ko je beseda nanesla na televizijski program. »Že spet imam pokvarjen televizor.«

No, tu se je začelo. Moral sem namreč hitro ukrepati in nekaj storiti. Moral sem takoj najti mojstra, ki bi mi sprejemnik takoj popravil, kajti tako rekoč pred vrati je bil finale za evropski pokal prvakov v vaterpolu, ki ga nikakor nisem smel zamuditi, da seveda o očarljivi gospe McKanzie in njeni Allison sploh ne govorim.

»Tako je bo mogoče, takole čez kak teden pa.« so mi obljubljali v privatnih in socialističnih delavnicah in mi rahljali živce.

Pa sem stopil še do zadnjega mojstra, za katerega sem vedel. Ta je očitno razumel mojo veliko stisko.

»Slika je taka, kot bi gledal negativ,« sem rekel. »Kaj neki bi to pomenilo?«

»Tudi če ga čisto odprete?« je vprašal in me nekam sumljivo pogledal.

»O, to pa ne. Odpiral ga pa nisem. Res ne. Ne bi si upal.«

»Ne mislim, če ga odprete zadaj, ampak če je osvetlitev čisto odprta?«

»To pa, seveda je odprta, hočem reči, da se ne da bolj odpreti,« sem pojasnil.

»Tako je ne moreva nič ugotoviti,« je rekel mojster, »najbolje, da mi ga prinesete takoj jutri, bomo pogledali in kar hitro ugotovili, kaj je z njim narobe. Lahko se zanesete.«

Naslednjega dne sem seveda nemudoma odnesel televizor v delavnico, kajti zvečer je bila tekma za ev-

ropski pokal. O, ko tega prekletega pokala sploh ne bi bilo! Mojster je namreč okvaro tako hitro odstranil, kot jo je ugotovil; moral je zamenjati ekran, to pa me je finančno zelo prizadelo. Toda kaj hočemo, sem si rekel. Navsezadnje je važno, da je televizor spet doma.

Z velikim veseljem in še večjim pričakovanjem sem sedel pred ekran. Toda v tistem trenutku, ko je v drugi četrtini nekdo od Mladosti streljal na gol Dinama in ga tudi zabil, je nenadoma slika postala čisto negativna. Človek bi razumel, če bi bil rezultat obrnjen, tako pa je bilo dva proti nič za naše. »Prekleti ekran!«

Takoj naslednjega dne zjutraj sem poklical mojstra. »Poslušajte,« sem rekel, ko je prišel, »kako ste mi pa popravili televizor? Med sinočno tekmo, ko je Lopatny ali kdo Rusom zabil gol, je slika nenadoma postala zopet negativna. Lahko mi rečete, da je v televizor prišla voda, ampak zahtevam, da mi ga takoj popravite!«

»Ne razumem,« se je branil mojster, »saj sem vam dal vendar popolnoma novo Philipsovo cev!«

»Kakšno cev? Jaz se na vaše cev, nič ne spoznam zame je važno, da ni slike!«

»Pa risi?« se oglasi žena. »Kaj pa, če po ekranu letijo risi?«

»E, to pa lahko pomeni, da je na programu oddaja s kameró po svetu, po Afriki,« je rekel mojster.

»Kakšni risi in kamera po svetu!« sem vzkliknil. »Zahtevam, da mi televizor takoj popravite pa konec!«

»Seveda,« je odvrnil mojster, »tako vam ga bom popravil, ampak veste, naš program je včasih tudi tak, da pravzaprav ne veste, kaj gledate in ali je res, napaka v sprejemniku.«

SILVESTROVO-DELAVNIK

Ko bodo takole po 20. uri na Silvestrov večer praznično razpoloženi gostje začeli polniti lokale številnih gostišč, ko se bo začetna zadrega umaknila dobri volji, bo čisto blizu njih nekaterim ljudem pošteno vroče. V kuhinjah bodo na pladnjih popravljali še zadnje malenkosti, dišalo bo po razgretem olju, začimbah, po sladki smetani, in tisti, ki jim bo Silvestrovo trd delavnik, bodo razgretih lic hiteli sem in tja. Sele po polnoči se bo »direnđaja« v kuhinjah polegel. Takrat bodo morda imeli nekaj trenutkov tudi zase.

Delati na Silvestrovo noč ne more biti kdo ve kako prijetno — smo si mislili. Se posebej, če je od tega v tolikšni meri odvisna dobra volja na desetine zahtevnih ljudi, ki jim to noč ni žal denarja. Toda kot kaže, se v kuhinjah nekaterih celjskih restavracij in hotelov tudi tega ne bojijo. Obiskali smo hotel Evropo, Samopostrežno restavracijo, hotel Celeio, restavracijo Kladiyar in restavracijo Pošta, da bi od dežurnih kuharjev zvedeli, kako se pripravljajo na zadnjo noč leta 1970.

Milica Koren, izmenovodja kuhinje hotela »Evropa«: »Skoraj vsako leto sem za Silvestrovo v službi. Tega sem že navajena in se te noči pravzaprav veselim. Najbolj sem seveda zadovoljna, če vidim, da so gostje dobro razpoloženi, saj se to prenese tudi na nas v kuhinji. V »Evropi« sem zaposlena skoraj že dvajset let in kaže, da bom tu dočakala tudi pokojnino. Sicer imamo veliko dela, toda več ga je, bolje se počutim.«

Betka Vrečar, izmenovodja Samopostrežne restavracije Gaberje: »Po 22 letih dela v gostinstvu se človek tudi Silvestrove noči ne boji več. Nasprotno. Tudi v kuhinjah je takrat prijetno. Le da najlepši trenutek za nas ni polnoč, temveč jutro, ko lahko ugotovimo, kakšne volje so bili naši gostje. Če bodo tudi letos zadovoljni, bo začetek novega leta zame zelo lep. Potem bom šla seveda domov k družini, ki je že vajena, da me za Silvestrovo navadno ni.«

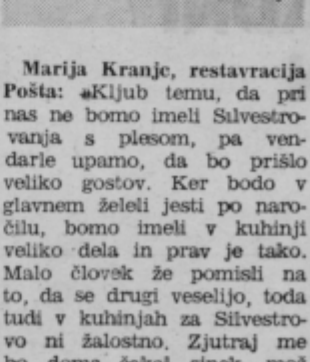

Sonja Ocvirk, praktikantka v hotelu »Celeia«: »Doma sem iz Petrovč, hodim pa v zadnji letnik gostinske šole v Celju. Lani sem za Silvestrovo delala na Celjski koči in tudi letos nisem nič jezna, da bom v službi. Nekdo pač mora delati tudi takrat, ko se večji del drugih zabava. Če bomo dobro zdržali do polnoči — takrat je seveda največ dela, bo šlo tudi po njej, kajti navada je, da se gostje v prvih urah novega leta najbolj zanimajo za kavo.«

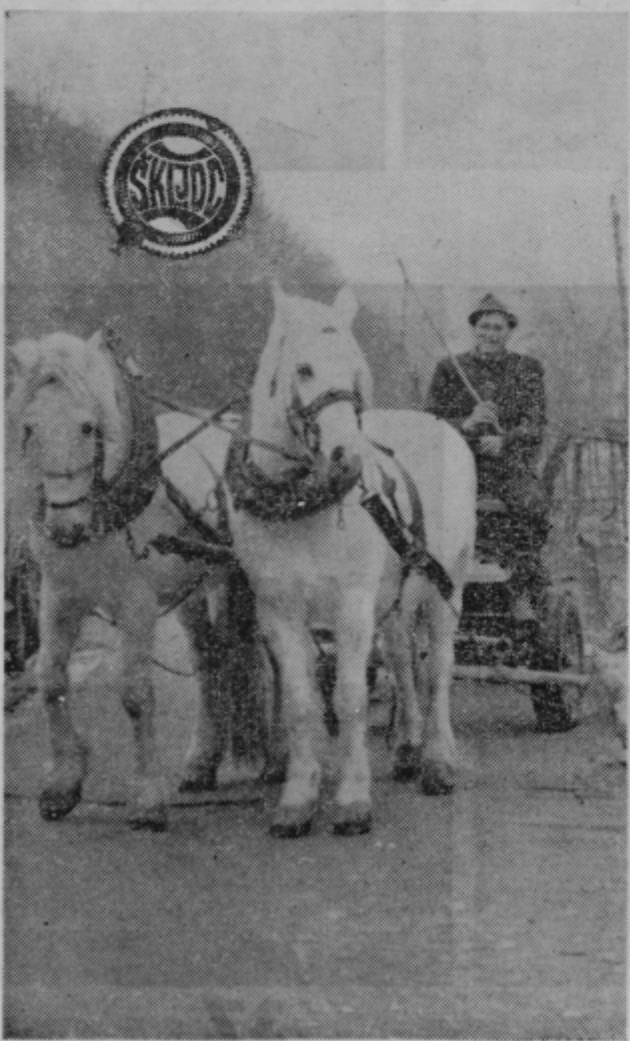
Marija Kranjc, restavracija Pošta: »Kljub temu, da pri nas ne bomo imeli Silvestrovanja s plesom, pa vendarle upamo, da bo prišlo veliko gostov. Ker bodo v glavnem želeli jesti po naročilu, bomo imeli v kuhinji veliko dela in prav je tako. Malo človek že pomisli na to, da se drugi veselijo, toda tudi v kuhinjah za Silvestrovo ni žalostno. Zjutraj me bo doma čakal sinek, mož pa me bo morda obiskal kar na delovnem mestu.«

Ivanka Sevc, praktikantka v restavraciji Kladiyar: »To bo moja prva Silvestrova noč v službi. Zato vam ne morem povedati, kako je v kuhinji takrat. Nič nisem bila razočarana, ko so mi povedali, da bom delala. Saj me to verjetno čaka tudi v prihodnjih letih. Se posebno — če bom po končani gostinski šoli študij nadaljevala. Seveda bi rada v svojem poklicu uspela. Mislim, da je to popolnoma normalna želja. Za delo v kuhinji pa sem se odločila zato, ker človek le ni tako na očeh kot na primer pri strežbi.«

Tako bo torej delavnik delavcev v kuhinjah trajal do jutra. Doma jih bodo čakale družine in za utrujenost ne bo časa. Zelimo jim prijeten dan in srečno leto, ki ga bodo dočakali v delu za številne vesele in upajmo, dobro razpoložene goste.

Tekst in foto: I. Burnik

1

2

3

4

9

10

11

12

IZBERITE NAJBOLJ PODOBNE DV

17

18

19

20

22

23

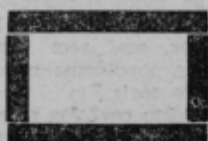
24

25

Za najbolj podobne dvojčke, objavljene v Novem tedniku, sem izbral dvojčke pod številko:

NAGRADNI KUPON

Moj naslov:

Ime in priimek:

Kraj bivanja:

Ulica:

Pošta:

30

31

36

37

5

6

7

8

13

14

15

16

DVOJČKE

Leto je okoli in z njim tudi naš iskanje najbolj podobnih dvojčkov. Od marca do decembra se je na zadnji strani zvrstila lepa galerija dvojčkov vseh starosti in obeh spolov, seveda predvsem otrok.

Kakšen je končni cilj te časopisne rubrike?

Med objavljanimi dvojčki iščemo najbolj podobne. Kdo bo to odločil. Lahko bi poklicali strokovnjake, ki bi z meritvami in opazovanji izbrali verjetno res najbolj tipične med njimi. No, mi smo to odločitev prepustili našim bralcem.

Danes poobjavljamo vse v letu 1970 objavljene fotografije, vendar brez imen, kraja bivanja. Fotografije so opremljene samo s številkami. Na koncu galerije dvojčkov je kupon, v katerega vpišete le številko ob posnetku, številko dvojčkov, ki se vam zdijo najbolj podobni.

TOKRAT NAGRADE za žirijo

Naši dvojčki so podvrženi najbolj množični »žiriji«, kar jih je kdaj bilo. Pravico sodelovanja ima vsak naš naročnik, vsak naš bralec. Da bi to odgovorno in niti malo težavno delo ne bilo brez gnotne spodbude, se je uredništvo odločilo vse poslanske kupone žrebat. 15 sodelavcev naše »množične žirije« bo nagrajenih in sicer:

1. nagrada 150,00 novih dinarjev
2. nagrada 100,00 novih dinarjev
3. nagrada 80,00 novih dinarjev
4. nagrada 60,00 novih dinarjev
5. nagrada 40,00 novih dinarjev in 10 celoletnih naročnin »Novega tednika«.

Da pa bi mogli žrebat in izžrebanim nagrade tudi izročiti, prosimo, da na kupon vpišete svoj polni naslov, seveda čim bolj čitljivo, najbolje s tiskanimi črkami.

IZBERITE TOREJ NAJBOLJ PODOBNE MED NAJBOLJ PODOBNIMI DVOJCKI!

Rešitve pošljite na naš naslov z označbo na kuverti »dvojčki« do 9. januarja 1971.

Kako bo potekalo žrebanje, kateri dvojčki bodo izbrani in kaj smo se namenili z našo akcijo iskanja najbolj podobnih dvojčkov še storiti, vas bomo obvestili v prvi številki Novega tednika v letu 1971.

UREDNIŠTVO

21

26

27

28

29

32

33

34

35

38

39

40

41

CESTA MED NEBOM IN ZEMLJO

TO JE REPORTAŽA ALI STOLETNA PRAVLJICA O CESTI IZ LUČ
NA KRANJSKO

● V stari župnijski kroniki v Lučah pod letnico 1909 piše: »1. julija, ko se je vozil z avtomobilom v Solčavo cesarsko kraljevi namestnik KK blg. g. grof Clary in Aldringen iz Gradca, ga je pred cerkvijo pozdravil župan Jakob Plaznik, po domače Rihar iz Podvolovljeka in domači župnik ter mu izročil spomenico, prošnjo za cesto čez Podvolovljek na Kamniško...«

● Pod letnico 1911 pa je tedanji župnik v lučko kroniko zapisal: »... ob volitvah so se Lučani dobro držali do enega. Zmaga v tem okraju 1149 glasov na naši strani...«

Čeprav Gornje Savinčani znajo proslaviti kakšno obletnico, ki je manjša od te, je bilo ob tej vse mirno. Razen pri Petru Obcirju v Podvolovljeku, kjer je morala svinja požreti nož. Po okoliških hribih je cingljala les, ko je zmrznjen udarjal ob drvo, čez Volovljek pa se je na Stajersko valila megla. Malo naprej od Obcirjevih njiv se je avto vkopal v sneg in obstal. Nič hudega. Cesta se je nekaj deset metrov naprej izgubila v potoku in hribu. Nenadoma, kot bi jo plaz odnesel.

Do tu je torej prodrla ta cesta v teh sto letih.

Sto letih. Malo naprej je še Funtekova domačija, zatem Rojčeva, domačija Stajerskega Raka pa je narava vzela po požigu med vojno nazaj. Zdaj je tam še nekaj košenin in gozd. Vsenaokoli gozd. Sneg in drevje, in oddaljeno cingljanje hlodov. Na oni strani pa je Kranjski Rak, vmes pa je sedlo, ki mu pravijo Volovlek.

ČRNE KRÁVATE NE BO

Takrat, ko so začeli prvi resneje, vsaj po ljudskem izročilu in nekaterih drugih virih, razpravljati o cesti preko Podvolovljeka na Kranjsko, so morali možje iz Podvolovljeka med drugim tudi mrtve nositi čez Kaštni vrh in Novo Štifo na pokopališče v Gornji grad. Ljudje so menili, da je bila to tudi za mrtvega naporna pot, ko je drdrala krsta na ramenih zasoplih možakarjev nekaj ur gor in dol iz grape v grapo. Ceste v Luče še ni bilo, v Gornji grad pa tudi ne.

Nekoč, imena previdno zamolčimo, so možje zopet nesli krsto. Utrujeni, čeprav podkrepjeni s kačjo slino, so na Kaštnem vrhu malo

predahnili, eden, nebodigatreba je izvlekel karte. Ker stolov in mize ni bilo, so za podlogo uporabili — krsto. In ko je bilo že najbolj vroče, nekdo je izgubil že desetero smrek, se je mrtvec v krsti obrnil in začel stokati. Preostali del poti je bil premagan v času, katerega rekord je ostal do dandanašnjih dni...

Zato so pozneje previdno rekli, da bi predrla cesto proti Lučam. Bližje je in pot lažja. Drugi so rekli, da raje na Kranjsko, kjer je bilo toliko tega za dobiti in za prodati. Zmagali so oni za pot v Luče, ki je krajša. Vrh župnik v Lučah je to takole ovekovečil: »1877. Spomladaj ino čez leto se je cesta pod Markovcom proti Podvolovljeku zagotovila...«

Sedem let predtem pa bi naj začel z gradnjo ceste na na Kranjsko. Vsaj tako so možje rekli. O, kako so se navdušili, če je kdo od glavarstva ali načelstva na to struno pritisnil. Kaže, da jo pobožne želje Podvolovljecanov kaj hitro spoznala gosposka, ker je jela dokaj pogosto brenkati na te strune. Podvolovljecani pa so slavili. Iz leta v leto, do balkanske, pa prve svetovne vojne. Potem je bil štiri leta mir, čeprav so 1910. leta ustanovili prvi odbor za izgradnjo ceste čez Podvolovljek. O uspehu tega odbora župnik ni nič zapisal, kaže pa, da ceste za njegovega prestolovanja niso skonečali, ker se zdaj ceste ni...

In potem se je začelo. Po prvi svetovni vojni namreč. Vsake volitve so prinesle svoje obljube. Vsak poslanec je v svoj volilni program uvrstil to cesto. In so volili, merili, volili, merili. Ljudje so nekaj časa verjeli, pozneje pa

izvoljeni poslancev več niso na ramenih nosili okrog cerkve in gostiln. Podvolovljecani pa tega niso mogli razumeti. Namreč, zakaj se ta problem s cesto ne premakne z mrtve točke. Mogoče bo malo jasneje, če zapišemo še besede starega Fludernika z Lubnega, ki jih je izrekel na sreskem načelstvu v Gornjem gradu. Tedanji tajnik občine v Lučah in oskrbnik koč na Korošici, stari Suhec, uradno Franc Dežman, je na tej seji srezkega načelstva namreč zastopal interese Lučanov in Podvolovljecanov ter pobaral, kako je s cesto. Takrat pa je vstal omenjeni Flubernik in takole djal:

«Če to cesto v resnici zgrade, si mi pripni črne kravate in stopi v sprevo, ker nam bo umrla mati...»

To so bile globoke besede, ki so tudi Lučanom in Podvolovljecanom začele svitati meglo v glavi. S cesto bi namreč kmetje začeli prodajati les za Kranjsko, potem pa adijo trgovina, žage in bel kruh onih iz spodnjega konca, ki so od tega lepo živeli. No, ja, tako zelo ravno ni bilo, kajti medtem je zaradi teh bajne nekaj zelo trdnih kmetij v Podvolovje-

NOVO UPANJE IN NADE

Končno se je po vseh meritvah, za spremembo so poslanci cesto merili zdaj po levem, pa zopet po desnem robu doline, včasih celo po dvoriščih, pojavil le eden, ki je zadevo dobro zagrabil. To je bil domačin, Rasto Pustoslavšek, Kumarov, poznejši urednik »Jutra«. Zal pa je vmes zopet prišla vojna.

Danes nekateri trdijo, da je za enega izmed neuspehov zopet kriv Lubnec, tokrat Lakner, ki se je nekoč s kranjskega s kolesom vračal proti Lučam. Pri cerkvi Sv.

Pri meritvah pred volitvami po iridesetem letu so nekoč cesto trasirali tudi čez Obcirjevo dvorišče. Točno po sredini...

Antona mu je z zobnika zdrknila veriga, drvel je po cesti navzdol in na sredji ceste za nekim zavojem treščil v — teodoht, s katerim je Skupina pravkar zopet merila in načrtovala cesto za bodočega poslanca. Malo naprej je na tem delu ceste prišlo še do enega pomembnejšega trčenja. Lanj sta z avtomobilom trčila občinski sekretar in luški župnik. Izstopila sta iz vozil, pregledala vsak poškodbo svojega voza in se razšla. Sodnik za prekrške pa je oba udaril s petdesetimi dinarji globe. Da ne bi bilo zamere.

Po vojni o, zdaj pa je šlo za res. Lučani in Podvolovljecani so bili vzhiceni nad prizadevnostjo. V času, ko so obnavljali pogorišča, niso mislili na povezavo s kranjsko, tudi zaradi razlastitev. Pozneje pa zopet. Končno je cesta prišla v program Gozdnega gospodarstva v Mozirju in gosposke v roke Desj. Kozic, pri sedanjem GLIN-u. Nato v program Republiškega cestnega sklada, kjer je izpadla, pa zopet vznikla.

Toda Desa je medtem mo-

rala trasirati in graditi ceste drugje, kjer so bili večji interesi podjetja in je pred dvema letoma šele prišla do Podvolovljeka. Doslej je tam zgrajeno 2,5 km ceste, do sedla, oziroma Kranjskega Raka pa manjka še dober poldrugi kilometer. Z elegantno pentijo se zdaj cesta zaključuje ob hudourniku za Obcirjevimi njivami.

Obcirjevi fantje, s Petrom in Janezom smo se pogovarjali, so dejali, da so doslej sami prispevali okrog 200 kubikov lesa v obliki samoprispevka, pa ga bomo še, samo, da bi v hribu zopet začeli ropati stroji. Mlinar iz Podvolovljeka nam je poleti omenjal, da bi mogoče uspeli pritegniti še armado, tako, kot v Podoljševi in drugod.

Bogomir Supin iz Luč, upokojeni gozdni uslužbenec, ki zdaj vestno opravlja več funkcij in med drugim vse dogodke tudi pridno beleži, meni, da je tokrat podvolovljška cesta požrla tovarna v Nazarju. GLIN je zaradi nove tovarne iveric nekoliko zategnil pas tudi na račun

gozdnih cest.

Ko smo se v megli in mrazu tokrat vračali s kranjske strani na Stajersko, smo poskušali v tem uzreti ogenj. Tu bi naj namreč, mislimo na sedlo Volovljek, letos direktor GLINA ob svečanosti, ko bi končali z meritvami, spekel na ražnju jagnje. Pa niso strasirali do konca, zato tudi ognja ni bilo. Nič hudega, je pa zato ta cesta v programu Republiškega cestnega sklada, ki govori o razvoju cestnega omrežja Slovenije v naslednjih tridesetih letih.

Skoraj bi pozabil zapisati, kje je Podvolovljek. Tjakaj se pride, če v Lučah ob kapeli zavijete v levo ob Lučnico. Šteje 45 hiš in vikend. Je dvoje gostiln, ena cerkev, nekaj, devet kmetov, ki so izvedli kmetijsko revolucijo, premorejo več žičnic za mlakaj neraziskanih podzemnih ko in bodo od letog naprej imeli vsako leto mlekarški likof. To je tam, kjer na predvečer tega likofa dajo kravam za večerjo grozdje. Na predvečer stote obletnice, ga niso.

NENAVADNO: MATEMATIKA KONJICEK

Glavo stavim, da bi anketa med šolarji in dijaki o tem, kateri predmeti jim delajo največ preglavic, matematiko spravila med prve tri po stopnji nepriljubljenosti. Toda ta »bav bave nima svojih častilcev samo med učitelji in profesorji matematike, kot bi površno mislili in sklepali. Matematika je tudi mladim možganom lahko konjiček in prav nič ne moti navdušenosti nad pustolovščinami Karla Maya ali Julesa Verne.

Prosim, izvolite, dva taka primerka:

ROMAN MATEK in IVO GORENJEK sta fanta kot vsi vrstniki. Zivahna, morda tudi malce nagajiva, vedoželjna, skratka gimnazijska prvošolca. No in vendar bi prenekateri resen možak bil v zadregi v igri števil, ki jih ta dva fantiča igraje obvladata. njuno nagnjenje do matematike je odkril njun osnovnošolski profesor matematike Ivan Leskošek v Radečah. Njegov trud ni bil zaman. Fanta sta mu z republiškega tekmovanja, prej pa še z občinskega, prinesla prvi mesti: Roman prvo, Ivo drugo. No-

Roman Matek, zlati...

in Ivan Gorenjec, srebrni

silca zlatega in srebrnega Vegovega znaka, Vegovega imena pač ne obesijo na prsi pod puhlo glavo, sta dala radeški osemletki svojstven sloves, kraj sam pa je ponosen nanju, zato ju je, kot tudi njunega učitelja, uvrstil med letošnje nagrajence ob krajevnem prazniku. Ivo ki je iz socialno šibkejše družine, je dobil že kot srednješolski začetnik štipendijo, oba pa sta od jeseni dijaka celjske gimnazije.

»Za njun prejšnji uspeh nisem vedela, ko pa sem videla, da precej odskakujeta od večine, sem pogledala v matični list in bilo mi je precej jasno, zakaj sta z lahkoto rešila nalogo, ki je bila za večino problem.«

Tako profesorica matematike na gimnaziji, profesorica Zirovnikova, ko smo se zanimali za njun uspeh v zahtevnejšem šolskem zavodu.

O sebi fanta bolj kritično sodita. Pravita, da so imeli šele 40 ur matematike in da jima znanje, ki je zadostovalo za zmago med osnovnošolskimi tekmovalci ne bo dolgo v prednost. Pri pisanju matematične naloge sta zamenjala uvrstitev. Tokrat je bil Ivo boljši od Romana.

Načrti? Po Vegovih stopinjah? Po Einsteinovi sledi?

Kje pa. Prezgodaj. Do integralov je še dolga pot.

Da se le ne bi izneverila matematiki. Premalo jih je, ki bi jim bila konjiček, da bi bilo vseeno. J. KR.

Idilična alpska dolinica Podvolovljek v prvem znamenju letošnjega snega.

NI NAS »VKRCAL«

Dne 13. 12. 1970 sem hotel potovati iz Smarja v Sentvid z avtobusom, ki vozi iz Pregrade za Celje in ima odhod iz Smarja ob 19.20 ter je last Izletnika iz Celja, vendar mi je sprevodnik to onemogočil, kakor tudi dvema drugama potnikoma, češ, da jemlje potnike samo za Celje, za druge postaje pa ne. Videl sem, da je bilo nekaj stojšč še na razpolago, kar sem mu tudi povedal. On je samo nekaj v jezi zagodrnjal, zaloputnil vrata in dal šoferju znak za odhod. Trije potniki smo ostali v Smarju, kljub temu, da so ravno tu trije izstopili. Sprašujem se, čemu to? Zakaj je bilo na avtobusu prostora samo za potnike, ki bi se peljali v Celje? Ali je ta vožnja izpolnila svoj namen, ali ni bila namenjena vsem, ali samo tistim srečnežem, ki so se peljali do Celja in ne nazadnje, kako dolgo bo še obstajala objestnost nekaterih sprevodnikov, oziroma njihova zavest, da nekaj pomenijo in da na ta račun lahko delajo kar hočejo. Ta vprašanja niso namenjena samo njim, ampak celotnemu kolektivu Izletnika, na katera bi rad dobil tudi odgovor. Prepričan sem, da so oni bolj odvisni od potnikov, kakor potniki od njih in da je njihov obstoj odvisen od potnikov. Izgleda pa, da se nekateri tega pri Izletniku ne zavedajo, tudi v kritičnih trenutkih ne in tako kvarijo ugled svojemu podjetju.

Ker služujem, oziroma nadomeščam v različnih krajih, sem večkrat vezan na ta avtobus in priznati moram, da ni bil to prvi primer, razlika je le v tem, da sem tokrat ostal, avtobus je odpeljal, pa čeprav ni bilo toliko potnikov kot drugičkrat. Nekateri si težko zamislijo, kako je, če si službeno odsoten po 24 ur, kjer za nekaj ur miza zamenja posteljo in tako ni pravega počitka, na koncu pa naletiš še na sprevodnika, ki ti onemogoča vožnjo domov in te pusti na cedilu tako, da moraš čakati drug prevoz, ali pa greš zopet spat na trdo.

Ker je to zvečer zadnja avtobusna zveza med Rogatecem in Celjem, bi se morali pri Izletniku ob nedeljah malo bolj potruditi, da bi zvozili potnike, ne pa da jih ob težkih in neprimernih besedah, ki so vse kaj drugega kot prijazne in človeške, puščajo čakati potnike naslednjo prilžnost, če ta sploh pride.

Jože Regoršek
Sentvid

IŠČEMO STREHO

Uvodoma hočem omeniti, da ne želim nikogar žaliti ali se spuščati v stvar, ki čaka na dejanje, o katerem razmišljanje ni prazno. Niso mi znani urbanistični načrti, opravičljivo pa je, da se v imenu mnogih ustavim pri tem.

V mislih imam ljudi — delavce, delavke, ki se po utrudljivem delu v tovarnah vračajo v svoje domove. Ne oziraje se na letni čas ali vreme, stoji, posebno ob delovnih izmenah, številna množica na avtobusni postaji »Zidanšek«. Mnogo se piše in govori o zaščiti delavca v tovarnah. Veliko se je tudi že storilo. Prav pa je pomisliti na delavca

tudi takrat, ko je delovno mesto že zapustil. Tako sem prepričan, da si želijo na tem razoranem postajališču skromno zavetje. Nihče si ne želi hotela, le strehico nad glavo. Ne mislim grajati »Izletnika«, saj si to podjetje zlasti v zadnjem času mnogo prizadeva, da pride v sleherni kotiček naše lepe bližnje in daljnje okolice. To postajališče se nahaja v objemu močnih in uglednih tovarn. Mar se tej želji in potrebi ne bi dalo ugoditi?

Potniki, ki čakamo, smo delavci, matere z otroki, starčki. Bolnik ali turist ne najde skromnega postajališča tudi v priklupnem zdravilišču, v Dornbi.

Omenim naj končno še to, da je avtobusna postaja v Strmcu pri Vojniku občanom v vzor in ponos.

M. S.

TUDI SAMI BI SI LAHKO POMAGALI

Da je Kozjansko še nerazvito, je dejna krivda tudi nas Kozjancev samih. Čakamo 25 let, da nam bo kdo prinesel napredek; to je popolnoma zgrešeno. Imeti bi morali več dobrih organizatorjev in jim z moralno podporo omogočiti, da bi se uveljavili. Ceste in vodovode sicer risamo uredili brez velikega truda naprednih ljudi, vendar so ureditev marsikje občani tudi ovirali.

Kot da so si na posvetu avgusta lani zamislili predsedniki občinskih skupščin, bi bila za gospodarski napredek Kozjanskega zelo pomembna cesta Sentjur—Planina, nato pa še cesta proti Bistrici ob Sotli. Vaški organizatorji bi morali zaprositi za pomoč gozdna gospodarstva, krajevne skupnosti, občinske skupščine in druge, pa bi svoj delež verjetno prispevala tudi republika, tako da bi se s časom izmotali iz zaostalosti.

Zdi se mi tudi, da se Kozjansko preveč širi; morali bi pod tem imenom ohraniti okoliš iz 1944. leta. Če pogledamo, koliko podiramo in na novo gradimo, moramo priznati, da je vmes tudi marsikaj nepotrebnege. Več racionalnosti ne bi škodovalo in našo razvitost bi dvignili na višjo raven.

Jože Perčič

VESTI IZ EMO

Ni še dolgo tega, ko je bil v EMO občni zbor sindikalne organizacije. Na podlagi vnaprej pripravljene gradiva so delegati razpravljali o številnih vprašanjih življenja in dela kolektiva — predvsem o tistih, pri rešitvi katerih lahko odigra sindikat zelo odločujočo vlogo. To so zlasti — osebni dohodki, kadrovska politika, samoupravljanje, rekreacija in druga področja. Naš posnetek prikazuje delegate med razpravo.

**DELOVNI KOLEKTIV
TOVARNE EMO
ŽELI
VSEM BRALCEM
NOVEGA TEDNIKA SREČN
IN USPEŠNO
NOVO LETO!**

VELIKO SREČE IN USPEHOV V NOVEM LETU 1971

VAM ŽELI OBRATNO PODJETJE

MIZAR CELJE
Aškerčeva ulica

5 000 KILOMETROV PO CESTAH AVSTRIJE, ČEŠKOSLOVAŠKE, ZVEZNE REPUBLIKE NEMČIJE, NIZOZEMSKJE, BELGIJE, FRANCIJE, ITALIJE IN JUGOSLAVIJE

6

POTEKANJE
PO
EVROPI
MED
SONCEM
IN
DEŽEM

Predno smo se odpravili na dolgo, za marsikoga izmed nas najdaljšo pot v dosedanem kratko odmerjenem življenju, je bilo med zelo pomembnimi vprašanji, kako bomo prekorščevali meje med posameznimi državami stare Evrope. S tistimi, s katerimi smo se pogovarjali pred odhodom je bilo nekako takole: eni so trdili, da ne bo nič hudega, drugi, bolj ekstremni pa ravno obratno. Tako nekako, da bi na kakšni meji lahko pričakovali celo samega hudiča ali še kaj več! Oboji so seveda bili na vso moč pametni. Do našega daljšega sprehajanja po Evropi smo jim verjeli. Obojim. Potem, ko smo prešli nekoliko mej pa smo se vse bolj začeli nagibati k onim prvim, ki so trdili, da ne bo nič hudega. In res tudi ni bilo. Na nekaterih mejah so bili cariniki ali pa oni možje z pištolcami za pasom, zelo miroljubni, podobni pravkar skotenim mačkom. Morda je bil vzrok za lep, muckast sprejem tudi v veliki sposobnosti naših vodičev, ki so v na mejah prisotne ljudi natrosili kopico lepih besed o maturantih, maturantskem izletu, samostojnem kuhanju, življenju pod šotori in z eno samo željo videti za majhne denarce velik del dežel in kulturnih umetnih stare Evrope. Skratka, bilo je vse O. K. Resnično. Bili so celo toliko »nesramni«, da so nam dali v potne liste zadnji žig kot dokaz ob prehodu iz ene v drugo državo na nemško-nizozemski meji. Seveda Zahodni Nemci! Potem pa nič.

Dolgo nič. Tja skozi mejo Nizozemska — Belgija pa Belgija — Francija, Francija — Italija in ne nazadnje tudi Italija — Jugoslavija! Tisti, ki zbiramo v potnih listih tudi žige oddane ob prehodu mej dveh držav, smo bili zlasti razočarani. Kljub temu pa nam je bilo lepo. Edina želja vseh je bila, da bi bilo vedno tako, da bi vedno pozabljali na formalizem, ki razdeljuje ljudi in da bi takšen način vnesli v dušo vsakega Evropejca, vsakega živčnega človeka na zemeljski obliki leta 1970! Vse to bi pomenilo manj težav, manj nestrpnosti, ki ne bi smela biti prisotna med pametnimi, za lepim hotelimi ljudmi.

Bila je lepa nižina. Široka polja. Cesta, široka, napeljana med polji kot dolg siv elastičen trak. Kolone avtomobilov. Ob robovih hišice, pred njimi pa vrtovi. Vrtovi polni rož. Pisanih. Pa majhne hišice kot v pravljici o Janku in Metki. Nebo je bilo tisti dan sivkasto in spominjalo je, da je v bližini veliko morje. Veliko vode. Trava napolnjena s kravami, napajalniki in tradicionalnimi holandskimi mlini pa je bila tako osvežujoče in prijetno zelena. Zelena barva vedno osvobaja. Človek se sprosti, ko vidi velike površine zelenih barv. Daleč okoli nobenih gozdov, še manj gričev. Vsaj majhnih. Sama ravnina. Zanimivo, tista pokrajina nas ni ubijala. Lepo je bilo gledati čudovit red, ki kot voda vodovod napaja majhno, vendar urejeno holandsko deželo.

Označenost cest je na holandskem takšna, da bi — z malo pretiravanja in seveda v avtu! — vozil lahko z zavezanimi očmi. Tabele, ki označujejo posamezne kraje, so izredno vidne in postavljene po večkrat že pred odcepom z glavne ceste na stransko cesto. Vožnja po takšnih cestah ne utruja, saj ni treba iskati prometnih znakov z Aladinovo svetilko kot na primer v Belgiji ali Franciji, kjer so postavili prometne znake kar za vogale hiš in še to na tla. Napisli so nečitljivi in nevidljivi na majhnih tablah.

Taborimo ob glavnem letališču pred Amsterdamom. Takšnega prostora za kampiranje še nisimo videli. Fantastično urejene travnate površine razdeljene z lepo porezanimi in obrezanimi okrasnimi grmiči, v posebni stavbi pa kopalnice s toplo in mrzlo vodo, sanitarije, pralnica, posebni prostori za britje in seveda prostori za pomivanje posode ter kuhinje. Skratka — popolno! Pred vhodom v tabor pa še nekaj manjših trgovinic z vsemi potrebnimi stvarmi za kampiranje, hranjenje itd. Posamezni travnati oddelki pa so povezani s asfaltiranimi cestami. Kaj še hočeš več? Morda — seveda po dolgi in naporni vožnji — malo spanja! Kljub temu, da bi ga lahko dobili, nam popotovalna žilica ni dala miru, da si že prvi večer našega prebivanja pred Amsterdamom, ne bi ogledali nekaj njegovih zanimivosti.

Majhen prostor. Točili so pijačo.

Nazaj grede nam je bilo topleje, kljub temu da nas je tudi tam napadal dež. Kaplje so bile debele kot pikapolonice. Razlika je bila v tem, da niso bile rdeče. In seveda črne. Bila je meditirajoča noč.

Tudi pri meni v šotoru. Atlet, ki je spal poleg mene, je vseskozi treniral. Ves denar je zapravil za sadje in pecivo pa športno opremo. Bil je neutrujen. Po mehki travi je tekal gor in dol pa seveda nabiral kondicijo za nastope v domovini. Pravil je, da s treningi ne more in ne sme prekiniti. Prav je imel.

Drugi, ki nama je delal družbo — seveda v šotoru — je bil tehnični umetnik. Pravzaprav začetnik tehničnega umetnika. Slikar. Ljubitelj lepih slik. Kupil si je skicirko in risal. Narisal je eno samo sliko. Eno skico. Krakli. Nedokončano ljubezen. Otožen pogled dekleta, ki ji v ozadju delajo družbo značilne nizozemske ladjice. Kako romantično! Kako lepo! Drugi ga niso razumeli. Dušo pa je imel čisto in hotel je veliko. Ni bil zmožen sedeti sredi okolja, ki je za majhen denar prodajalo nekurantno blago, bil pa je zmožen ure in ure presediti na napihnjeni blazini sredi šotora, kjer mu je roka varno in rahlo plavala po belem listu skicirke. Risal je ljubezen. Slika mu jo je nadomestila. Bolj ko smo mu pravili, da to ni nič, da slika ne more in ne sme biti nadomestilo za nekaj stvarnega, neuslušanega, bolj nas je prepričeval o nasprotnem. Pustili smo ga naj ostane pri svoji trditvi. Po-

KOLO: III

AKCIJA »TEDNIKOVI PARI«

KUPON 1

NAROČILNICA

STARI NAROČNIKI

Priimek _____

Ime _____

Kraj _____

Ulica, št. _____

Pošta _____

Datum _____

Podpis _____

NOVI NAROČNIKI

Nepreklicno naročam NOVI TEDNIK najmanj za dobo enega leta.

Priimek _____

Ime _____

Kraj _____

Ulica, št. _____

Pošta _____

Podpis _____

IZREZITE IN POSLJITE NA NAŠ NASLOV

TEDNIKOVI PARI – TEDNIKOVI PARI

Uredništvo NOVEGA TEDNIKA razpisuje veliko nagradno akcijo TEDNIKOVI PARI za pridobivanje novih naročnikov. V nagradni akciji lahko sodelujejo naši redni naročniki in to ne glede na to, koliko časa so že naročniki na naš časnik. Gre torej za pridobivanje novih naročnikov NOVEGA TEDNIKA. Naš dosedanji in novo pridobljeni naročnik tvorita skupaj »TEDNIKOV PAR«. Nagradna akcija bo trajala šest kol, v vsakem kolu pa bomo po štirih zaporednih objavah naročilnice s kuponom izvedli žrebanje denarnih nagrad. V vsakem kolu bo žreb med srečne dobitnike razdelil naslednje nagrade:

1. nagrada 100.000 starih dinarjev.
2. nagrada 50.000 starih dinarjev.

3. nagrada 30.000 starih dinarjev.

4. nagrada 15.000 starih dinarjev.

5. nagrada 5000 starih dinarjev.

V žrebanje za nagrade bo vključen vsak star naročnik, ki bo v ENEM KOLU PRIDOBIL VSAJ ENEGA NAROČNIKA.

Naročnika, ki bo v okviru te akcije pridobil največ novih naročnikov NOVEGA TEDNIKA bomo ob zaključku akcije posebej nagradili.

Med sosedi, sorodniki, prijatelji in znanci boste prav gotovo z lahkoto našli nove naročnike NOVEGA TEDNIKA. Uredništvo si pridržuje pravico, da akcijo po številu kol skrči ali pa razširi. V predvidenih šestih kolid bomo med stare naročnike RAZDELILI PREKO MILI-

JON STARIH DIN NAGRAD. Sodelujte tudi vi, morda bo sreča pri žrebanju naklonjena prav vam!

Danes objavljamo naročilnico in prvi kupon tretjega kola. Hitro pridobite novega naročnika NOVEGA TEDNIKA, izrežite naročilnico, jo čitljivo izpolnite ter nalepite na dopisnico (ali pa pošljite v kuverti) in jo pošljite na naslov: UREDNIŠTVO NOVEGA TEDNIKA, CELJE, Gregorčičeva 5. Pod naslov OBVEZNO PRIPISITE »TEDNIKOVI PARI«.

Zelimo vam obilo uspeha pri zbiranju novih naročnikov in še več sreče pri žrebanju, kajti denarne nagrade so lepe.

ZE EN PRIDOBILJEN NAROČNIK NOVEGA TEDNIKA VAM LAHKO PRINESE STO TISOCAKOV NAGRADE!

PRI TRETJENAGRAJENKI PRVEGA KOLA »TEDNIKOVIH PAROV«

TOKRAT NEPRIČAKOVANO IZŽREBANA

AMILIJA ČERNILA JE S PRIDOBITVIJO NAROČNIKA IZGUBILA OBČUTEK, DA Z NAGRADNIMI IGRAMI, KRIŽANKAMI NIMA SREČE.

Emilija Černila, prosvetna delavka na osnovni šoli v Frankolovem je prešla v I. kolu Tednikove akcije III. nagrado v znesku 300 dinarjev. Bila je, kajpak, presenečena in ob našem obisku nam je zaupala, da doslej vzlic sodelovanju na številnih nagradnih tekmovanjih, sre-

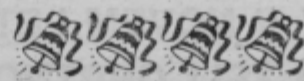
ski dolini, živi pa v Frankolovu največja želja pa je prikolovem, kjer si je tudi mernejše družinsko stanovanje ustvarila družino. Njena vanje.

ča njej nikoli ni bila naklonjena.

Tov. Černila je naročnica Tednika že 4 leta, saj si je domači list naročila kmalu po prihodu s študijem v Ljubljani. Kdaj pa kdaj tudi kaj napiše za Novi Tednik, vendar pravi, da se v Frankolovem zgodi premalo novega.

Tednik prebere od prve do zadnje strani, ker jo zanimajo novice in dogodki s širšega celjskega območja. Rojena je v Savin-

ŽREBANJE
TEDNIKOVIH
PAROV

V prostorih uredništva Novega tednika, v Celju, Gregorčičeva 5, je bilo v soboto, 26. decembra žrebanje 2. kola nagradne igre »TEDNIKOVI PARI«. Žrebanje je opravila komisija, ki so jo sestavljali: Zvonko Koren, Mira Lah, Marinka Knafelc, Bernard Strmčnik in Meta Pokleka. Nagrade prejmejo:

1. nagrada 1.000,00 din Branko Volf, Breg 2, Celje
2. nagrada 500,00 din Rudi Retuznik, Blato 14, Slovenske Konjice
3. nagrada 300,00 din Ivan Stante, ulica 29. novembra 47, Celje
4. nagrada 150,00 din Franc Zupanc, Polžnica 2, Laško
5. nagrada 50,00 din Marija Kovačič, Kozje 81

Vsem izžrebancem iskreno čestitamo in sporočamo, da jim bomo nagrade poslali po pošti — še pred novim letom.

Več o nagrajencih pa bomo poročali v prvi številki Novega tednika v letu 1971. Srečno.

Uredništvo

ZA
NOVO LETO

IMA

TRGOVINA S POHIŠTVOM

SLOVENIJALES

CELJE, ZIDANŠKOVA 10

od 28. XI.
do 30. XII. 1970PRODAJO
MANJVREDNEGA
BLAGAPOPUST 50 %
KREDIT DO 6.000 dinPIVOVARNA
LAŠKO

ČESTITA VSEM
SVOJIM ODJEMALCEM ŠIROM
DOMOVINE
OB NOVEM LETU
IN JIM ŽELI PRIJETNO PRAZNOVANJE.

RADIO CELJE

ODDAJA „PO VAŠI IZBIRI“

KUPON 24

Naslov željene skladbe _____

Izvajalec _____

Vaš polni naslov _____

(Poslati v pismu ali nalepiti na dopisnico — na naslov Radio Celje — za oddajo Po vaši izbiri)

PAVLA ROVAN

NAJLEPŠE DARILO

»Končano!« je dejal trpko zdravnik in roka mu je omahnila ob telesu. S stisnjenima ustnicama se je obrnil od operacijske mize k umivalniku, srepo pogledal v luč, ki je razsvetljevala blede, strpinčeni obraz mlade žene in si slačil gumijaste rokavice, oškropljene s krvjo. Vrgel jih je na podstavek, se obrnil k medicinski sestri, ki mu je hitro in neslišno prožila pomoč in sklonjen, umivajoč svoje roke, nadaljeval:

»Kako naj mu povem? Vem, da nestrpno čaka v čakalnici. Kako naj povem njej, ki je trpela in trdno upala, da ji rešim to, kar je ljubeče pričakovala — otroka?»

Hlastno je spil kozarec vode in se bolešno nasmehnil.

Mislil so mu pohitele v čas, ko je prvič prišla v ordinacijo in svojo slutnjo povedala tiho, sramežljivo. V tisti sramežljivosti je bilo toliko sreče, da ji je oči zameglila sanjavo. — Tako sem srečna — je ihtela in stukala v torbici za robčkom. Nato je ljubko in zmedeno med pripovedovanjem venomer odpirala in zapirala torbico, ter zrla preko stola v instrumentarij.

Preiskava je potrdila njegovo slutnjo. Otroka, ljubkega lastnega otroka ne more, ne sme imeti... V nevarnosti je njeno življenje.

Vse njegovo prepričevanje je bilo takrat zaman. Hotela je imeti otroka. Zaman bo vse njeno trpljenje, to je vedel že takrat. Čudovita žena!

Sedel je in zamahnil z roko. S komolcem se je naslonil na mizo in odsotno premišljeval...

— Kaj je sreča? — Sreča v tem težkem primeru?

Sreča zanjo bi bil otrok. Sreča pa je v tem, da je ostala živa. Da, v njeni srečo je kanila grenka kaplja...

Sunkovito je vstal in dejal sestri Staša:

»Otrok ne bo več imela. Ali bi ji Vi sestra pred odhodom

to nekako bolj jasno povedali. Vendar bodite previdni, zelo jo bo prizadelo. Zelela si je celo tri otroke.»

Sestra in zdravnik sta se bolešno nasmehnila drug drugemu. Na stečaj so se odprla velika vrata operacijske sobe. Predno sta jo bolničarja odpeljala, sta se zdravnik in sestra zazrla v njeno lice, ki se je polagoma začelo oživljati, lesketajoči se svetli lasje so ji padali na čelo in komaj opazno je premaknila ustnice.

»Hitro, hitro!« je dejal zdravnik. Vedno se je bal tistih vprašujočih, široko razprtih oči žen, ki je usoda iz njih trgala bitje, da jih potem kruto osamljene pusti polne materinske ljubezni, ki se razrašča v nepopisno bolečino. Takih oči se je primarij vedno izognil. Tem iščočim očem je odgovarjala sestra Staša.

Čez štirinajst dni se je mlada žena vrnila domov. Nemrjo je zrla Milena v prazno košarico, ki je samevala v kotu spalnice. Bridko se je ob njej razjokala.

Iz sosednje sobe se je s trudnim korakom približeval Dušan. Obstal je sredi sobe in niti besede ni spravil iz sebe. Neodločno se je obrnil in počasi odšel.

Tudi naslednje dni, mesece in leta je bila sama s svojo bolečino. Dušan je zahajal vedno bolj pogostoma v družbo svojih nekdanjih prijateljev. Večkrat je prišel domov šele proti jutru in Milena je razočarana spoznala, da je ves dom zastrt z nečim neznanim, česar prej ni poznala in se ji je zdelo, da je vse brezupno. Kako se bo končalo? Ali ni ta senca, ki ju obkroža kakor plaz, ki bo zdvijal čez njuno življenje in pome-

tel, kakor pometejo jesenski vetrovi z vrhov suho listje. Misel v njeni boleči notranjosti je trdila, da sreča dveh ljudi ni odvisna od rojstva otrok.

Kako dobro je razumela Dušana... Za novoletno jelko je lani nakupil košek daril in jih poneseš sosedovim otrokom. Ves razigran in vesel se je vrnil. Potem je sedel v naslonjač in s knjigo v roki vzdihnil. Ni saj ni obračal listov. Tega se je tako živo spominjala.

Ali se bo to ponovilo tudi letos?

Trudna in izmučena od duševnega nezadovoljstva je odšla v mesto. Mimo razkošnih izložb, polnih igračk in sladkih dobrot je tavalala brez cilja in pospešila korake, kakor da bi čutila za hrbtom grozečo nevarnost. In nekaj težkega je leglo v njeno srce, ga stiskalo in utrujalo. Okoli nje je živahno utripalo vriskajoče življenje. Otroci vseh starosti so se gnetli in preivali med stojnicami in pred izložbami. Prebrisan razkodranček je dregnil v pajace, da so se zagugali na vrvič. Plavi očesci sta se mu zasvetili in odprl je ustka v pričakovanju. Pajac pa se ni dotrgal, razočaran je mali porednež odhitel proti drugi stojnici.

Mileno je vleklo dalje, nekaj ji ni pustilo, da bi se ustavila. Pustila je za seboj živčav novoletnega sejma in gnana od neodoljive sile je hitela proti veliki stavbi. Iskala je oporo ob ograji, naposled se je povzpela po kamnitih stopnicah. Približevala se je cilju. Vedno trdnjeji je postajal njen sklep, vedno jasnejši obrisi otroka v njeni očeh. Videla ga je v mislih, dvigal je ročici in klical »mamica».

To je bila njena želja, ki ji je usoda do danes ni naklonila. Vse drugo je bilo brezpomembno in v tem trenutku tudi ni hotela misliti na nič drugega.

»Pridite,« ji je večkrat v razgovoru dejala medicinska sestra iz Dečjega doma, ki jo je poznala iz težkih dni v bolnici.

»Imam Alenčico, ki nima očeta, ne matere.«

Bila je to deklica dveh let. Prestavljala je svoje drobne nožice in se tako ljubko smešljala. Veter ji je na vratu česal svetle laske, da so ji poredno frfotali okoli obraza. Z drobnimi prstki si je neutrudljivo popravljala kodre s čela in oči. Kakor brezskrben metuljček je skakljala Alenčica od grma do grma in čebljala.

Vse te slike so oživele pred njo.

In zdaj je Milena stala na hodniku Dečjega doma.

Sestra ni spraševala. Segla ji je v roko in tiho dejala: »Pripravim jo — vam jo res radi izročimo, četudi nam bo težko po njej!«

Samo nekaj trenutkov, nekaj korakov — in pred njo je stala ljubka deklica — sončni žarek življenja. Sklonila se je k njej in jo stisnila v svoje naročje. Po licu so ji polzele solze, solze veselja. Alenčica je čebljala... Ni še mogla razumeti, da se ji ta trenutek odloča življenje v topleni, družinskem krogu.

Mrak je padal počasi skozi nastopajočo meglo, dan se je poslavljaval in svetlobni utrinki neonske luči so že razsvetljevali mesto, ko je Milena hitela z najdrogocenejšim darilom proti svojemu domu.

Košarico je že pred tedni zamenjala za belo posteljico. Tja

je položila otroka, ki mu je dala tudi svoja materinska čustva, svojo ljubezen, svoje srce.

Tudi Dušan se je naposled vrnil iz mesta domov. »Pojd, greva silvestrovat,« ji je dejal. »Pravzaprav sem pozabil na novoletno darilo. Sicer pa si ga gotovo kupila sama« — in brezbrizno sedel za mizo.

»Da!« je mirno poudarila Milena.

Odprla je vrata spalnice, prižgala luč in nestrpno potegnila Dušana k posteljici...

Obilo jo je nekaj toplega in vse prej tako dobro premišljene besede, so ostale neizgovorjene...

»Poglej darilo,« je šepetala. »Alenčica ji je ime, kakor bi bilo ime najinemu otroku, če bi bila deklica« je še tiho izgovorila in prisrčna milina se ji je razlila po licu.

Dušan je bil trenutno presečen in brez besed. Nekoč sta se res pogovarjala o tem, vendar dolgo je že od tedaj. V veseljačenju s prijatelji je že popolnoma pozabil na ta razgovor. In zdaj je občutil, kako krivičen je bil do žene, čutil je, kako je bila osamljena v svoji boli in hrepenenju po otroku. Stala je ob njem lepa kakor dozorel sad na drevesu. Čutil je, da se v tem trenutku v duši bori z njim za svojo srečo. Ta borba čustev je žarela iz njegovega obraza.

Objel jo je.

»Prav si storila, to bo najin otroka, je dejal in jo poljubil.

Stala sta pred največjim darilom življenja. Verjela sta v svojo novo srečo, v nov svet vedno se ponavljajočih in nedokončanih pravilic, polne nepopisne lepote. Vstopila sta v svet otroka.

Dušan in Milena sta silvestrovala doma v tihi, neskaljeni sreči. Nista bila več sama. Alenčica je napolnjevala in ogrevala dom. Njuno življenje je bilo spet polno lepote in ljubezni.

ZGODBA O NEVIDNEM ČLOVEKU

H.G. WELLS

35 Roman poklanja svojim strankam in bralcem Novoga tednika

KOMBINAT ŽALEC

(Nadaljevanje)

Krvavi kol je vrgel med koprive. Očividno je opustil amero, zaradi katere si ga je vzel s seboj. Ni dvoma, da ga je pogled na njegovo žrtev, na njegovo prvo žrtev, ki mu je krvava in razmesarjena ležala pri nogah, pretrel in vendarle vzbudil kesanje v njegovi sicer sebični duši.

Po uboju se zdi, da je šel preko polja. Ljudje pripovedujejo o glasovih, ki so jih bili čuli ob sončnem zahodu na polju blizu Fern Bottoma. Čuli so jok in smeh, vzdihovanje in ihtenje in kričanje, vse vprek. Šlo je čez letašišče in utihnilo v daljavi med griči.

Medtem je nevidni človek brez dvoma že tudi zvedel o Kempove odredbe. Hiše je našel zaklenjene, kolodvore zaprte. Postopal je kje krog gostiln, bral Kempov razglas, gledal gruče ljudi, ki so iskali po poljih in gozdovih, čuli klanje psov.

Umeven nam je njegov obup, ko je sprevidel, da je svojim lastnim pripovedovanjem dal Kempu v roke

orožje zoper samega sebe. Seveda se je ognil svojim zasledovalcem, pa tisti dan vsaj je bil malosrčen in brezupen.

Ponoči pa je gotovo počival in se najedel. Kajti drugo jutro je bil spet prejšnji človek, odločen, poln moči in samozavesti, jezen in zlovoljen, pripravljen na svoj zadnji boj zoper človeštvo.

XXVII.

DR. KEMP OBLEGAN

Tisto jutro je dobil Kemp čudno pismo, list zamazane papirja.

»Vražje bistroumni in delavni ste! Čeprav ne vem, kaj hočete s tem doseči. Začeli ste boj zoper mene. Ves dan ste me lovili, nočni počitek ste mi hoteli vzeti. Toda dobil sem jesti viklub vsemu in igra se šele začenja. Tole pismo vam oznanja prvi dan strahovlade. Port Burdock ni več podložen kralju — povejte to policijskemu komisarju — ampak je podložen meni — samodržcu! Danes je prvi dan prvega leta moje vlade, vlade Nevidnega človeka! Prvega! In prvi dan bo prva obsodba, kot svarilen zgled. Človek z imenom Kemp bo obsojen. Smrt prihaja zanj. Naj se zaklene, naj se skrrije, naj postavi straže krog sebe, naj si naredi oklep, ako hoče — smrt, nevidna smrt prihaja! Igra se začenja, smrt prihaja! Gorje vam, ljudje, ako ga branite! Tudi nad vas pride smrt! Danes mora Kemp umreti!«

Dvakrat je prebral Kemp pismo.

»To ni šala! Tako govori on!« je mrmral. »In tako tudi misli!«

Obrnil je listič in našel na drugi strani poštni pečat Hintondean in opombo: »Poštnina na dotgu.«

Počasi je vstal, pustil zajtrk in šel v knjižnico. Pozvonil je in naročil služkinji, naj stopi takoj krog hiše, naj pregleda zapahe na vratih in naj zapre in zastre vsa okna. V knjižnici je sam zaprl okna. Iz nočne omariče je vzel droben samokres, ga skrbno pregledal in shranil v žepu. Napisal je par pisem, enega tudi polkovniku Adye, jih dal služkinji ter jej natančno naročil, kod jih naj nese na pošto. »Ni nevarnosti!« jej je dejal in se je vrnil k zajtrku.

Počasi je jedel in večkrat se je zamislil. Končno je udaril po mizi.

»Dobili ga bomo! In jaz bom vaša na trneku!«

Stopil je oknu in zrl v vroči dan.

»Vsak dan mora jesti. Zares, ne zavidam mu njegovega položaja! Ali je res spal preteko noč? Morebiti. Kje zunaj na prostem. Zelel bi si hladnega vremena in dežja...«

»Morebiti me sedaj le opazuje.«

Stopil je trdo k oknu. Nekaj je zašuštelo, plašno je odskočil.

»Nervozen sem!« si je dejal. Pa trajalo je pet minut, da se je spet vrnil k oknu. »Vrabc je bil!« se je tolašil. Hišni zvonec se je oglašil. Pohitel je k vratom. Odrl je zapah, odklenil, skrbno pregledal verigo, jo položil čez vrata in odprl previdno, ne da bi se pokazal. Adye je bil.

»Vašo služkinjo je napadel!« mu je povedal.

»Kaj?«

»Tisto vaše pismo ji je vzel. Trdo blizu hiše mora biti! Pustite me noter!«

Kemp je odpel verigo in odprl. Adye je vstopil skozi kolikor se je dalo ozko odprtino. Otajšano si je oddahnil, ko so se za njim zaklenila vrata.

»Strgal ji je pismo iz rok. Grdo jo je zdelal. Na policijski stražnici je. Histerija! Čisto blizu je! Kaj je bilo v pismu?«

Kemp se je ujezil.

»Jez, osel! Da nisem mislil na to! Komaj uro hoda je od Hintondeana do Burdocka. Začel je!«

»Kaj?«

»Poglejte!«

Petjal ga je v knjižnico in mu dal listek. Adye je rahlo zašvižgal.

»In vi?« je vprašal Kempa.

»V zasedo sem ga hotel zvabiti in sem poslal služkinjo s pismom zanj!«

Adyeju je ušla kletvica.

»Pobral se bo odtod!« je rekel.

»On ne!«

Steklo je zažvenketalo v prvem nadstropju. Pohitela sta po stopnicah. Drugo okno se je zvenketaje usulo na tla.

Dve okni sta našla razbiti v knjižnici in tla so bila posuta s steklom, težek kamen je ležal na pisarni mizi. Obstala sta pri vratih in si ogledovala razdejanje. Medtem je priletel kamen v tretje okno. Sesulo se je in posipalo tla z neštetiimi drobtci.

Se nadaljuje

Sinalco
CITRO

NOVOST!
naravna limonada Zlata medalja „Vinski sejem“ 1970
dovolj soka mnogo C vitamina

proizvaja:
vital
kombinat
ŽALEC

epp

VSI SO OPTIMISTI

Celjski nogomet je v zadnjih petih letih preživljal izredno krizo. Po uspehu celjskega Kladivarja v II. zvezni ligi in kasnejšem izpadu, je tudi Olimpi pošla sapa in popolna stagnacija je bila na celjskih igriščih.

Tako smo lahko zabeležili pred tremi leti velik padec celjskega nogometa, pa najsi bo to v Storah pri Kovinarju, v Gaberju pri Olimpi in v Celju pri združenem nogometnem društvu Celje-Kladivar.

Nogometna igrišča v Celju so tako izgubljala še zadnje najbolj vnete navijače in ljubitelje. Glazija, štadijon na Lipi in igrišče pod Golovcem so samevali. Skratka, o nogometu ni bilo slišati nič dobrega. Kladivar se je še v letu 1969/70 boril za obstoj v republiški ligi, Olimp je igral v isti sezoni v podzvezi, Kovinar pa je edini v tem letu dosegel prve uspehe. Celjski nogometaši, ki so se zbrali v Storah, so dvignili nivo nogometa pri Kovinarju in mirno lahko zabeležimo, da je bila sezona 1969/70 najbolj uspešna za nogometaše Kovinarja v Storah.

KAJ PA LETOSNJE LETO?

Tokrat gre na bolje. Nogomet je ponovno privabil prijatelje tega športa na igrišča. Zlasti na Glaziji se je število gledalcev podneseterilo. Po petih letih smo lahko v jesenski sezoni videli na tekmi blizu 1000 gledalcev. To pa je tudi največji uspeh. Mimo tega pa moramo omeniti, da se nogomet v Celju obnavlja. Na najboljši poti je, da doživljamo renesanso preteklosti. Celjski republiški ligaš Celje-Kladivar je največje presenečenje prvenstva. Od lanskega, nevarnega mesta na začelju se je letos vključil v

borbo za prvo mesto. Proti favoritu — ljubljanski Svobodi je dosegel mnogo več. Če ne bi bilo spodrslijavev v nekaterih srečanjih, bi lahko Celjani prezimili na prvi stopnici namesto na drugem mestu.

Te dni so tako pri Celju-Kladivarju že napravili načrt dela za prihodnjo sezono. S treningi pričnejo 10. januarja in to vsi igralci, katere smo videli tudi v pretekli sezoni. Velike pa so možnosti, da bodo celjsko moštvo pojačali še nekateri drugi igralci, ki bi se zaposlili v Celju. Toda velike spremembe v moštvu ne bo. Trener prvega moštva, Branko Paviša, računa na stara imena. Hribernik, Ferme, Zavske, Bauman, Kompan, Kuder, marljivi in borbeni Andjelovič, Priganica, Černič, Plevčak, Stančar, Peterlinek in drugi bodo nosili največje breme prvenstva.

Vsi skupaj pa ne krijejo optimizma in možnosti, da bi osvojili naslov republiškega prvaka in se s tem plasirali v II. zvezno ligo. To pa je garancija, da bo Glazija ponovno polna, celjski nogometaši pa ljubljenci celjskega športnega dela prebivalstva. In še ena novost: pionirsko šolo bo prevzel pri Kladivarju dosedanji trener Miklavčič Jože, mladince pa verjetno prof. Križnik iz Vranskega.

OLIMP — ZADOVOLJNI SMO

Tako nas je pozdravil te dni »očec« nogometašev Olimpa, marljivi Delakorda. S četrtem mestom, potem ko so bili novinci v conski ligi, je več kot uspeh. Nogometaši industrijskega Gaberja so imeli najmanj sprememb v zadnjih letih. Imajo marljive in borbeno igralce, katerim sicer primanjkuje tehničnih potez,

so pa zato zaljubljeni v svoj belo-rdeči društveni znak. Za njih ni problemov. Finančnega so rešili in sedaj imajo pogoje za še boljše vadb.

Prvo moštvo vodi Vili Cater. Stari »Olimpijec«. Kljub temu, da se je večkrat razočaran hotel umakniti, je še vedno z dušo in telesom na igrišču pod Golovcem.

In kakšne imajo načrte? Odlično uvrstitev med prvo trojico, kar bi prieslo možnost sodelovanja v republiški ligi. Namerava jo namreč v prihodnje, to je neuradno, imeti v Sloveniji dve republiški ligi, vzhodno in zapadno, in v tem primeru bi bilo tekmovalje v takšni ligi najboljša rešitev za celjske nogometaše v Gaberju. Sicer pa sodelovanje v sedanji conski ligi ni napačno, saj je postalo izredno zanimivo in kvalitetno.

GLINSEK VLADO SKRBI ZA NARAŠČAJ V STORAH

Vlada Glinška nismo uspeli dobiti te dni. V Storah je komaj nekaj več kot pol leta in že so vidni uspehi. Kovinar sicer ni ponovil lanskega uspeha, toda tudi šesto mesto je uspeh. Moštvo se je precej pomladilo, in kar je najvažnejše, v Storah skrbijo za naraščaj. Tu pa je Vlado Glinšek izredno sposoben trener. Upamo, da bodo z delom nadaljevali in prispevali za ponovni vzpon celjskega nogometa v Sloveniji.

Tako je danes pri celjskih nogometnih klubih. Vsi so optimisti in pričakujejo od leta 1971 mnogo več. To pa je tudi najmočnejša deviza teh športnikov med nami!

J. KUZMA

NOVI PREDSEDNIK AD KLADIVAR

Juro Kislinger, ki je že vrsto let nedeljske popoldneve in ostale dneve zaupal atletiki, je prevzel vodstvo najmočnejšega športnega kolektiva v Celju, atletskega društva Kladivar. Je novinar pri Večeru, urejuje likovni salon, občasno režira v SLG Celje, se ukvarja z literaturo, verjamemo mu pa, da bo zmogel tudi vodstvo AD Kladivar. Že večkrat je to dokazal in zapremo mu.

Foto: J. Sever

Dominko Uršič — spomin na zlate čase celjske smučarije.

MED SMUČARJI IN DRŠALCI

(Zimsko-športna razmišljanja)

Samo besedico, dve o zimskih športih. Tokrat zares o tistih, katerih dejavnost je vezana na zimski čas, na sneg in led.

Smučarji so z otvoritvijo Golt dobili idealne pogoje za trening in uveljavitev. Pogoji so izredni, samo žal, preveč odvisni od muhastih zim. Imamo sneg in ga nimamo. Imamo ga, da nam ovira promet na cestah, toda navezadnje ga je premalo, da bi lahko odprli prostrana smučišča.

Golte pa so letos dobile še eno pridobitev. To je urejena proga za smuk, dolga nekaj nad 3 km. Z njo pa niso veliko dobili samo tisti smučarji, ki so sicer vezani na ta strma pobočja, marveč jugoslovanski smučarski šport sploh. Proga je izredno kvalitetna in nudi pogoje za vsa zahtevna mednarodna tekmovanja.

Zdi se, kot da so smučišča pri Celjski koči z otvoritvijo Golt potisnjena v drugi plan. To se je videlo že lansko zimo, ko je obisk pod Tovstom občutno padel. Zato pa so močno zaživele Liboje. Le škoda, da gre v tem primeru veliko bolj za rekreacijo kot za tekmovalni šport.

Več kot doslej bi radi za ureditev smučišč uredili v velenjski občini. Ta stremljenja so vezana tudi na turistični promet, in nič

zato. Sport in turizem si podajata roke ne samo ob Paki, marveč tudi drugje.

Škoda, da ob vsem tem umirajo prizadevanja za skakalni šport. Koliko navdušenja pred leti! In zdaj? Na Ljubnem ob Savinji je velika skakalnica zapuščena, v Celju so se lani sicer zavzemali, da bi napravili kaj več, toda na koncu sistematične ga in vztrajnega dela ni bilo. Tudi v skakalnih prireditvah smo več kot skromni. Tekoških disciplin pa skoraj ne poznamo več.

Alpsko smučanje ima dovolj privrženec. Razveseljivo je, da gre predvsem za mlade ljudi o koli celjskega smučarskega društva Izletnik in ne nazadnje za Store. In če pri vsem tem upoštevamo še pogoje, ki so, potem bi se kmalu morali vrniti čast. ko sta brata Cetina, Uršič, Nuncič in drugi zmagovali tudi na republiških in drugih tekmovanjih ali se vsaj uvrščali med najboljše.

Dršalni športni so z zgraditvijo umetnega dršališča doživeli preporod. Pogoji so takšni, kot jih imajo le malokje. Redno in načrtno delo se že pozna. Kvaliteta hokeja na ledu se dviga; razveseljiva pa je ugotovitev, da je tudi mladinsko in pionirsko zaledje izredno močno. Hvaležna je ugotovitev, da se v tej panogi prebujajo tudi Velenje. Delo so dobro zastavili. Po vsem tem je pričakovati, da bo mesto ob Paki kmalu dobilo tudi umetno dršališče. Morda bi ga lahko kombinirali s kotalkališčem.

Nekoliko drugačna je slika na področju umetnostnega drsanja, čeprav so tudi za ta šport lepi pogoji. Mladih je veliko, ki redno vadijo. Toda, čas, ki ga izkoriščajo, komaj zadošča za solidno republiško povprečje. Za velike rezultate je treba dosti več — volje in časa in ne nazadnje denarnih sredstev. Na vsak način pa bi se slika močno spremenila, če bi dršališče dobilo vsaj streho. Sezona bi se podaljšala in vadba bi ne bila odvisna od lepote ali slabega vremena s nadavnanji.

TELIČ DVAKRAT DIPLOMIRAL

Kljub temu, da se celjski rokometišči še naprej borijo s finančnimi težavami pa igralci prvega moštva dosegaajo uspehe na drugih področjih. Tako je prejšnji teden dvakrat diplomiral eden najboljših igralcev Andrej Telič. Postal je elektro inženir, naslednji dan je opravil »fantovščino«, nekaj ur kasneje pa rekel življenjski »da« pred celjskim matičarjem!

Fantu, ki je poleg predanosti rokometu, kjer je bil dejansko vedno med najboljšimi in upamo, da bo to tudi v bodoče, vztrajal še pri študiju in ga uspešno končal, ob vsem tem pa se še poročil — naše iskrene čestitke.

Naše želje trenutno najbolj atraktivnemu celjskemu športu:

- da bi vsi fantje nadaljevali Teličevo pot
- da bi uspešno nastopali še vrsto let v zvezni ligi in predvsem
- da bi jim drugače v vseh pogledi izredno »močno« Celje tudi v bodoče pomagalo.

Čeprav je zapadlo le nekaj centimetrov snega so smučišča v Savinjski dolini že oživila. Na Golteh so že pričeli z urejevanjem smučišč in bo smuka možna že pred Novim letom. Vlečnica v Libojah pa je že pričela obratovati. Snega je 15 cm, cesta pa je prevozna. Ob sobotah in nedeljah obratuje od 7. do 20. ure, ostale dni pa od 14. do 18. ure. Cena vlečnice je ista kot v lanskem letu. Na sliki pa je smučarska skakalnica v Založah pri Polzeli, ki so jo letos preuredili.

Foto: T. Tavčar

VSEM SVOJIM ODJEMALCEM IN OBČANOM ZELI USPEŠNO IN SREČNO NOVO LETO

obrtno gospodarsko podjetje

Slomškov trg 3

in priporoča svoje usluge:

ateljejske fotografije, razglednice, komercialne fotografije, ameriške re-tuše, amaterske usluge, barvne fotografije, reprodukcije, reklamni dispo-zitivni, fotografski material, potrebš-tine, fotoaparati in tiskarske usluge.

Gostinsko podjetje

OJSTRICA Celje

s svojimi obrati:

- Restavracija »OJSTRICA«
- Gostilna »AMERIKA«
- Gostilna »BRANIBOR«
- Gostilna »RIBIC«
- Gostilna »BIZELJAN. STORE«
- Gostilna »LOVEC« VOJNIK
- Gostilna »TURIST« FRANKOLOVO

želi cenjenim gostom v novem letu 1971 veliko sreče in osebnega zadovoljstva.

Priporočamo se za obisk in skupinska naročila. Zadovoljni boste z našo odlično postrežbo in kvalitetnimi uslugami!

ČE BI VES ASFALT, KI SO GA DOSLEJ POLOŽILI DELAVCI CESTNEGA PODJETJA V CELJU ZDRUŽILI, BI DOBILI 6 METROV ŠIROKO CESTO OD CELJA DO BEOGRADA IN MALO DELJ.

KILOMETER ZA KILOMETROM MODERNEJŠE

DOSLEJ SO V MODERNIZACIJO OPREME VLOŽILI 20 MILIJONOV NOVIH DINARJEV, ZDAJ STOJIMO PRED VELIKO INVESTICIJO PRI MODERNIZACIJI KAMNOLOMA V PIREŠICI. V VSEH TEH LETIH PA JIM JE PRVA SKRB ČLOVEK, KAJTI DELO, KI GA OPRAVLJAJO NE POZNA LE SONCA, TEMVEČ TUDI DEŽ IN SNEG.

Kolektiv cestnega podjetja v Celju, ki ima na skrbi 725 kilometrov cest, tistih, ki so bile donedavna boljši kolovozi in teh par, ki zaslužijo naziv cesta, je v zadnjih nekaj letih uspel v dogovoru in ob pomoči ožjih družbenih skupnosti doseči to, kar prej v desetih letih ni bilo mogoče. Poleg skrbi za razvoj cestnega omrežja na širšem celjskem območju pa kolektiv vedno prisluhne potrebam družbe v obliki gradnje igrišč, športnih objektov in drugih naprav. To je kolektiv, kateremu samopovedi niso tuje.

Pred osmimi leti, ko so ustanovili v Celju Cestno podjetje, verjetno niti ustanovitelji niso predvidevali, kolikšno obveznost bo novoustanovljeni kolektiv prevzel.

Cestno omrežje, ki bi naj po takratni razdelitvi prevzelo novoustanovljeno podjetje je bilo sicer na zemljevidih dosti lepše, kot pa v resnici. Kajti ta del Slovenije niti do takrat, pa tudi nekaj let pozneje še ni bil deležen pozornosti in denarja, kot je to zdaj. Ali pa deleža kot so ga že do takrat dobila druga območja.

Dobili so ceste, resnici na ljubo so bile razen ene izjeme vse v enakem stanju, ki so bile po osnovnih tehničnih elementih v izredno slabem stanju. Od vseh 725 kilometrov cest, ki so spadale v pristojnost temu kolektivu, je bilo 38 odstotkov prevečeno z asfaltom, 62 odstotkov pa je bilo makadamskih. Starih tudi po 100 let.

«Gre za ceste, ki so bile grajene v času, ko ni nihče mogel, niti ni predvideval, da se bo promet tako razvil, da bodo potrebe tolikšne, kot so že danes,» meni ing. Ivo Krašovic, tehnični direktor podjetja. «Večina teh cest donedavna ni doživela tehničnih izboljšav, vsled česar je naša vzdrževalna služba v težavi, saj razpoložljiva sredstva ne zadostajo.

Nič boljši ni položaj asfaltnih cest, kjer so rekonstruirali ceste, da so »postale črne«, ne pa gradbeno utrjene. Zaradi pomanjkanja denarja so naročniki pogosto naročevali rekonstrukcije in izboljšave brez potrebnih in ustreznih gradbenih osnov. Tako se nam dogaja, da nam celo na cesti I. reda zmrzline potisnejo na plan — ilovico.»

LEPA BERA ZADNJIH LET

Zaradi zdaj že splošno znanih problemov in do nedavna dokaj dvomljivem ključu za razdeljevanje sredstev za vzdrževanje cest in novogradnje, je bilo vsaj Cestno podjetje v Celju, ki deluje na območju osiromašenih cest nekdanjega celjskega okraja, v nezavidljivem položaju.

«Občani in družbene skupnosti na našem območju so upravičeno kritično ocenjevali razmere na naših cestah. Pri tem so pogosto upirali prst tudi v naš kolektiv, kot, da bi bil mi krivi, da se cestni pogoji na našem območju le počasi izboljšujejo. Priznati moram, da so se pogoji v zadnjih nekaj letih bistveno spremenili. Naše območje je bilo končno deležno večje pozornosti pri razdeljevanju denarja, čeprav tudi ta sredstva še zdaleč niso pokrila potreb,» trdi Stane Divjak, direktor podjetja.

«Zato se je pogosto dogajalo, da je naš kolektiv zategoval pas, se odpovedoval marsikateremu dinarju, da bi lahko prispevali delež posameznim družbenopolitičnim skupnostim, ki so odtegovala iz svojih proračunov denar za ceste. Na ta način smo uspeli rekonstruirati mnogo kilometrov cest, ki bi po programu prišle na vrsto šele zdaj ali pa v daljši prihodnosti. Ponekod je zaradi pomanjkanja denarja bila določena cesta izboljšana le z asfaltno oblogo, drugod smo uspeli utrditi tudi spodnje ustroje. Število v zadnjih letih rekonstruiranih in izboljšanih cest je veliko. Kvaliteta, kot rečeno, ni povsod enaka, vendar je na pretek viden.

Odveč bi bilo naštevati vse ceste, ki smo jih v celoti ali delno

rekonstruirali. Naj naštejem le nekaj najbistvenejših: Celje—Laško—Radeče; Celje—Smarje—Rogatec — skoraj do Lupinjeka; Sentrupert—Mozirje—Luče—Igla; Nazarje—Gornji Grad; Soštanj—Gorenje—Letuš; vzporednica iz Velenja proti Soštanju; Velenje—Sentilj; Mestinje—Podčetrtek in nešteto drugih, tudi krajevnih cest. V zadnjih nekaj letih so namreč občinske skupščine tudi z denarjem iz samoprispevkov občanov in svojim deležem uspeli urediti mnogo cest. Tako lahko trdim, da je večidel mo-

DINAMIČNO NAPREJ

Stane Divjak meni da, se spremenjena politika do naložb v ceste v zadnjih letih odraža tudi na drugih območjih. Tako je zdaj mnogo prijetneje obravnavati letne plane, ker z večjim dotokom sredstev, ki pa razumljivo še vedno ni zadosten, ta del Stajerske dobiva podobo, ki se lahko primerja z nekaterimi drugimi območji naše republike. Zaradi vsakoletnega povečanja prometa namreč še vedno močno zaostajamo za razmerami drugod, kjer je cestni promet enak

največja investicija zadnjih let.»

Kolektiv Cestnega podjetja v Celju je v zadnjih letih posvetil veliko pozornost tudi specialni opremi za vzdrževalna dela. Veliko skrb posvečajo tipizaciji opreme in voznega parka.

«Vzdrževalna služba našega podjetja je v minulih letih doživela »ognjeni krsti«, saj je bila izpostavljena na eni strani pomanjkanju denarja za ta dela, po drugi strani pa izrednim zahtevam. Ljudje, ki delajo pri vzdrževalni službi, so izpostavljene izrednim naporom čez vse

Najmoderneje urejeno križišče v Celju: Čopova ulica in Ljubljanska cesta.

zirske, žalske in velenjske občine, vsaj kar se tiče pomembnejših cest med kraji v občini in občinskim središčem — asfaltiranih. V teh občinah, pri tem ne zaostaja niti Celje, so na ta način v zadnjih letih uspeli zgraditi in oplemenititi toliko cest, kot nikoli prej.»

ali celo manjši od tega, na območju delovanja Cestnega podjetja v Celju.

Dinamični razvoj, ki ga je zahteval čas ob usklajevanju vse večjih potreb, je razumljivo dosegel določeni odraz tudi znotraj podjetja. Tako je kolektiv, kot rečeno, pogosto zategoval pas, da bi vzporedno z zahtevami uspel izdvojiti sredstva za modernizacijo prepotrebne opreme.

«Dve milijardi starih dinarjev, kolikor smo približno do zdaj vložili v modernizacijo naše opreme, je samo delni uspeh,» ob tem meni Franc Radišek, predsednik centralnega delavskega sveta. «Zdaj stojimo pred veliko investicijo. Pred naložbo, ki je najbistvenejša za naše nadaljnje gospodarjenje. Gre za dejstvo, da je naše območje osiromašeno tamponskih gradbenih materialov — rečnega prodaja. V ilustracijo naj omenim, da smo morali ob nekaterih rekonstrukcijskih delih in modernizacijah cest dovažati ta material iz Hoč ali celo s Ptujkega polja. Razumljivo je, da ti prevozi močno podražujejo gradnjo.

SPECIALNA OPREMA ZA VZDRŽEVALNA DELA

Zato je vodstvo kolektiva sprejelo edino sprejemljivo rešitev, da namreč popolnoma rekonstruiramo in moderniziramo kamnolom v Veliki Pirešnici. Po tej spremembi bomo lahko s tem kamnolomom pridobili štirikrat več materiala, kot zdaj. To je poleg nove asfaltna baze

leto. Ti napor se stopnjujejo v zimskem času, ko ne glede na vremenske razmere in pogoje naši delavci praktično 24 ur bdijo nad cestami,» nam je povedal Anton Završnik, šef sektorja vzdrževalnih del.

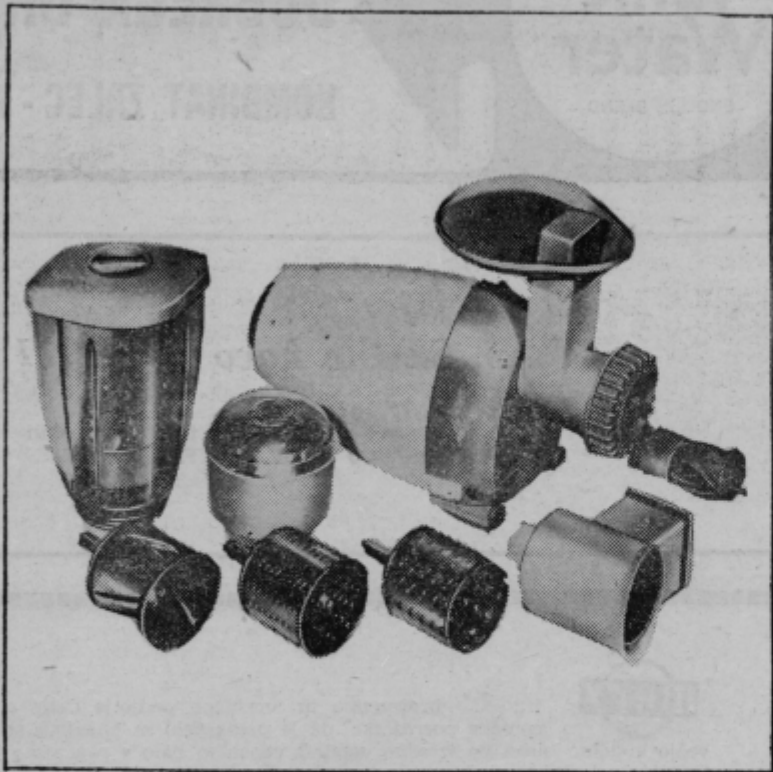
«Vkljub izboljšanjem opreme, modernim strojem, je naš človek izpostavljen izrednim naporom. Prav zaradi tega pa vodstvo kolektiva tudi polaga toliko pozornosti na našega človeka,» pravi Franjo Kočar, sekretar podjetja. «Časi, ko so morali cestni delavci živeti v težkih delovnih pogojih in življenjskih razmerah, so v glavnem mimo. Kolektiv našega podjetja je vlagal mnogo denarja v reševanje potreb za bivanje naših ljudi. Pred leti je bilo v podjetju zaposlenih ogromno sezonske delovne moči. Z izboljšanjem opreme in modernizacije naprav je to število skrčeno na minimum. Toda tudi ti delavci danes žive v ustreznih pogojih. Zal pa fizionomija našega dela zahteva velike žrtve. Nekatere službe namreč vključujejo 42-urnemu delovniku ne poznajo v konicah 8-urnih delavnikov, ne prostih sobot. Pogosto se zgodi, da tudi nedelj ne. Podjetje je sicer uspelo temu primerno urediti osebnih dohodke, vendar so prav zaradi specifičnosti našega dela velike težave s kadri.

To je v grobem povzetek dela in stremljenj kolektiva, ki v zadnjih letih vsako leto »položijo« toliko asfaltna mase, da bi lahko z njo prevlekli 6 metrov široko cesto 5 cm debelo od Celja do Vrhnike ...

Del novo zgrajene ceste med Rogatcem in Lupinjekom, ki je edina motorizirana asfaltna vez med dvema republikama.

Iskra Commerce

To so gospodinjski aparati
ISKRA-GIRMI
za vsestransko uporabo!

Aparati so modernog oblikovani in opremljeni z močnimi električnimi motorji, zato so v okras stanovanju ter prihranijo moč in čas.

Gospodinjski aparati ISKRA-GIRMI opravijo vse, kar bi morala sicer gospodinja sama s težavo, z uporabo žlice, noža, metlice za stepanje snega ali z roko.

Srečno novo leto in veliko delovnih uspehov želi vsem poslovnim prijateljem in občanom delovni kolektiv

ŽIČNA Celje

KOLEKTIV INDUSTRIJE AEROTERMIČNIH NAPRAV

KLIMA Celje

Čestita vsem poslovnim prijateljem in občanom ob novem letu in jim želi obilo delovnih uspehov.

NOVOLETNI INTERVJU

Vodja komerciale
STONE PRIVOSNIK

V času, ko delovne organizacije zaključujejo poslovno leto, ugotavljajo rezultate svojega dela enega ali več let, so s prehojeno potjo in uspehi manj ali bolj zadovoljne.

Letošnji novoletni intervju smo namenili Trgovskemu podjetju SAVINJSKA MAGAZIN ZALEC, ki sodi med tiste delovne organizacije, pionirje, ki so se na področju svoje dejavnosti, odločno spoprijele s sodobno tehnologijo in organizacijo dela.

Za razgovor smo naprosili tovariša PRIVOSNIK TONETA.

1. Ko odpirate 14. samopostrežno trgovino podjetja, to je hkrati že druga na Polzeli, bi radi vedeli kaj več o razvoju samopostrežnih trgovin pri vašem podjetju.

— Pričeti je treba pri prvi samopostrežni trgovini. Odprli smo jo leta 1960 v Preboldu in je bila za tisto obdobje tudi prva samopostrežna trgovina na podeželju Slovenije. Reči mo-

SAVINJSKI MAGAZIN ŽALEC ODPRL NOVO SAMOPOSTREŽNO TRGOVINO V POLZELI

ram, da je bil to res začetek uvajanja sodobnih oblik prodaje. Kolegi, trgovci iz sosesčine so prišli opazovati funkcioniranje takšnega načina poslovanja. Priznati moram, da sem bil tudi sam, kot direktor takratnega trgovskega podjetja »SLOGA«, v čigar sestavi je poslovala omenjena poslovalnica, malce v dilemi. To pa iz več razlogov. Kako se bodo obnašali kupci v novem, psihološko povsem drugačnem okolju, kako se bodo privajali prodajalcem in ostalo osebje v drugačnih pogojih dela. Skratka, to je bila novost za ene in za druge.

V glavnem smo blago v takratnih razmerah embalarali sami, v poslovalnici. Embalarina tehnika je bila šele v začetku razvoja, da ne govorimo o primitivnosti tehnične opreme in hladilne tehnike. Proizvodnja opreme je bila šele v svojem začetnem razvoju.

Prodajalce smo priučevali za delo z blagajnami in ostalimi novostmi samopostrežnega poslovanja, skupaj s takratno trgovsko zbornico v Celju in Ljubljani. Torej pionirsko delo.

Ko po desetletnem obdobju včasih obudimo spomine, ni moč verjeti, da je dosežen v tej smeri že tak napredek.

2. Zvedeli smo, da ste bili kot štipendist poslani od centra za napredek trgovine Ljubljana na prakso v Švico zaradi uvajanja novega, samopostrežnega sistema prodaje. Bi hoteli kaj več povedati o tem?

— Res je! Prakso za uvajanje

sodobnih oblik trgovskega poslovanja sem opravil v znani švicarski trg. organizacije »MIGROS« v kantonu Argau blizu Züricha.

Povedati moram, da smo od njih marsikaj povzeli v našo prakso. Priznati je treba, da je to podjetje, v smislu tehnike prodaje in organizacije poslovanja na dovršenem nivoju. Marsikateri problem, ki so ga oni v poslovanju že rešili, mislim, da ni potrebno, da bi ga mi znova reševali, ampak je racionalneje, da pridobljene izkušnje s pridom povzamemo. Zato se je ta moj pogled v poslovanje upejlanjih trgovskih in prodajnih principov dobro obrestoval.

3. Bi hoteli povedati nekaj značilnosti in problemov v razvoju vaše trgovine.

— Korajžno je treba povedati, da pri nas še marsikje prevladuje zelo zastarelo pojmovanje trgovanja. Ni še tako dolgo, ko smo trgovini priznavali le vlogo razdeljevalca med proizvajalcem in potrošnikom. Razveseljivo je, da sedaj ne zanikamo prave vloge trgovine, kar je tudi razumljivo, saj se je ta v zadnjih letih bistveno spremenila, in to v treh smereh:

a) ni več samo distributer, temveč prihaja v resničnega organizatorja proizvodnje in prodaje blaga.

b) postala je pomemben in pomeni blagajnik za vse družbene proračune (inkaso in odvod prometnega davka).

c) tehnologija poslovanja se je dvignila. V pogledu predpri-

prave pakiranja blaga je dosežena povprečna evropska raven, hladilna tehnika se je uveljavila že v vsaki trgovini.

Mislím, da smo na tem področju uspeli. Poudariti pa velja, da so pogoji dela sorazmerno težki, saj smo ena izmed redkih dejavnosti, ki imajo še deljen delovni čas. Prodajalci nimajo prostih sobot, v številnih primerih pa delajo tudi ob nedeljah.

V strukturi zaposlenih predstavljajo žene in matere več kot tri četrtine vseh zaposlenih, zato je rešitev tega vprašanja tem bolj problematična!

Vemo pa, da večina ponudb svetovnega drobnega trga, tempira svoje delo le na delavnike. Mislím, da je čas, da o tem razmislimo in poskušamo najti ustreznjšo rešitev.

4. Podjetje »SAVINJSKI MAGAZIN« je na pragu pomembne dvajsete obletnice obstoja.

Kaj vam ta dogodek pomeni? Pri podjetju sem zaposlen od ustanovitve dalje, torej je to tudi moj jubilej in jubilej ostalih 15 sodelavcev, ki delamo v podjetju od ustanovitve.

Če se spomnim skromnih začetkov pred 20 leti, ugotavljam, da je razvoj res uspešen. Te dni bomo odprli že 14. samopostrežno trgovino, ki bo poslovala na Polzeli. Upam, da bo do junijske proslave 20. obletnice ustanovitve podjetja, odprta še kakšna nova poslovalnica.

Podjetje se je razvilo iz nekaj skromnih trgovin, ki so bile dediščina povojnega stanja. Se-

daj ima podjetje že 37 poslovnih enot in posluje z blagom 15. trgovinskih strok. Zaposluje pa skupaj okoli 200 ljudi.

V strukturi realizacije je izkazano 55 % živilskega in 45 % neživilskega blaga. V okviru podjetja posluje namreč tudi 11 specializiranih trgovin za prodajo neživilskega blaga različnih strok. V programu ugotavljam, vzporedno z analizo tudi sedanjo absorpcijsko sposobnost in na osnovi perspektiv naraščanja kupne moči prebivalstva, programiramo naš nadaljnji razvoj. Izhajajoč iz te analize, smo v programu razvoja predvideli gradnje novih trgovinskih objektov in dograditve, izpopolnitve ter razširitve starih. Ob tem moram povedati, da smo s fazo adaptacij starih poslovalnic končali in prehajamo na novogradnje. Tako imamo v načrtu dograditev neživilskega dela samopostrežne v Zalcu. Pričeli bomo graditi »Market« v soseski Ložnice Zalec in »Blagovnica« v soseski Dobrtešnica v Sempetru. V Zalcu bomo uredili še lokal za prodajo delikatese z ekspresom in kuhinjo za pripravljanje enolončnic. Ostale naše poslovalnice pa bomo v prihodnje preuredili tako, da jih bomo zložili z asortimentom tehničnega blaga za vsakdanje potrebe potrošnikov.

5. Želja ob novem letu?

— Zahvala našim cenjenim odjemalcem in ostalim občanom za željo, da bi bil še naprej zadovoljni z našimi uslugami.

BILZ

BILZ
Tonic
WaterBILZ
Tonic
Water
ENGLISH BLENDIZBOR
DOBREGA OKUSA
KOMBINAT ŽALEC - VITALVSEM NAŠIM CENJENIM ODJEMALCEM
ŽELIMO

SREČNO 1971

KOLEKTIV

moda
CELJE

Z POSLOVALNICAMI:

VOLNA
VESNA
MANUFAKTURA
DROGERIJA
STARI TRG
BABY
TORBICA

Srečno novo leto 1971

Tovarna usnjarskih in čevljarskih strojev
KOSTROJ SLOVENSKE KONJICE

merx

trgovsko proizvodno in turistično podjetje Celje obvešča
cenjene potrošnike, da je preskrbelo za bližajoče se praznike
večjo količino blaga po izredno ugodnih cenah in dalo v prodajo y vse svoje
trgovine:

Nougat in mocca KOCKE 200 g Koestlin	2,30 din
Sadne KOCKE 200 g Sloboda	2,30 din
Čajni OBROCKI 500 g Sloboda	4,20 din
Vikend BONBONI 400 g Kandit	4,00 din
Ekscelan KUWEE 0,8 l SAMPANJEC Radgona	19,00 din
Radgona MUSKAT 0,8 l SAMPANJEC	16,00 din
Krement ROSSE 0,8 l SAMPANJEC Radgona	16,00 din
Radgonski BISER in BRILJANT 0,8 l	8,00 din
VINO Ljutomerčan (zaščitni) Ljutomer 1 l	8,50 din
VINO Slavček rdeči in beli Ljutomer 1 l	5,00 din

IZKORISTITE UGODEN NAKUP V VSAKI

merx

TRGOVINI

PO VEČ KOT 50 LETIH JE PONOVRNO IZŠLA

SLOVENSKA
STOLETNA PRATIKADanes lahko marsikaj, kar so stare pratike prinašale, brez škode pogrešate,
še vedno pa je vrsta vprašanj, na katera boste našli odgovore v pratiki:

- o mesecih, praznikih, običajih, kmečkih opravilih in slovenski kuhinji
- stari slovenski pregovori in rekla
- večni koledar, premakljivi in nepremakljivi prazniki
- deželni in farni patroni, seznam godov
- mesečni horoskopi
- Nostradamusove prerokbe itd.

Če s to naročilnico naročite več izvodov SLOVENSKE STOLETNE PRA-
TIKE, vam za vsake štiri izvode dodamo še en izvod BREZPLACNO!

Tu odreži

Nepreklicno naročam _____ izvodov knjige

SLOVENSKA STOLETNA PRATIKA

Ceno 10 din bom poravnal takoj po prejemu knjige.

Ime in priimek: _____

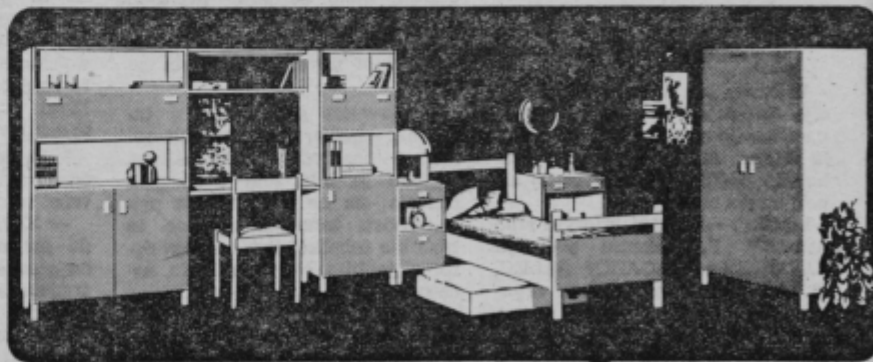
Naslov: _____

Podpis: _____

Naročilnico pošljite na naslov:

CGP »DELO« — NOVI TEDNIK
Celje, Gregorčičeva 5

BOŠTJAN

ZA IGRO IN DELO, VESELJE IN SREČO
VAŠIH NAJMLAJŠIHElemente te otroške sobe, projektirane za predšolske otroke
in šolarje, tako zaradi njihove sestavljivosti poljubno kombinir-
ate ter po potrebi dokupite.SREČNO IN USPEŠNO
NOVO LETO VAM ŽELI

„Savinja“ Celje

Melizirano
perilo
je lepše!

Kako bela
in mehka
je ta srajca!
Oprana je v mixalu
z bio-oxylanom,
ki perilo melizira.
Perilo je belo in mehko hkrati.
Melizirano perilo je lepše!

V pralni stroj **mixal** ker perilo melizira!
+bio-oxylan

DRAGI TOVARIŠI!

Prav gotovo veste, da je doba, ko smo varčevali denar doma, za nami, saj imeti denar doma ni varno pa tudi ne gospodarno. Zato zaupajte svoje prihranke Jugobanki, najstarejši jugoslovanski poslovni banki. Ta banka je sklenila sporazum z največjimi bankami v ZR Nemčiji, Avstriji in Švici, s katerimi so jugoslovanskim državljanom zajamčeni ugodnejši pogoji varčevanja.

Jugoslovani, ki so na delu v teh državah, lahko sedaj svoje prihranke v markah, šilingih in frankih dvigajo in uporabljajo tudi v Jugoslaviji, in to pri vseh podružnicah Jugobanke.

Jugoslovani v ZR Nemčiji lahko vlagajo svoje prihranke na dvojezične hranilne knjižice pri vseh podružnicah Bank für GEMEINWIRTSCHAFT AG v Nemčiji.

V Avstriji na dvojezične hranilne knjižice pri vseh podružnicah GENOSSENSCHAFTLICHE ZENTRALBANK A.G. in njenih hranilnicah (Raiffeisen, Landeszentralen in Raiffeisen-Ring-Stellen) in

v Švici na trojezične hranilne knjižice pri SCHWEIZERISCHE DEPOSITEN-UND KREDITBANK in SCHWEIZERISCHER BANK-VEREIN.

V NOVEM LETU ŽELIMO VSEM PRIJATELJEM IN KOMINTENTOM MNOGO POSLOVNIH
USPEHOV, PREDVSEM PA ZDRAVJA IN ZADOVOLJSTVA

EMO

CELJE

ČESTITA OBČANOM
IN
POSLOVNIM PRIJATELJEM
OB
NOVEM LETU
IN JIM ŽELI
VELIKO
DELOVNIH
USPEHOV

Obresti na te hranilne vloge so za 0,5 odst. večje od rednih obresti v teh državah in se obračunavajo v markah, šilingih in frankih.

Če si v Jugoslaviji želite zagotoviti stanovanje, delavnico, kmetijske stroje, avto itd., to lahko storite s kreditom, ki ga dobite pri Jugobanki. Le-ta daje kredite tistim vlagateljem, ki pri njej odprejo devizni račun. Banka daje tovrstni kredit do višine dvakratne dinarske protivrednosti deviznega prihranka.

Za sredstva po deviznih računih obračunava Jugobanka obresti po 6-7,5 odst., glede na to ali želite s sredstvi razpolagati ob vsakem času (na vpogled), ali pa jih dvignete šele po določenem času (vezano varčevanje).

Devizna in dinarska likvidatura Jugobanke bo v mesecu decembru 1970 izjemoma poslovala vsak dan dopoldan in popoldan, vključno nedeljo dopoldan.

Vsa obvestila nudi Jugobanka,
EKSPozITURA V CELJU, TITOV TRG 7

MALI OGLASI

Vsaka beseda v malem oglasu stane 0,50 din za naročnike N. tednika, 0,60 din pa za ostale. Za oglase pod šifro pa je cena za besedo 2,00 din.

PRODAM

SPACKA prodam. Vujičić, Celje, Slandrova kasarna.

MLADO, težko svinjo za zakol prodam. Rozi Tajhmajster, Proseniško 41, Sentjur.

PEC EMO 5 skoraj novo prodam. Evgen Feldin, Ljubčna 30, Škofja vas.

PRASIČKA za zakol, kraljico peči, 7 m dolgo lestev in stiskalnico prodam Martin Cater, Zadobrova 94, Škofja vas.

R-4 LETNIK 1965 prodam ali zamenjam za poltovorni avto. Ponudbe pod »R-4«.

DOBRO domače vino — izabela — 500 l cena 4,50 din in dobrega jabolčnika — 700 litrov, prodam. Andrej Brežnik, Smartno v Rožni dolini. Pridite, ne bo vam žal!

2 KOM zimskih gum (Semperit) kompletno z felgami za AUDI 60, 72, 80 in 90. Pihler Rupert, Celje, Svabova 8, telefon 29-13.

KUPIM

RABLJENE otroške sanj kupim. Franc Arnšek, Celje, Mariborska 54/a.

OBVESTILO

Male oglase sprejemamo načelno v upravi lista vsak teden do 10. ure v soboto. Izjemoma sprejemamo naročila za male oglase iz oddaljenih krajev bolnišnic, zavodov in podobno, tudi v pismih, če nakaže naročnik istočasno ustrezno vsoto denarja.

N. TEDNIK, OGLASNI ODDELEK IN SPREJEM RADIJSKIH OBJAV TER ČESTITK. Celje, Trg V. kongresa 10

OBVESTILO BRALCEM NOVEGA TEDNIKA

Za oglase, objavljene pod oznako, napišite pismeno ponudbo, ki jo zapečaten v pisemskem ovitku in z označbo oznake, prinesite ali pošljite na naš oglasni oddelek — Trg V. kongresa 10. Za te oglase nimamo naslova, zato ga od nas ne zahtevajte! Vse nadaljnje informacije v zvezi s temi oglasi prevzame po dvigu ponudb prinašalec oglasa. Prosimo za dobrohotno razumevanje.

STANOVANJE

OPREMLJENO sobo s posebnim vvhodom, centralno ogrevanje, oddam dvema dekletoma, Celje Nušičeva 5.

OPREMLJENO sobo s posebnim vvhodom oddam moški osebi, Celje, Ulica Bratov Dobrotinškov 11 (Hudinja).

DEKLICAM oddam sobo, Sotlar, Celje, Kovinarska 10.

DVE dekleti iščeta sobo. Pismene ponudbe pod »Ogrevano«.

LEPO nagrado nudim tistemu, ki najde ali odstopi stanovanje mladoporočencema, v Celju ali bližnji okolici, do 5 km. Kutnjak Stanko, Zidani most 3.

ZAPOSILITEV

SPREJMEM 15 letno dekle v službo takoj. Kincl — Grobelno.

SIVILJSKO vajeniko sprejemem, Zensko krojaštvo Trubarjeva 11 A.

DOBRO kuharico ali kuharja in natakario — kvalificirano ali s prakso in vajenke za izučitev poklica natakario ali kuharice sprejememo. Ponudbe pošljite pod »Celje — lepa plača«.

DEKLE, ki ima veselje do gostilne sprejemem. Blizu mesta Celje. Ponudbe na upravo lista pod »Takoje«.

PRIDNO in pošteno dekle sprejemem za izmenično pomoč v gostinstvu. Priskrbim ji dobro zaposlitev. Breda Klander, Ljubljana, Ulica Pohorskega bataljona 16.

POSTENI, pridni, starejši ženski nudim polno zaposlitev pri obrti usnjene stroke. Pogoj — znanje šivanja na stroj. Pismene ponudbe pod »Lahko nekvalificirana«.

RAZNO

IŠCEM strokovnjaka za iskanje vode, Anton Kerle, Pohule 71, Celje.

Komunalno podjetje Laško

ponovno objavlja prosto delovno mesto

skladiščnika

Pogoj: urejena vojaška obveznost, zaželena praksa.

Osebnih dohodki po pravilniku.

Interesenti naj pošljejo ponudbe na naslov: Komunalno podjetje Laško v 15 dneh po objavi

OBVESTILO!

Obrtno podjetje »Steklar«, Celje bo v svojem obratu v Ozki ulici 2 poslovalo za stranke od 8.—12. in od 14.—16. ure dnevno, razen sobot, ko bo poslovni čas od 8.—11. ure.

STEKLAR CELJE

POSLOVNI ODBOR »EMO« CELJE

RAZPISUJE

PROSTO DELOVNO MESTO

VODJE OBRATA KEMIČNIH IZDELKOV

Poleg splošnih pogojev mora kandidat izpolnjevati še naslednje:

Da je kemijski tehnik s 5—6 let prakse v proizvodnji in ima sposobnosti za vodenje in organiziranje dela.

Osebnih dohodek je urejen s pravilnikom o delitvi osebnih dohodkov.

Stanovanje ni zagotovljeno.

Rok prijav 15 dni od dneva objave.

Kandidati naj pošljejo pismene eponudbe s potrebnimi dokazili in kratkim življenjepisom kadrovske službi podjetja.

O izbiri bodo kandidati obveščeni v 8 dneh po sprejemu sklepa.

ZVEZA ZDRUŽENJ BORCEV NOV — Odbor za postavitve spomenika Slavku Slandru
CELJE, Gledališka 2/I — soba 26

NATEČAJ

za izdelavo osnutka spomenika narodnega heroja Slavka Slandra z idejno urbanistično ureditvijo Trga svobode v Celju

I. Natečaj je anonimen. Pravico sodelovanja ima vsak državljan in vse projektantske organizacije na področju republike Slovenije.

II. Natečajna dela je treba predložiti razpisovalcu natečaja do 31. marca 1971 do 12. ure. Za udeležence, ki bodo svoja dela poslali po pošti, je veljaven poštni žig z navedenim datumom.

III. Za natečajna dela so predvidene naslednje nagrade:

- I. nagrada v neto znesku din — izvedba
- II. nagrada v neto znesku din — 20.000.— din
- III. nagrada v neto znesku din — 15.000.— din

Vsak udeleženec natečaja, katerega delo ni nagrajeno oziroma kupljeno

in je zadovoljilo razpisnim pogojem, ima pravico do odškodnine v znesku din 2.500.—

IV.

Pregled in oceno prispelih del bo izvršila ocenjevalna komisija v sestavi:

ing. arh. KOBE Boris, MESESNEL Janez, LAKOVIĆ Vladimir, MALIČOJ inž. Darko, STOPAR Ivan, LAVRENCIĆ Avgust, MAROLT Jože, SADAR Jure, ROŠ Fran,

V.

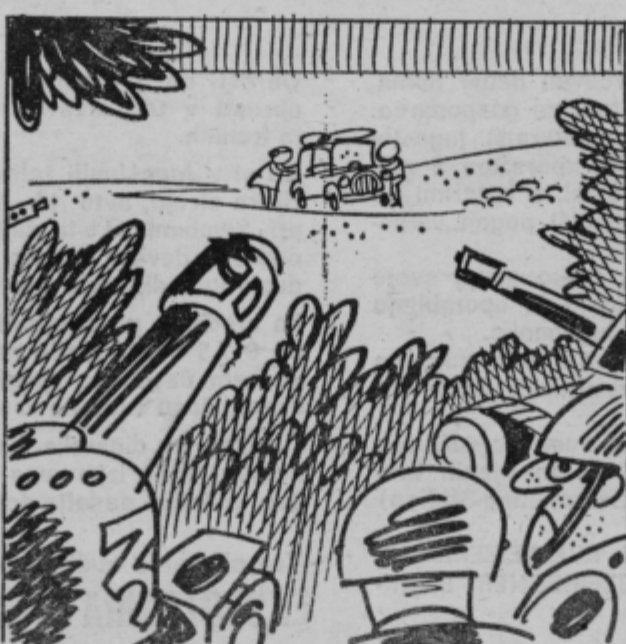
Natečajne elaborate lahko dobite pri razpisovalcu Odbor za postavitve spomenika narodnemu heroju Slavku Slandru, Celje, Gledališka 2/I — soba št. 26 od 10. 1. 1971 do 1. 2. 1971 proti plačilu 200.—, ki jih je nakazati na žiro račun 507-8-19 pri SDK Celje ali proti denarnemu plačilu razpisovalcu.

Za vsa nadaljna pojasnila v zvezi z razpisnimi pogoji iz elaborata dobite pri Občinskem odboru ZZB NOV Celje, Gledališka 2/I — soba 26.

na črnem kontinentu

8. Tok je brodolomca nezadržno nosil h kopnemu. Še malo in kolesa vozila so se dotaknila tal. Paradižnikova sta skočila v vodo in izvlekla svoj avto na suho. Kot moker kuža je stal kabriolet na plaži in krog njega sta skakala naša turista, da ga čimprej usposobita za pot po kopnem. Oglejmo si medtem malce to neznano kopno!

Lepe reči bomo odkrili, če bomo poškilili za skale in odgrnili veje grmovja okrog plaže, kjer se trudita Paradižnika okrog vozila! Sive čelade in topovska žrela, naperjena naravnost v naša ljubljenca...

Da! Če bi izmerili zemljepisno širino, bi z naježenimi lasmi ugotovili, da je muhasti morski

tok zanesel naša prijatelja na najobčutljivejši del globusa — na nemirni Bližnji vzhod!

Komandant mrkih čeladarjev v grmovju je pogledal skozi svoj daljnogled in zadovoljno dejal: — Tako! V pasti sta, ptička!

»Ptička,« to je pomenilo nič manj kot vohuna, saboterja, provokatorja in sovražnika...

KOMUNALNO OBRTNI CENTER VELENJE

ŽELI V LETU 1971 VSEM OBČANOM
VELIKO SREČE IN DELOVNIH
USPEHOV

LESNA INDUSTRIJA

BOHOR

ŠENTJUR PRI CELJU

želi sodelavcem in poslovnim
prijateljem srečno Novo leto
1971 in veliko delovnih uspehov

ZAVAROVALNICA MARIBOR

POSLOVNA ENOTA CELJE
Prešernova 6

ŽELI VSEM SVOJIM
ZAVAROVANECM SREČNO
IN USPEŠNO NOVO LETO
VOZNIKOM PA VARNO VOŽNJO

VSEM SVOJIM ODJEMALCEM
IN OBČANOM
ŽELI USPEŠNO NOVO LETO
OBRTNO PODJETJE

Steklar

CELJE

IN SE ŠE VNAPREJ PRIPOROČA
S SVOJIMI USLUGAMI

BIFE IN SLAŠČICARNA

»ZVEZDA«

CELJE

ŽELI VSEM GOSTOM
IN OBČANOV
SREČNO NOVO LETO 1971

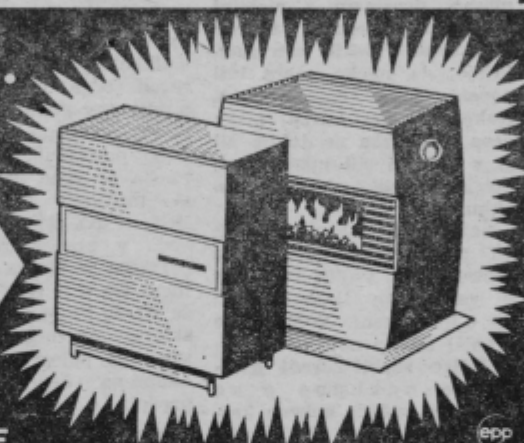
SREČNO IN TOPLO NOVO LETO VAM ŽELI TEHNO-MERCATOR CELJE
S SVOJIMI POSLOVALNICAMI

ZIMA je pred vrati...

le nič zadrege
pri **TEHNO-MERCATORJU**
je najlažje izbrati
PRAVO PEČ...

V poslovalnicah:

ELEKTRO – Celje
TEHNIKA – Celje
ZELEZNINAR – Celje
OPREMA – Soštanj
ZELEZNINAR – Zalec
REPRODUKT – Šmartno ob Paki
ZELEZNINAR – Prebold

T Peči na trda in tekoča goriva:
TEHNO-MERCATOR CELJE

HOBBY GUMA

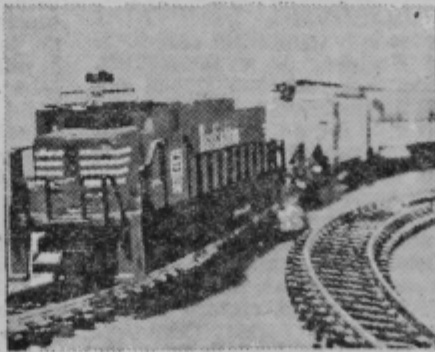
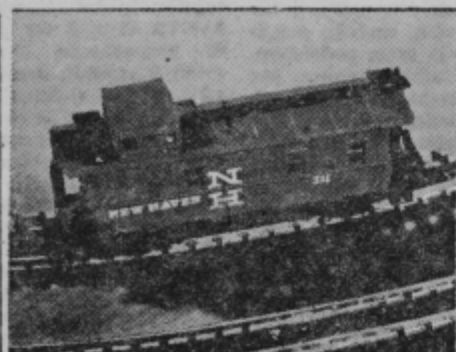
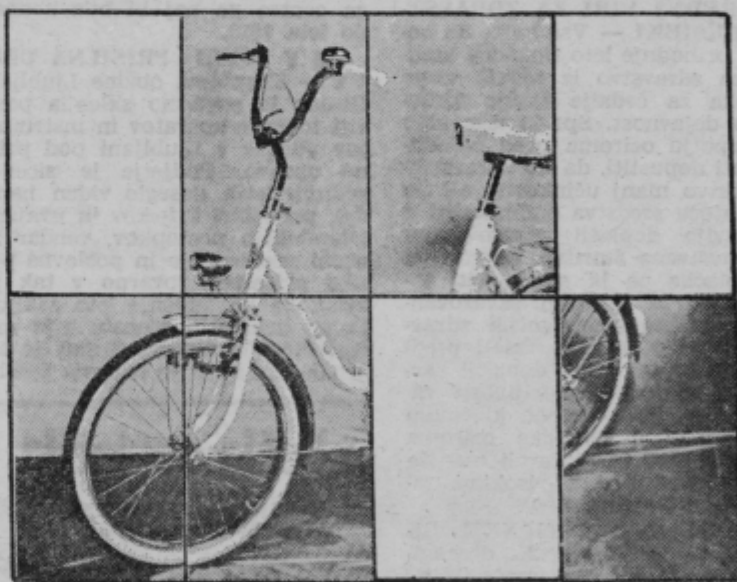
nagrajuje brez žrebanja

HOBBY GUMA PRESENEČA

V nagradni igri **HOBBYGUMA** si sam
izbereš in izžrebaš nagrado, zato naj
postane **HOBBYGUMA-TVOJA GUMA**.

Žigosano in šifrirano sličico, ki jo
najdeš v vrečki **HOBBYGUME**,
nalepi na ustrezno mesto v albumu,
katerega dobiš prav tako pri
trgovcu.

Ko je slika sestavljena jo pošlji na naslov, ki ga imaš v albumu in nagrada, katero si izbral,
je brez žrebanja tvoja. Prepričaj se, da je **HOBBYGUMA** res **TVOJA GUMA**!

izberi si nagrado

HOBBY GUME

Mleka ni moči pričarati

V mnogih mestih primanjkuje veliko mleka - Živinorejci se ne pustijo izzvati s pikrimi šalami - Odobreno je delno zvišanje cen, a to še ni rešitev

Australški obrambni minister Andrew Pickock je - kot se za vojaka tudi spodobi - v javnosti pristaš špartanskega načina življenja. Toda njegova žena Susan se profesionalno ukvarja z reklamo za posteljno perilo in v časopisih in revijah se večkrat pojavijo njene slike na snežnobeli postelji. Zraven pove tudi marsikatero podrobnost iz privatnega življenja, ki prča, da njen ministerski soprog doma le ni tak špartanec. Pravijo, da ima Susan v javnosti veliko več uspeha kot njen mož... Pred novim letom povsod po svetu delajo obračune s staram in objavljajo razne statistike. Tako so tudi na Severnem Irskem, kjer že vse leto trajajo nemiri, zračunali, da je bilo v letu 1970 vrhne in javne ustanove in policijske postaje kar 153 bomb. Stevilka ni majhna in potrjuje oročekrvnost Ircev, povrhu pa bo mogoče končno še večja, kajti ta podatke so objavili dober teden dni pred Novim letom... Najznamenitejše, najboljšje in največje sovjetsko gledališče Boljšoj teater bi moralo v kratkem odpotovati na gostovanje v ZDA. Toda v Moskvi so sporočili, da gostovanja ne bo in sicer zaradi protivojvetskih izpadov v ZDA, ki jih oblasti mirno dopuščajo. Ohlajanje odnosov med ZDA in ZSSR je torej seglo tudi na kulturno področje... Mehško mesto Ciudad Juarez slovi kot raj za vse, ki so se naveličali zakonskega jarma in se ga želijo čim hitreje iznebiti. V tem mestu traja samo nekaj ur in zakonec dobila potrdilo o uradni ločitvi. Isti postopek traja v ZDA nekaj mesecev, zato so glavne stranke ločitvenega urada v Ciudad Juarezu petični Američani. Res morajo odšteti kar precejšen kupček dolarjev, ampak za mnoge je svoboda tega pač vredna...

Prvo poročilo o večjem pomanjkanju mleka v raznih mestih naše države so nekateri zabelili s pikrimi pripombami. Ena najbolj pikrih je bila: »Kje so zdaj tisti živinorejci, ki so pred nekaj meseci trdili, da z mlekom lahko napolnijo kanal Donava - Tisa - Donava?« To je največji kanal v naši državi; speljan je skoraj čez vso Vojvodino.

■ Ker s takimi »šalami« niso znali »pričarati« dovolj mleka - mlekarne so ga dobile vsak dan celo manj - je zvezni izvršni svet moral narediti pri zamrznjenih cenah izjemo. Sredi decembra je sklenil, da tiste delovne organizacije, ki letos še niso zvišale cene mleka v prodaji na drobno, lahko to store sedaj, in sicer za 30 par pri litru.

Taka določba je gotovo le

začasna, da bi prebrodili najhujše pomanjkanje mleka, ki v nekaterih drugih mestih povzroča veliko več težav kot pri nas. Zagrebške prodajalne dobijo vsaki dan za okrog 30.000 litrov mleka manj, kot bi bilo potrebno za najnujnejšo preskrbo prebivalstva. Zagrebška mlekarina, ki oskrbuje s pasteriziranim mlekom tudi mnoga sosednja mesta, dostavlja prodajalnam dnevno le okrog 210.000 litrov mleka, kar je za okrog 150.000 litrov manj kot pred zamrznitvijo cen. Porabniki mleka čakajo v vrstah, a nekateri ga vzlic temu ne dobijo. Če ga ni dovolj, ga ne morejo dobiti vsi. Nekateri si v sili pomagajo s tako imenovanim alpskim mlekom, ki pa je zaradi posebnega pripravljavanja in pakiranja dvakrat tako drago kot navadno.

■ Na tak način ni možj pomagati družinam s nizkimi osebnimi prejemki, čeprav zagovorniki nizkih cen zatrjujejo, da mleko mora biti poceni prav zaradi njih. Kako naj jim koristi nizka cena, če mleka ne dobijo ali si v skrajni sili morajo pomagati z veliko dražjim alpskim!

Naivneži bi lahko vprašali, ali nekateri živinorejci ne molžejo več svojih krav, da ni več mleka. Krav namreč ni toliko manj, kolikor je manjši odkup mleka.

■ Brez skrbi! Zaradi preniske odkupne cene mleka ne ostane nobena krava nepomolzena. Živinorejci pa ne morejo gospodariti bolj »socialno« kot drugi delovni ljudje. Mleko morajo vnovčevati po gospodarni ceni ali vsaj najvišji možni. Računi pa kažejo, da ga je

TEDEN SOLIDARNOSTI — Ob tednu solidarnosti z Vietnamom, so v mnogih mestih po svetu organizirali protestne demonstracije proti ameriški politiki in za podporo boju vietnamskega ljudstva. Na gornjem posnetku je prizor s takih demonstracij v švedskem glavnem mestu Stockholmu.

TELEGRAMI

KAIRO — V okviru velike diplomatske akcije, ki jo vodi Egipt bo predsednik egiptovske skupščine Labib Sukeir v kratkem odpotoval na obisk v Indijo, Indonezijo, Malezijo, Nepal, Pakistan, Afganistan in Cejlon.

OTTAWA — Kanada, ki je nedavno priznala LR Kitajsko in navnela s njo diplomatske odnose, bo v kratkem sklenila s njo tudi sporazume o kulturnem sodelovanju, o konzularnih odnosih in o civilnem letalskem prometu.

SAIGON — Osvobodilna fronta Južnega Vietnama je zaradi bojiščnih in novoletnih praznikov razglasila tridnevno premirje. Toda ameriško poveljstvo in saigonske oblasti so s svoje strani pristale samo na enodnevno premirje na Božič.

BUKARESTA — Predsednik romunske vlade Ion Gheorghe Maurer, ki je bil 5. oktobra letos teško poškodovan v prometni nesreči, se je po daljšem zdravljenju zdaj znova vrnil na redno delo, kot predsednik vlade.

pri dosedanjih odkupnih cenah bilo bolje dajati živini kot mlekarji. Po zamrznitvi cen se je temu verjetno pridružilo še nekaj kljubovanja.

Spomladi, ko je bilo po občinah veliko sej raznih svetov, občinske skupščine, sindikatov in drugih organov zaradi cene mleka, je bilo slišati pripombe: »Naj le zavirajo zvišanje cen. S tem bodo povzročili, da bo liter mleka še pred novim letom — mišljeno je bilo leto 1971. — po dva dinarja.« Seveda v prodaji na drobno.

Takrat je šlo za 10 par pri litru. Do dva dinarja je bilo še okrog 50 par. Po zadnjem sklepu zveznega izvršnega sveta je polovica te razlike odobrena, čeprav se velja predpis o zamrznjenju cen.

- Mleka ni moči pričarati.
- Če ga želimo imeti dovolj,
- je treba z njim umno gospodariti. Ne le v hlevih —
- tudi pri politiki cen.

JOZE PETEK

tedenski zunanjepolitični pregled

Na Poljskem so v vrhovih partije, države in vlade izvedli temeljite spremembe. Pisali smo že o odstopu prvega sekretarja CK poljske partije Wladislawa Gomułka, ki ga je nadomestil Edward Gierek. Zdjaj so zamenjali tudi šefa države. Namesto Mariana Spychalskega je postal predsednik poljskega državnega sveta — ta položaj odgovarja predsedniku republike — dosedanjí predsednik vlade Josef Cyrankiewicz. Novi predsednik vlade pa je postal Piotr Jaroszewicz. Tako ima Poljska na najvišjih položajih zdaj čisto novo vodstvo, čeprav so seveda vsi imenovani že dolga leta delali na visokih položajih v partiji in državi.

Važnejše kot nova imena pa je seveda nekaj drugega: ali bo temu sledila tudi nova politika? Ze zdaj je na Poljskem slišati precej resnih kritik na račun Gomułkove politike, ki ji očitajo, da je bila zaprta, da ni imela zveze z ljudstvom in da ni znala učinkovito voditi in usmerjati razvoja in napredka dežele. Ob najnovjšem primeru Poljske se je znova potrdilo, da bo razvoj kar sam potekal v najboljši meri. Brez stalnega in tesnega stika med partijo in vsemi sloji prebivalstva je mogoče voditi politiko, ki bo hkrati učinkovita in bo imela tudi potrebno podporo prebivalstva. To je zdaj tudi ena glavnih misli, ki jih poudarjajo novi poljski voditelji. Če jim bo uspelo načelo o tesni povezanosti med politiko partije in interesi vsega ljudstva ter stvarnimi možnostmi tudi uresničiti, potem Poljska lahko računa, da se bo po dolgoletnem zastoju znova začela hitreje razvijati.

Minila je deseta obletnica ustanovitve Fronte za narodno osvoboditev Južnega Vietnama in z njo tudi teden solidarnosti z bojem vietnamskega ljudstva, ki so ga z raznimi akcijami zabeležili po svetu. Vietnamska vojna traja že toliko časa, da se je svetovna javnost že kar privadila na vsakdanja poročila o bojih, spopadih, mrtvih, požarih vseh in vsem podobnem, kar tako surova vojna, kot je vietnamska, vsak dan pri naša. Ta teden solidarnosti je med drugim prispeval tudi k temu, da je v svetovni javnosti — in tudi naši — malo bolj obudil, že kar nekam uspavano zavest, da mi-

ru, ki nam je vsem tako drag, še vedno ne uživa vse človeštvo, ampak da so še vedno — in ne samo v Vietnamu — celi narodi izpostavljeni trpljenju žrtvam, ki jih zahtevajo tako imenovane »lokalne vojaške vojne«. Sorazmerno z močjo te zavesti narasča tudi moralni in politični pritisk na tiste vlade in politike, ki so neposredno odgovorne za vietnamsko vojno in za uporabo sile tudi v drugih delih sveta. Seveda si ne moremo delati utvar, da se je mogoče samo z moral-

Prenovljeni poljski vrh

no-političnim pritiskom in obsodbo tako učinkovito zoperstaviti sili, da bi jo zares onemogočili. Toda tudi tisti, ki se zanašajo predvsem na silo, ne morejo povsem mimo razpoloženja svoje in svetovne javnosti. Smisel moralno-politične angažiranosti proti politiki sile je v bistvu prav v tem, da angažiranost takšno politiko otežuje, medtem ko je pasivnost v bistvu podpora politiki sile.

Gvinejski predsednik Sekou Toure je te dni znova opozoril, da Portugalska še vedno ogroža njegovo državo. Kot je znano, se je pred dobrim mesecem dni skupina belih plačancev, ki jih je najela Portugalska, skušala zasedeti Gvinejo in zrušiti sedanji režim. Gvinejski predsednik trdi, da portugalski kolonizatorji niso opustili tega načrta, ampak pripravljajo nove akcije, da bi uresničili in da pri tem uživajo podporo nekaterih zahodnih držav in rasističnih režimov v Afriki. Nedvomno je res, da si kolonialne sile in rasistični režimi v Afriki prizadevajo spodkopati mlade neodvisne afriške vlade. Pri tem se v enaki smeri opirajo na svojo vojaško in gospodarsko moč, kot na slabost ter politično in gospodarsko nerazvitost mnogih afriških držav. Če so zdaj izbrali Gvinejo za cilj takih poskusov, so jo v veliki meri izbrali tudi zato, ker mladi gvinejski režim še ni znal in uspel trdneje organizirati državo in ker je doslej — marsikdaj tudi neopravičljivo — zamujal čas. Ta nevarnost bi morala biti resno opozorilo afriškim državam, da se morajo bolj resno lotiti izgrajevanja lastnih političnih in gospodarskih struktur, kajti njihova notranja moč je najboljšje orožje proti poskusom vmešavanja iz tujine.

VATIKAN — Papež Pavel VI. je na ves svet naslovil poslanico, v kateri poziva k miru sv družini, družbi in med narodih.

TUCSON — V tem ameriškem mestu v zvezni državi Arizoni je v hotelu izbruhnil požar, v katerem je izgubilo življenje 25 ljudi. Bojijo se, da je bilo žrtov še več, kajti gasilci še niso razčistili pogorišče.

tedenski notranjepolitični pregled - tedenski notranjepolitični pregled

■ REDNI VIRI ZA ZDRAVSTVO PRESIBKI — Vse kaže, da bodo za prihodnje leto finančna sredstva za zdravstvo iz rednih virov prešibka za čedalje dražjo zdravstveno dejavnost. Spričo tega smo na razpotju oziroma pred odločitvijo: ali dopustiti, da bo zdravstveno varstvo manj učinkovito ali pa manjkajoča sredstva nadomestiti z razširitvijo doplačil zavarovancev za zdravstvene storitve. Seveda pa ta doplačila ne bi smela biti tolikšna, da bi mnogim zavarovancem praktično onemogočila zdravljenje. Spričo tega je slišati predloge, naj bi se višina doplačil ravnala po finančni zmogljivosti zavarovancev. Zavarovanci, ki imajo majhne osebne dohodke oziroma pokojnine, naj bi plačevali manjša doplačila kot tisti z visokimi zaslužki in pokojninami.

■ SZDL O POLITIČNEM SISTEMU — V četrtek, 24. decembra je republiška konferenca SZDL Slovenije obravnavala razvoj političnega in ekonomskega sistema ter podprla predlog za ustavne spremembe. Poleg tega je republiška konferenca SZDL obravnavala tudi priprave na volilne konference v organizaciji Socialistične zveze.

■ NOVA BOLNIŠNICA ZE SPREJELA PRVE BOLNIKE — V torek, 22. decembra, so preselili prve bolnike v novi bolnišnični objekt ljubljanskega kliničnega centra. Oddelek za plastično kirurgijo in opeklane se seli v celoti, dve poletaji bo dobil nezgodni oddelek, eno poletajo pa nevrološki oddelek. V naslednjih nekaj tednih bo v novih prostorih že na razpolago 256 bolniških postelj. Računajo, da bodo marca ali aprila preselili tudi interno kliniko, v njenih prostorih pa bi naselili nove oddelke onkološkega instituta. Celotna gradnja ljubljanskega klinične-

ga centra pa naj bi bila končana do leta 1973.

■ V »VEGI« PRISILNA UPRAVA — Skupščina občine Ljubljana-Center je soglasno sklenila postaviti tovarno aparatov in instrumentov »Vega« v Ljubljani pod prisilno upravo. Podjetje je sicer v zadnjih letih doseglo viden napredek pri izbiri izdelkov in uvajanju tehnoloških postopkov, vendar sta način proizvodnje in poslovna politika pripeljala tovarno v tak položaj, da bo letošnje leto zaključila, po nekaterih ocenah, z 22 milijoni dinarjev izgube. Slišati je bilo predloge, naj bi se tovarna priklu-

Večja doplačila zavarovancev?

čila velenjskemu podjetju za gospodinjsko opremo »Gorenje«, toda to podjetje je predlog odklonilo. Za »Vego« se zdaj menda zanima tudi »Iskra«.

■ ODLIKOVANI DUHOVNIKI — Predsednik republiške skupščine Sergej Kraigher je v ponedeljek, 21. decembra, slovesno izročil odlikovanja profesorju teološke fakultete v Ljubljani in predsedniku Društva slovenskih duhovnikov dr. Stanku Cajnkarcju (red zasluge za narod z zlato zvezdo), dekanu teološke fakultete dr. Maksu Miklavčiču, stolnemu kanoniku dr. Alojziju Ostercu in župniku v Sentilju v Slovenskih goricah Antonu Ravšlu (vsem trem red zasluge za narod s srebrnimi žarki). Odlikovanja je podelil predsednik Tito ob življenjskih jubilejih odlikovancev ter za njihove posebne zasluge in dosežene uspehe, pomembne za socialistično graditev države.

■ JUBILEJ ZAVODA ZA GLUHONEME — Zavod za usposabljanje slušno in govorno prizadetih v Ljubljani je slavil v torek, 22. decembra, 70-letnico uspešnega organiziranega dela za otroke in mladino, ki so prikrajšani za svet govora. Ta jubilej je zavod pričakal v novih, sodobno urejenih prostorih.

■ TOMOS: 8000 AVTOMOBILOV — V koprski tovarni motorjev in avtomobilov bodo letos izdelali kakih 55.000 mopedov, 17.000 izvenkrmnih motorjev ter 18.000 črpalk. Avtomobilov so leta 1968 izdelali 1683, letos pa bo z njihovega tekočega traku prišlo že kakih 8000 avtomobilov.

■ MLEČNA KRIZA — Na nedavnem posvetovanju v kmetijskem poslovnem združenju v Ljubljani so bili mnenja, da s sedanjim povišanjem maloprodajnih cen mleka za 0,30 din ni rešeno pokrivanje stroškov, ki jih imajo farme. Lete izgubljajo zaradi podražitve reprodukcijskega materiala v zadnjem četrtletju 0,40 do 0,50 din pri litru mleka. Zato predlagajo, naj izgubo pri konzumnem mleku za letošnje leto plačajo občine, za predelano mleko pa republika. Na omenjenem posvetu je bilo slišati, da je v Sloveniji zdaj le 10.469 ali 5 odstotkov kmetij, ki imajo po štiri ali več krav, po eno ali dve kravi ima 95.371 ali 52 odstotkov kmetij, na 56.257 ali 32 odstotkih slovenskih kmetij pa sploh ne re-dijo krav.

■ CEMENTA — ZDAJ PA PREVEC — Poleti so mnogi graditelji zaman povpraševali po cementu. Oktobra in novembra pa je prišlo v naša pristanišča 450.000 ton cementa. V naslednjih treh mesecih bomo uvozili iz Turčije, Egipta in Sovjetske zveze še 450.000 ton cementa, kakih 250.000 ton pa je zalog v naših cementarnah. Cementa je zdaj nenadoma celo preveč in se je celo bati, da bi se kvaril.

RADIO LJUBLJANA

TELEVIZIJSKI SPORED

PONEDELJEK, 28. DEC. — 8.10 Glasbena matineja s skladbami Blaža Arliča; 9.20 Cicibanov svet; 9.40 S percema Gabi Novak in Ladom Leskovarjem; 10.15 Pri vas doma; 11.00 Poročila — Turistični napotki za tuje goste; 12.30 Kmetijski nasveti — Dr. Franc Sunčič: Organizacija živinorejske proizvodnje v manjših in večjih skupnostih ter v sodelovanju s trgovino in predelavo; 12.40 Igrajo pihalne godbe; 13.30 Priporočajo vam... 14.10 Iz del mojstrov lahke glasbe; 14.35 Naši poslušalci čestitajo in pozdravljajo; 15.30 Glasbeni intermezzo; 16.00 — Vsak dan za vas; 17.10 Ponedeljkovo glasbeno popoldne; 18.15 — »Signali; 19.00 Lahko noč, otroci! 19.15 Minute za ansamblioma Pavla Kosca; 20.00 Stereofonski operni koncert; 22.15 Za ljubitelje jazz.

TOREK, 29. DECEMBRA — 8.10 Glasbena matineja; 9.05 Radijska šola za srednjo stopnjo — Tam in kam; 10.15 Pri vas doma; 11.00 Poročila — Turistični napotki za tuje goste; 12.30 Kmetijski nasveti — inž. Slavko Gliha: Gospo-

14; 17.10 Jezikovni pogovori; 18.15 Aleksander Borodin: Prolog k operi »Knez Igor; 19.00 Lahko noč, otroci! 19.15 Glasbene razglednice; 20.00 Simfonični orkester RTV Ljubljana; 22.15 S festivalov jazz.

ČETRTEK, 31. DEC. — 8.10 Glasbena matineja 9.35 S peveci Ladijo Kodrič, Belimi vranami, Zdenko Vučković, Ninom Robičem in ansambliom Delia; 10.15 Pri vas doma; 11.00 Poročila — Turistični napotki za tuje goste; 12.30 Kmetijski nasveti — inž. Albin Stritar: Poslušalcem kmetijskih nasvetov ob koncu leta; 12.40 Vedri zvoki s pihalnimi orkestri; 13.30 Priporočajo vam... 14.10 »Moja najljubša pesem; 15.30 — Glasbeni intermezzo; 16.10 Silvestrovo popoldne za mladi svet; 19.00 Lahko noč, otroci! 19.15 — Glasbene razglednice; 20.00 — »Ta okrogli nori svet... a 24.00 Srečno 1971! 00.05 Prvi ples v novem letu 1971; 01.05 »Polka je ukazana, tla so namazana; 02.00 Spomin in želje.

PETEK, 1. JANUARJA — 6.00—8.00 Srečno v novoletnem jutru; 8.05 Radijska igra za otroke — Miroslav Popović: »Novoletna noč; 8.40 Mladi pevci vam voščijo Srečno novo leto; 9.05 »za enega budnica, za drugega usnavanka; 10.05 Novoletno dopolnje ob domačih višah; 11.00 Poročila — Turistični napotki za tuje goste; 11.15 Priljubljene jugoslovanske popevke in zabavni zvoki; — 12.10 Novoletna voščila; 13.30 »za pečjo s harmoniko; 14.05 Zvone Kržišnik: Medčloveški odnosi v naši družbi; 15.05 V svetu opernih melodij; 16.00 Radijska igra — Juš Kozak — Mitja Mejak: »Balada o ulice; 17.05 Vabilo na ples; 18.40 Zveneče kaskade; 19.00 Lahko noč, otroci! 19.15 Minute za ansambliom Štirje kovači; 20.00 Novoletni koncert Simfoničnega orkestra in zboru RTV Ljubljana; 21.15 Oddaja o morju in pomorskih; 22.15 Besede in zvoki iz logov domačih.

SOBOTA, 2. JANUARJA — 8.05 Veseli tobogan; 9.05 »Veseli

v novo leto; 10.05 Pesmi o zimi; 10.25 Perspektive našega gospodarstva; 10.45 Godala v ritmu; 11.00 Poročila — Turistični napotki za tuje goste; 11.15 Vedri zvoki z domačimi ansambli; 12.10 Novoletna voščila; 13.30 Festivali z nasmeškom; 14.05 »še naprej v vedrem tonu... a 15.20 Dva velika slovenskega športa se poslavljata; — 16.00 »Po domače; 16.30 Kaj so v letu 1970 najraje poslušali v desetih evropskih deželah? 18.00 J. Prevert—J. Henart; Pesnik s Seine; 18.40 Drobne podobe stikane v

zvokih; 19.00 Lahko noč, otroci! 19.15 Minute za ansambliom Zgodovinski Kranjci; 20.00 Zabavna radijska igra — Mischa Mleinek: »Kralj je mrtev; 22.15 Oddaja za naše izseljence.

NEDELJA, 3. JANUARJA — 6.00—8.00 Dobro jutro! 8.05 Radijska igra za otroke — Andersen—Djurđja Flere: »Snežna kraljica; 9.05 Koncert iz naših krajev; 10.05 Še pomnite, tovariši... Dr. Metod Mikuz: Začetki partizanske sanjete; 10.25 Pesmi borbe in dela; 10.45—13.00 Naši poslušalci čestitajo in pozdravljajo — vmes ob 11.00 Poročila — Turistični napotki za tuje goste; 13.30 Nedeljska reportaža; 13.50 Deset minut z domačimi ansambli; 14.05 Vedri zvoki s pihalnimi godbami; 14.30 Humoreska tega tedna — Slovenske humoreske; 15.05 Nedeljsko športno popoldne; 17.05 Iz opernega sveta; 17.30 Radijska igra — Dieter Waldmann: »Dubrovnik; — 19.00 Lahko noč, otroci! 19.15 Glasbene razglednice; 20.00 »V nedeljo zvečer; 22.20 Zaplešite z nami.

NEDELJA, 27. decembra
9.00 MADZARSKI TV PREGLED (Pohorje, Plešivec) (Bgd)
9.30 PTUJSKI FESTIVAL NARODNO ZABAVNE GLASBE — (Ljubljana)
10.00 KMETIJSKA ODDAJA (Zgb)
10.45 MOZAIK (Ljubljana)
10.50 OTROSKA MATINEJA: Carobna piščalka, Svet, v katerem živimo (Ljubljana)
11.35 TV KAZIPOT (do 11.55) — (Ljubljana)
SPORTNO POPOLDNE
18.20 DEDEK MRAZ VAM PREDSTAVLJA: Lovske zgodbe lajnjskega Ključka (Ljubljana)
18.30 MESTEČE PEYTON — serijski film (Ljubljana)
19.45 CIKCAK (Ljubljana)
20.00 TV DNEVNIK (Ljubljana)
20.30 3—2—1 (Ljubljana)
20.35 LEVICARJI — humoristična oddaja (Beograd)
21.20 VIDEOFON (Zagreb)
21.35 SPORTNI PREGLED (JRT)
22.05 POROCILA (Ljubljana)

PONEDELJEK, 28. decembra
9.35 TV V SOLI (Zagreb)
10.30 NEMSCINA (Zagreb)
10.45 ANGLESCINA (Zagreb)
11.00 OSNOVE SPLOSNE IZOBRAZBE (Beograd)
14.45 TV V SOLI — ponovitev — (Zagreb)
15.40 NEMSCINA — ponovitev — (Zagreb)
15.55 ANGLESCINA — ponovitev (Zagreb)
16.10 FRANCOŠCINA (Beograd)
16.45 MADZARSKI TV PREGLED (Pohorje, Plešivec) (Bgd)
17.50 DEDEK MRAZ VAM PREDSTAVLJA: Lovske zgodbe lajnjskega Ključka (Ljubljana)
18.00 ZGODBE O TUKTUJU — mladinski film (Ljubljana)
18.15 OBZORNIK (Ljubljana)
18.30 ZNANOST IN MI (Ljubljana)
19.00 MOZAIK (Ljubljana)
19.05 MAKSIMETER — zabavno glasbena oddaja (Beograd)
19.50 CIKCAK (Ljubljana)
20.00 TV DNEVNIK (Ljubljana)
20.30 3—2—1 (Ljubljana)
20.35 P. I. Čehov: STRICEK VANJA — drama TV Beograd (Ljubljana)
22.50 POROCILA (Ljubljana)
Drugi spored:
17.30 VEČERNI ZASLON (Sarajevo)
17.45 PROPAGANDNA ODDAJA — (Zagreb)
17.50 LUTKE (Skopje)
18.15 TV VRTEC (Zagreb)
18.30 ZNANOST (Sarajevo)
19.00 PROPAGANDNA ODDAJA — (Zagreb)
19.05 MAKSIMETER (Beograd)
19.50 TV PROSPEKT (Zagreb)
20.00 TV DNEVNIK (Beograd)
21.00 SPORED ITALJANSKE TV

TOREK, 29. decembra
9.35 TV V SOLI (Zagreb)
10.40 RUSCINA (Zagreb)
11.00 OSNOVE SPLOSNE IZOBRAZBE (Beograd)
14.45 TV V SOLI — ponovitev — (Zagreb)
15.35 RUSCINA — ponovitev (Zg)
16.10 ANGLESCINA (Beograd)
16.55 L. van Beethoven; VII. SIMFONIJA (Ljubljana)

17.40 DEDEK MRAZ VAM PREDSTAVLJA: Pravičica o Mezinču (Ljubljana)
18.00 P. I. Čajkovski; LETNI CASI (Ljubljana)
18.20 OBZORNIK (Ljubljana)
18.35 PRVI KORAKI: Faraoni — (Ljubljana)
19.00 MOZAIK (Ljubljana)
19.05 »VILJENJE IMA PREDNOST — film o prometu (Ljubljana)
19.30 OSEBNA NEGA: Nega in kozmetika današnjega moškega (Ljubljana)
19.50 CIKCAK (Ljubljana)
20.00 TV DNEVNIK (Ljubljana)
20.30 3—2—1 (Ljubljana)
20.35 Ob 75 letnici prve javne filmske predstave: BRATJE LUMIERE — franc. film (Ljubljana)
21.15 EVROPA PONOCI — italijanski film (Ljubljana)
22.50 POROCILA (Ljubljana)
Drugi spored:
17.25 POROCILA (Zagreb)
17.30 KRONIKA (Zagreb)
17.45 PROPAGANDNA ODDAJA — (Zagreb)
17.50 RISANKA (Beograd)
18.05 MALI SVET (Zagreb)
18.30 TELESKOP (Zagreb)
19.00 PROPAGANDNA ODDAJA — (Zagreb)
19.05 GLASBENA ODDAJA TV LJUBLJANA (Sarajevo)
19.20 TV POSTA (Beograd)
19.50 TV PROSPEKT (Zagreb)
20.00 TV DNEVNIK (Zagreb)
21.00 SPORED ITALJANSKE TV

SREDA, 30. 12.
9.35 TV V SOLI (Zagreb)
11.00 OSNOVE SPLOSNE IZOBRAZBE — ponovitev (Bgd)
13.00 Oberstdorf: SMUCARSKI SKOKI — prenos v barvah (do 15.30) EVR—LJ
16.45 OSNOVE SPLOSNE IZOBRAZBE — ponovitev (Bgd)
17.15 MADZARSKI TV PREGLED (Pohorje, Plešivec) (Bgd)
17.35 DEDEK MRAZ VAM PREDSTAVLJA: Kako je hotel medvedek od blizu zvezde videti (Ljubljana)
17.50 VELIKI IN MAJHNI — oddaja za otroke (Zagreb)
18.30 OBZORNIK (Ljubljana)
19.00 MOZAIK (Ljubljana)
19.05 SPORT V LETU (do 19.50) (Ljubljana)
19.50 CIKCAK (Ljubljana)
20.00 TV DNEVNIK (Ljubljana)
20.30 3—2—1 (Ljubljana)
20.35 POGLED NAPREJ: Naše prijetnosti (Ljubljana)
21.30 9 POSTAJ DO VEČNOSTI — L. van Beethoven — (Ljubljana)
22.30 POROCILA (Ljubljana)
19.50 TV PROSPEKT (Zagreb)
20.00 TV DNEVNIK (Zagreb)
21.00 SPORED ITALJANSKE TV

ČETRTEK, 31. 12.
15.45 MADZARSKI TV PREGLED (Pohorje, Plešivec) (Bgd)
17.25 GLASBENI CICIBAN: Dedeček Mráz, prinesi mi kaj (Ljubljana)
17.40 RISANKA (Ljubljana)
18.00 CAROBNA PIŠCALKA — serijski film (Ljubljana)

18.20 OBZORNIK (Ljubljana)
18.35 MOZAIK (Ljubljana)
18.40 KRALJ ARENE — sovjetski film (Ljubljana)
19.50 CIKCAK (Ljubljana)
20.00 TV DNEVNIK (Ljubljana)
20.45 3—2—1 (Ljubljana)
20.50 DOBRO LETO VOŠCIMO — (Ljubljana)
1.30 NOVOLETNI SPORED (do cca 9.00) (Zgb, Bgd)
Drugi spored:
16.00 POROCILA (Zagreb)
16.05 NOVOLETNO VESELJE (Zg)
16.45 URICA IZ SANJ — otroški spored (do 18.15) (Sarajevo)
18.20 TV OBZORNIK (Ljubljana)
18.35 MOZAIK (Ljubljana)
18.40 KRALJ ARENE — film (Ljubljana)
19.50 CIKCAK (Ljubljana)
20.00 TV DNEVNIK (Ljubljana)
20.45 SPORED ITALJANSKE TV

PETEK, 1. 1.
9.15 POROCILA (Ljubljana)
9.20 S STARIMI PLESJI V NOVO LETO (Ljubljana)
10.05 REVILJA NA LEDU (JRT)
11.00 CIRKUS BREZ MEJA — franc. rom. film (Ljubljana)
12.15 Dunaj: NOVOLETNI KONCERT — prenos v barvah EVR
13.30 Garmisch: NOVOLETNA SMUCARSKA TURNEJA — prenos v barvah (EVR)
15.30 NOVOLETNI SPORED (od 31. 12.) (Beograd)
18.00 OBZORNIK (Ljubljana)
18.15 NADALJEVANJE NOVOLETNEGA SPOREDA (Beograd)
19.50 CIKCAK (Ljubljana)
20.00 TV DNEVNIK (Ljubljana)
20.25 3—2—1 (Ljubljana)
20.35 NOVOLETNI TV MAGAZIN (Zagreb)
21.45 MOJ VOHUNCEK — amer. film (Ljubljana)
23.15 POROCILA (Ljubljana)
Drugi spored:
20.00 TV DNEVNIK (Zagreb)
21.00 SPORED ITALJANSKE TV

SOBOTA, 2. 1.
9.10 POROCILA (Ljubljana)
9.15 DOBRO LETO VOŠCIMO — (Ljubljana)
11.00 NOVOLETNI VRTILJAK (od 31. 12. (Skopje))
12.00 FILM ZA OTROKE (Ljubljana)
13.00 NOVOLETNI SPORED (od 31. 12.) (Beograd)
14.00 PALCEK TOM — film (Ljubljana)
15.30 PO DOMACE Z ANSAMBLIOM RICHIEJA VADNALA (Ljubljana)
16.00 HOKEJ MEDVESCAK — prenos iz III. tretjine — vmes pribl. 16.35 MozaiK (Ljubljana)
17.45 OBZORNIK (Ljubljana)
18.00 4 x SP — športna oddaja — (Ljubljana)
19.00 NOVOLETNI SPORED (od 31. 12.) (Sarajevo)
19.50 CIKCAK (Ljubljana)
20.00 TV DNEVNIK (Ljubljana)
20.35 3—2—1 (Ljubljana)
20.35 ZABAVNO GLASBENA ODDAJA Z LJUPKO DIMITROVSKO (Skopje)
22.05 NOVOLETNA KOMEDIJA (od 31. 12.) (Zagreb)
22.45 NEPREMAGLJIVI — serijski film (Ljubljana)
23.35 TV KAZIPOT (Ljubljana)
23.55 POROCILA (Ljubljana)
Drugi spored:
20.00 TV DNEVNIK (Zagreb)
21.00 SPORED ITALJANSKE TV

darnost pri spravi voluminozne krme; 12.40 Melodije s filmskega platna; 13.30 Priporočajo vam... 14.10 »Moj svet je glasba; 15.30 Glasbeni intermezzo; 16.00 — Vsak dan za vas; 16.40 »Rad imam glasbo; 18.15 V torek na svidenje! 19.00 Lahko noč, otroci! 19.15 Minute s triom Avgusta Stanka; 20.00 Prodajalna melodij; 22.15 — Komornoglasbeni večeri

SREDA, 30. DECEMBRA — 8.10 Operna matineja; 9.25 — Iz glasbenih šol; 10.15 Pri vas doma; 11.00 Poročila — Turistični napotki za tuje goste; 12.30 Kmetijski nasveti — inž. Jože Čuden: Vsebina in smisel specializacije; 12.40 Zvoki z glasbenih revij; 13.30 Priporočajo vam... 14.10 Koncertni valčki; 14.35 Naši poslušalci čestitajo in pozdravljajo; 15.30 Glasbeni intermezzo; 16.00 Vsak dan za vas; 16.40 Na obisku v studiu

STAVBNO POHIŠTVO

VISOKOKVALITETEN REZAN LES

STREŠNE KONSTRUKCIJE

LADIJSKI POD

TRPEŽNE IZDELKE IZ ODLIČNEGA LESA VAM NUDI

GLIN NAZARJE Gor.Savinjska dolina

Elegant
PODIJETJE ZA IZDELAVO OBLAČIL
CELJE, Stanetova 17

ZA JESEN IN ZIMO
vam iz svoje kolekcije priporočamo

MOŠKE, DAMSKE IN OTROŠKE KONFEKCIJSKE ARTIKLE
po ugodnih cenah in zadnji modi

V ZALOGI IMAMO

JEKLENE RADIATORJE

FIRME »BUDERUS«

Cena za kvadratni meter:

900/160 — 17,70 DM + 34,35 ND
500/160 — 20.- DM + 38,85 ND

Takojšnja dobava iz konsignacijskega skladišča:
Celje, Mariborska 17

KOVINOTEHNA EXPORT IMPORT CELJE
ZASTOPSTVO TUJIH FIRM

VSEM POSLOVNIM PRIJATELJEM, POTROŠNIKOM IN OBČANOM ŽELIMO V NOVEM LETU VELIKO DELOVNIH USPEHOV

NOVI TEDNIK - Glasilo občinskih organizacij Socialistične zveze delovnega ljudstva: Celje, Laško in Zalec - Uredništvo in tiskarna: Gregorčičeva 5, poštni predaj 161 - Urejuje uredniški odbor - Glavni in odgovorni urednik: Bernard Strmčnik - Tehnični urednik: Jože Cegnar - NOVI TEDNIK

51

Izhaja vsako sredo - Izdaja ga OGP »Delo«, Informacije propaganda Celje - Tisk in klišej: OGP »Delo« Ljubljana - Rokopisov ne vračamo - Cena posamezne številke 60 par; letna naročnina 30 din; polletna 15 din. Za tujino maša naročnina 60 din - Tekoči račun 507-1-1280 - TELEFONI: uredništvo 23-69 in 31-05, mali oglas in naročnina 28-00

Toni Hercfeler OCVIRKI

DARILO (tel.)

... hm, da... da... torej urejeno! (del telefonskega pogovora). Poslušaj, še nekaj; čisto mimogrede, da si pri vas ne bi preveč belili glave zaradi... Televizor ne pride v poštev, tranzistor tudi ne... No, če ti lahko zaupam, cisterno za olje imam skoro prazno... Koliko? Ja, kakšnih 3000 litrov bi ga šlo. Vidiš, pa sva tudi to uredila. Kampeljc si, da veš!

KONKURENCA

Ne vem čisto natanko vrstnega reda glede odpiranja bank; ali jih začno odpirati tedaj, kadar je veliko denarja, ali tedaj, ko ga je premalo? Tako ali drugače, dejstvo je, da je celjsko bančništvo dobilo konkurenco v obliki podružnice »Jugobanke«. No ja, ta banka je tudi sicer precej financirala celjsko gospodarstvo.

Ze takoj na začetku so uvedli novost: poslovanje tudi v popoldanskih urah. Presneto. Ze takoj na začetku konkurenca. Domači bančniki so dali kontra in sedaj lahko manipulirate z dinarjem in denarjem, če ga, seve, imate, tudi v popoldanskih urah. Nekoč bo to prišlo prav tudi proizvajalcem iz večjih delovnih kolektivov.

NAMESTO VOSČILNIC

Lepo, zelo lepo, da tudi lokalni avtobus zunaj in znotraj operejo. Nekaj čisto drugega je potlej peljati se v belo odeto Savinjsko dolino in to še v predprazničnih dneh. E, kako bi novoletnega voščila avtobusnega podjetja bili potniki veseli šele, če bi po pranju tudi obrisali mokre sedeže. Verjeme, tovariši, da se sede bolj prijetno vozi. Ste že mar pozabili?

PREDLOGI, PREDLOGI!

Sedaj pa še stavek, dva na vaš račun. Pričakujem, da boste tudi v letu 1971. sodelovali z menoj. Pišite na kratko zakaj, kdaj in kako se primeri to ali ono. Torej velja! Želim vam srečno novo leto!

Občinska konferenca zveze mladine Zalec je minulo sredo pripravila v domu oskrbovančev v Novem Celju lep kulturni program. Sodelovali so učenci osnovne šole Zalec, gojenci glasbene šole in moški pevski zbor upokojencev iz Zalca. Po končanem programu je Dedek Mraz obiskal tudi najmlajše in jim izročil darila. Foto: T. Tavčar

Pred dnevi je imela Krajevna organizacija RK Sempeter občni zbor. Po končanem zboru je sekretar občinskega RK Zalec podelil štiri zvezna odlikovanja - zlati znak, dve republiški odlikovanji - srebrni znak in štiri priznanja RK Zalec. Na sliki: sekretar občinske organizacije RK Zalec tov. Dolar podeljuje zlati znak Silvi Strucelj iz Sempetra. Foto: Tone Tavčar

ČEZLESNIKI IN SAMOPRISPEVEK

Potem ko so Čezlesniki že nekaj časa z zavistjo gledali sosednje mesto Neumna, ki je imel lepo izgrajeno vodovodno omrežje, novo šolo, ki je bila postavljena nalašč tako, da so jo morali Čezlesniki hoče noče vsak dan gledati, če so le stopili iz hiše, in še nekaj drugih stvari, katerih Čezlesniki niso imeli, a so pomembne za pomembne kraje, je bilo čezlesniškemu županu dovolj. Odločil se je, da bo temu naredil konec. Tudi oni morajo imeti vse to. Morajo, pa če se postavijo na glavo.

Razmišljal je župan ob poliču vina in premišljevali so ostali čezlesniški svetniki. Saj, so si mislili, graditi že ni tako težko. Ljudje se že dobijo. Toda denar! Kje naj dobimo tega? S tem prekletim papirjem so stalne težave. Mislili so in mislili, ko je naenkrat župan na dušek izpil ves kozarec pijače, kar

je pomenilo, da mu je padla v glavo ideja. Vsi prisotni so ustali ter čakali, da župan pove svoje mnenje. Ta se je pomembno nagnil nazaj in z dostojanstvenim glasom dejal: SAMOPRISPEVEK.

Svetniki so sicer za to čudno besedo že nekje slišali, verjetno po radiu, a vedeli le niso, kaj pomeni.

Enostavno, je razlagal župan, ki je bil v Čezlesju slučajno najpametnejši človek, če občina nima denarja, razpišejo v drugih krajih samoprispevek. Občina nič ali malo, ostalo občani iz svojega žepa. Ti imajo vedno kaj v njem. Jasno? In tako bo tudi pri nas. Če se obnese drugod, zakaj se ne bi še pri nas.

Začeli so z vodovodom. Stari še sicer ni bil čisto dotrajan, toda župan se je najprej spomnil ravno na njega. In županova volja je bila v Čezlesju slučajno sveta volja. To

da na referendumu (tudi to novost je župan pobral iz tujih logov), so doživeli polom. Čezlesniki so bili zoper neke novotarije in glasovali so zoper samoprispevek za vodovod. Toda župan ne bi bil župan, če se ne bi takoj spomnil nekaj drugega. Vodovodnemu podjetju je dal nalog, naj vsak dan za nekaj časa zapre vodo. Vmes pa so po radiu in prek časopisov obveščali, da je zaradi obrabljene vodovoda nemotena preskrba z vodo nemogoča. No, jasno je, da so potem razpisali nov referendum in da je ta uspel in so s pomočjo samoprispevka začeli graditi vodovod.

Toda kmalu nato je začelo zmanjkovati elektrike, ker je bila transformatorska postaja preobremenjena. Most so zaprli, cesta je bila skoraj neprevozna. In samoprispevki so sledili drug drugemu.

Zataknilo se je šele pri šoli,

ki naj bi bila ponos Čezlesja. Ko je dal župan nalog, naj šolo zaprejo in razglasijo, da je zaradi nevarnosti, da se porušijo neuporabna, so otroci skakali od veselja, pa tudi starši so bili veseli, saj so imeli otroke doma, da so jim lahko pomagali na polju ali v obrti. Se na misel jim ni prišlo, da bi glasovali za samoprispevek za gradnjo šole, saj so živeli v prepričanju,

da se otroci v šoli le poneumljajo in ne učijo.

Očeta župana je bolela glava. Bolela ga je zaradi šole. Kljub svoji genialnosti ni vedel kaj bi. Ko je bil že na robu obupa se je domislil še zadnje odredilne bilke. Dal je pripraviti velik zbor Čezlesnikov, da jim bo govoril.

Glejte, je grmel z visokega odra, vidite šolo v Neumnu, ko da bi se nam pomihala. Lepa je in ponosna. Pa naša? Stara in slaba. Toda to še ni vse. Zdaj bodo začeli graditi šole, nove in moderne, še v Grabnu, pa v Hribu in na Bregu. Vsi kraji okoli nas bodo imeli lepe in moderne šole. Pa ne mislite, da jih grade zato, da se bodo v njih otroci laže učili. Ne, le zato, da se bodo postavljali z njimi. In tedaj bodo vsi s prstom kazali na nas: glejte te Čezlesnike, kakšno šolo imajo.

Tako je govoril oče župana, in ljudi je prizadelo. Kaj, da bi le oni zaostajali? To pa že ne! Naj bo nova šola, pa čeprav bo v njej zadržno skladišče. Glavno je da jo imajo. Lepo in moderno. Referendum je seveda uspel in začeli so graditi novo šolo.

Zdaj župan premišljuje, kaj bi še lahko naredil s pomočjo samoprispevka. Njegova hiša je stara in avto bi bilo treba zamenjati...

SOLZA SREČE

Tiho je potrkala na vrata in ne da bi čakala na odgovor, je vstopila v temno sobo. Dobro jo je poznala, čeprav je imela komaj deset let. Pred letom in prej je večkrat prihajala sem. Potem pa se je nekaj zataknilo in mama ji ni več dovolila, da bi hodila k tetki, kot so pravili stari in bolni sosedji. Vedela je, da so se nekaj sprli in da je med njimi zavladovalo sovraštvo. Zaradi tega je trpela in večkrat je hotela pomagati, da bi pozabili na vse tisto, pa ni mogla ničesar doseči.

S plašnimi koraki se je bližala postelji v kotu sobe, na kateri je ležala starka.

»Kdo pa je?« je vprašala.

»Jaz sem, jaz Tonka, sosedova Tonka...«, je boječe odgovorila deklica.

»Tonka? Ti? Ja, kako si pa našla pot do mene?«

»Veste, veste...« je zdaj že bolj pogumno začela odgovor, »veste, tetka, mamica mi je rekla, naj vas obiščem in vprašam, če kaj potrebujete.«

»Mamica ti je to rekla?«

»Da, sicer pa, naj vam popravim posteljo in tiste lonce na štedilniku bom pomila,« je hitela drobna Tonka.

Ne da bi čakala na odgovor, je prišla za odejo, poravnala rjuho pod njo in se vrtela okoli postelje kot spretna sobarica. Potem je stopila še k štedilniku. Vsa posoda je bila umazana in nekaj stare ter pokvarjene hrane je bilo v skodelah. Peč je bila hladna.

Spet se je lotila dela. Bila je vesela in srečna in tudi starka je postala bolj živahna.

Med delom sta načeli pogovor o vseh mogočih rečeh, o ljudeh na vasi, o letini in zdravju drugih, o vremenu pa tudi o šoli, kamor je hodila majhna deklica.

Soba je naenkrat postala bolj prijazna in tudi bolničar se je zdelo, da se ji vrača zdravje.

Potem je zaplapolal še plamenček v štedilniku. »Kako prijetno je, če imaš pri sebi dobrega človeka, četudi je to samo drobna deklica,« je pomislila tetka in se obrnila za Tonko, ki se je živahno vrtela sredi sobe.

»Se v trgovino skočim. Prinesla vam bom mleka, pa tudi nekaj sladkorna in moka. Mama pa mi je rekla, naj kupim tudi malo kave.«

Ze je stekla. Kmalu se je vrnila s polnim cekarjem.

»No, zdaj pa moram domov, tetka. Čaka me še domača naloga. Ja, mamica mi je še rekla, naj vas prosim, da pozabite na vse tisto in da vam zlasti zdaj, ko se bližamo novemu letu, šeli vse dobro, predvsem pa zdravja!«

Potem se je sklonila in jo poljubila na lice.

Iz starih oči je pritekla solza. Bila je solza sreče.

M. BOZIC

posled posedu

VREME
Do 2. januarja bo prevladovalo oblačno vreme s padavinami v presledkih, pretežno kot sneg. Proti koncu tedna spet hladneje.